philip pullman

Rubinul din fum

seria sally lockhart

PHILIP PULLMAN

RUBINUL DIN FUM

SERIA SALLY LOCKHART

Philip Pullman

RUBINUL DIN FUM

Traducere din limba engleză:
ADRIANA RĂDULESCU

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PULLMAN, PHILIP
Rubinul din fum / Philip Pullman; trad.: Adriana Rădulescu. -
Bucureşti: Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-92677-0-7

I. Rădulescu, Adriana (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

PHILIP PULLAMN
The Ruby in the Smoke

Copyright © Philip Pullman, 1985

© Editura RAO, 2007

2010

ISBN 978-606-92677-0-7

Pentru Marina şi Sonia

Cuprins

Câteva informaţii de interes istoric 1872 9

Capitolul Unu
Cele Şapte Binecuvântări 11

Capitolul Doi
Pânza de păianjen 24

Capitolul Trei
Domnul din Kent 33

Capitolul Patru
Revolta 43

Capitolul Cinci
Ceremonia fumului 48

Capitolul Şase
Mesaje 54

Capitolul Şapte
Situaţia financiară 63

Capitolul Opt
Pasiunile artei 73

Capitolul Nouă
O călătorie la Oxford 85

Capitolul Zece
Doamna Chang 94

Capitolul Unsprezece
Compania de Repertoriu Stereografic 101

Capitolul Doisprezece
Înlocuirea 116

Capitolul Treisprezece
Luminile de sub apă 130

Capitolul Paisprezece
Fata şi armele 143

Capitolul Cincisprezece
Capul Turcului 152

Capitolul Şaisprezece
Protejând proprietatea 158

Capitolul Şaptesprezece
Treptele Regelui Iacob 166

Capitolul Optsprezece
Podul Londrei 186

Capitolul Nouăsprezece
Docurile Indiei de Est 196

Capitolul Douăzeci
Turnul cu Ceas 202

Fragmente din *Dicţionarul Londrei* al lui Dickens (1879) 211

Câteva informaţii de
INTERES ISTORIC
1872

Charles Edward Cotton, în vârstă de şapte ani, moare pe 12 iulie, aparent de „febră gastrică“, dar se descoperă mai târziu că avea un nivel ridicat de arsenic în corp. În anul următor, mama sa vitregă Mary Ann Cotton va fi acuzată că l-a ucis şi va fi spânzurată. Deşi condamnată numai pentru această crimă, ea este suspectată că a mai ucis cel puţin alte treisprezece persoane, inclusiv pe unii dintre soţii şi copiii ei.

Primul meci internaţional oficial de fotbal se joacă pe 30 noiembrie între Anglia şi Scoţia în Glasgow, în vestul Terenului de Crichet al Scoţiei. Este urmărit de 4 000 de persoane şi se înregistrează scorul de 0–0.

Reforma din 1872 introduce votul secret. Alegătorii (numai bărbaţi, încă) pot acum să voteze în secret, fără a mai fi intimidaţi de angajatori şi de proprietari fără scrupule.

O reformă a parcurilor şi grădinilor desemnează colţul nord-estic din Hyde drept „colţul oratorilor“, o zonă unde oricine are ceva de spus poate ţine discursuri publice.

O brigantină britanică, *Dei Gratia,* descoperă o navă, *Mary Celeste,* plutind în Atlantic. Când urcă la bordul ei, britanicii descoperă că toată lumea dispăruse de pe navă – căpitanul, familia lui şi echipajul său format din paisprezece oameni – deşi nava este în stare perfectă şi încărcată cu provizii. Nu este nici o urmă de violenţă sau conflict. *Mary Celeste* plecase din portul York spre Genova, pe 5 noiembrie.

CAPITOLUL UNU

Cele Şapte Binecuvântări

Într-o după-amiază friguroasă la începutul lui octombrie 1872, o trăsură frumoasă trase în faţa birourilor Lockhart şi Selby, Agenţi de Voiaj, în inima financiară a Londrei, iar o tânără coborî şi-i plăti birjarului.

Avea cam şaisprezece ani – era singură şi neobişnuit de drăguţă. Era zveltă, palidă şi îmbrăcată în doliu, cu o bonetă neagră sub care îşi aranjă o buclă de păr blond, pe care vântul o desprinsese. Avea nişte ochi neobişnuit de întunecaţi pentru cineva atât de blond. Numele ei era Sally Lockhart; iar în cincisprezece minute urma să omoare un om.

Se uită la clădire, în sus, un moment, urcă cele trei trepte şi intră. În faţa ei se întindea un coridor mohorât. Pe dreapta lui se afla biroul unui portar, iar înăuntru un bărbat stătea şi citea o revistă în faţa focului. Fata bătu în geam, iar bărbatul se ridică de pe scaun cu un aer vinovat, lăsând revista jos.

– Îmi cer scuze, domnişoară, spuse el. Nu v-am văzut intrând.

– Am venit la domnul Selby, zise ea. Dar nu mă aşteaptă.

– Numele, vă rog, domnişoară.

– Numele meu este Lockhart. Tatăl meu a fost... domnul Lockhart.

Bărbatul deveni dintr-odată mai prietenos.

– Domnişoara Sally, nu-i aşa? Aţi mai fost aici, domnişoară!

– Da? Îmi pare rău, nu-mi amintesc...

– A fost cel puţin cu zece ani în urmă. Aţi stat lângă foc, aţi mâncat turtă dulce şi mi-aţi povestit totul despre poneiul dumneavoastră. Aţi uitat deja? Măi să fie... Mi-a părut tare rău să aud de tatăl dumneavoastră, domnişoară. A fost îngrozitor, să se scufunde nava astfel. Era un adevărat gentleman, domnişoară.

– Da... Mulţumesc. Tatăl meu este parţial motivul pentru care am venit. Domnul Selby este în birou? Mă poate primi?

– Păi, mă tem că nu este, domnişoară. E în porturile din India de Est, cu treburi. Dar e domnul Higgs aici – secretarul companiei, domnişoară. Va fi încântat să stea de vorbă cu dumneavoastră.

– Mulţumesc. Atunci o să merg la'el.

Portarul sună clopoţelul şi apăru un băieţel care arăta ca întruparea subită a mizeriei a aerului din Cheapside. Haina îi era ruptă în trei locuri, gulerul de la cămaşă îi atârna, iar părul arăta de parcă ar fi fost folosit pentru un experiment legat de puterile electricităţii.

– Ce vrei? spuse băiatul, al cărui nume era Jim.

– Vezi cum te porţi, spuse portarul. Du-o pe domnişoara la domnul Higgs şi fii atent. Dumneaei este domnişoara Lockhart.

Ochii ageri ai băiatului o priviră un moment, apoi se îndreptară din nou cu suspiciune spre portar.

– Mi-ai luat revista. Te-am văzut cum ai ascuns-o când a venit bătrânul Higgs, mai devreme.

– Nu ţi-am luat-o, spuse portarul neconvingător. Du-te şi fă ce ţi-am spus!

– O s-o iau înapoi, zise băiatul. Aşteaptă numai. Nu-mi furi proprietatea. Hai, adăugă către Sally şi se retrase.

– Vă rog să-l iertaţi, domnişoară Lockhart, spuse portarul. Nu a fost prins când era suficient de tânăr pentru a fi îmblânzit.

– Nu mă deranjează, zise Sally. Mulţumesc. O să îmi iau rămas-bun înainte de a pleca.

Băiatul o aştepta în capătul treptelor.

– Şeful era cumva tatăl tău? întrebă el în timp ce urcau.

– Da, zise ea, intenţionând să spună mai mult, dar negăsind cuvintele.

– Era un tip de treabă.

Era un gest de simpatie, se gândi ea şi se simţi recunoscătoare.

– Cunoşti pe cineva cu numele de Marchbanks? zise ea. Lucrează vreun domn Marchbanks aici?

– Nu, nu am auzit niciodată numele ăsta.

– Sau... ai auzit de...

Erau aproape de capătul treptelor, şi fata se opri pentru a pune întrebarea:

– Ai auzit vreodată de Cele Şapte Binecuvântări?

– Ce?

– Te rog, stărui ea, este important.

– Nu, nu am auzit, spuse el. Sună a cârciumă sau cam aşa ceva. Ce e?

– E numai ceva de care am auzit. Nu-i nimic. Uită de asta, te rog, spuse ea şi începu să urce din nou. Unde-l găsesc pe domnul Higgs?

– Aci, răspunse el, bătând furtunos la o uşă cu lambriuri.

Fără a mai aştepta să i se răspundă, o deschise şi strigă:

– O domnişoară a venit să-l vadă pe domnul Higgs. Se numeşte Lockhart.

Fata intră, iar uşa se închise în spatele ei. Aerul din cameră era îmbâcsit de fum de ţigară şi atmosfera dominată de piele lustruită mahon, călimări aurii şi sertare cu mânere de bronz. Un bărbat corpolent încerca să ruleze o hartă mare de perete în partea opusă a camerei. Se vedea că face un efort. Capul îi lucea, ghetele îi luceau, sigiliul masonic de pe lanţul din aur masiv al ceasului de pe burtă scânteia, iar faţa îi era lucioasă de la căldură şi roşie de la anii în care băuse vin şi mâncase bine. Termină cu harta şi se uită în sus. Expresia feţei îi deveni solemnă şi pioasă.

– Domnişoara Lockhart? Fiica lui Matthew Lockhart?

– Da, zise Sally.

Bărbatul îşi desfăcu braţele.

– Draga mea domnişoară Lockhart, spuse el, nu pot decât să vă spun cât de rău ne-a părut tuturor de pierderea pe care aţi suferit-o. Un om bun, un angajator generos, un domn creştin, un soldat galant, o... aaa, o mare pierdere, o pierdere tristă şi tragică.

Fata înclină capul.

– Sunteţi foarte amabil, zise ea. Dar pot să vă rog ceva?

– Draga mea! Devenise expansiv şi amabil. Trase un scaun pentru ea şi se aşeză cu spatele lui lat la foc, purtându-se ca un unchi. Voi face tot ce-mi stă-n putere, te asigur!

– Păi, nu vreau să faceţi tot, e mai simplu de atât – e doar... Ei bine, tata a vorbit vreodată de un domn Marchbanks? Cunoaşteţi pe cineva cu numele acesta?

Bărbatul păru să se gândească foarte bine.

– Marchbanks, zise el. Marchbanks... e negustorul unui vas din Rotherhithe – se scrie Mar-jo-ri-banks, să ştii. El să fie? Nu-mi amintesc ca tatăl tău să fi făcut vreodată afaceri cu el, totuşi.

– S-ar putea ca el să fie, spuse Sally. Îi ştiţi adresa?

– Tasmania Wharf, cred, spuse domnul Higgs.

– Mulţumesc. Şi mai era ceva. Pare prostesc... nu ar trebui să vă deranjez cu asta de fapt, dar...

– Dragă domnişoară Lockhart! Orice poate fi făcut va fi făcut. Spune-mi numai cum te pot ajuta.

– Ei bine, aţi auzit vreodată de *Cele Şapte Binecuvântări?*

Apoi se întâmplă ceva extraordinar.

Domnul Higgs era un bărbat mare, bine hrănit, după cum am mai remarcat; deci poate că nu atât cuvintele lui Sally, cât anii în care fumase trabucuri cubaneze şi mâncase mult îl făcură să nu mai aibă aer şi să se încovoaie ducându-şi mâna la inimă. Făcu un pas, apoi întunericul îi invadă faţa, mâinile i se agăţară de vestă şi se prăbuşi pe covorul turcesc. Unul dintre picioare

lovi şi se contractă de cinci ori în mod hidos. Ochiul deschis îi era lipit de piciorul sculptat în formă de gheară al scaunului pe care stătea Sally.

Fata nu se mişcă. Nici nu ţipă sau leşină; singura ei mişcare fu aceea de a-şi retrage marginea rochiei care îi atingea ţeasta lucioasă şi de a respira adânc, de mai multe ori, cu ochii închişi. Tatăl ei o învăţase acest lucru ca remediu împotriva panicii. O învăţase bine, funcţionă.

Când se calmă din nou, se ridică încet şi se îndepărtă de cadavru. Mintea îi era învolburată, dar mâinile, observă ea, nu îi tremurau. „Bun, se gândi ea. Când sunt înspăimântată pot să mă bazez pe mâinile mele!" Descoperirea o încântă în mod absurd; apoi auzi o voce puternică pe coridor.

– Samuel Selby, Agent de Voiaj. Ai înţeles? zise vocea.

– Nu e domnul Lockhart? spuse o altă voce, mai timidă.

– Nu e nici un domn Lockhart. Domnul Lockhart zace la câteva sute de metri adâncime în marea din sudul Chinei, blestemat să fie! Vreau să spun, odihnească-i-se sufletul în pace! Pictează-l, m-ai auzit? Pictează-l! Şi nu-mi place verdele. Un galben vesel pentru mine, cu linii ondulate peste tot. Cu stil. Ai înţeles?

– Da, domnule Selby, veni replica.

Se deschise uşa şi intră bărbatul cu prima voce. Era un bărbat scund, îndesat, cu un smoc de păr de culoarea paielor şi mustăţi care nu se potriveau cu roşul puternic din obraji. Se uită în jur şi nu văzu trupul domnului Higgs, ascuns lui de biroul mare de mahon. În schimb, ochii lui mici, fioroşi se opriră asupra lui Sally.

– Cine eşti? întrebă el. Cine ţi-a dat voie să intri?

– Portarul, spuse ea.

– Cum te numeşti? Ce vrei?

– Sunt Sally Lockhart. Dar...

– Lockhart?

Bărbatul fluieră încet.

– Domnule Selby, eu...

– Unde este Higgs? El poate să se ocupe de tine. Higgs! Vino încoace!

– Domnule Selby, *e mort*...

Bărbatul tăcu şi se uită în direcţia în care arăta Sally, apoi se duse de partea cealaltă a biroului.

– Ce-i asta? Când s-a întâmplat?

– Acum un moment. Vorbeam şi dintr-odată... a căzut. Poate din cauza inimii... Domnule Selby, pot să iau loc?

– O, te rog. Prostul naibii! Nu tu, el. De ce n-a putut să aibă bunul-simţ să moară pe propria podea? Presupun că e mort? Te-ai uitat?

– Nu cred că mai trăieşte.

Domnul Selby ridică trupul şi se uită în ochii mortului, care se holbau la el în mod neplăcut. Sally nu zise nimic.

– Mort de-a binelea, spuse domnul Selby. Acum trebuie să chem poliţia, presupun. La naiba! De ce ai venit de fapt? Au împachetat toate lucrurile tatălui tău şi le-au trimis avocatului. Nu e nimic pentru tine aici.

Ceva o făcu pe Sally să fie prudentă. Scoase o batistă şi-şi şterse ochii.

– Eu... eu voiam numai să văd biroul tatei, spuse ea.

Domnul Selby mormăi suspicios, deschise uşa şi strigă în josul scărilor la portar să cheme poliţia. Un funcţionar care trecea pe lângă uşa deschisă cu un braţ plin de cărţi mari se uită înăuntru, întinzând gâtul. Sally se ridică.

– Pot pleca acum?

– Nu prea, zise domnul Selby. Eşti martor, asta eşti. Va trebui să ţi se ia numele şi adresa şi să iei parte la anchetă. De ce ai vrut să vezi biroul, oricum?

Sally se smiorcăi tare şi îşi şterse ochii şi mai teatral. Se întreba dacă ar putea să scoată şi o lacrimă. Voia să plece şi să se

gândească; şi începea să se teamă de curiozitatea omuleţului acestuia fioros. Dacă menţionarea Celor Şapte Binecuvântări îl ucisese într-adevăr pe domnul Higgs, nu voia să rişte reacţia domnului Selby.

Dar plânsul se dovedi o idee bună. Domnul Selby nu era suficient de subtil ca să bănuiască adevărul, aşa că o trimise din cameră în silă.

– Of, du-te şi stai în camera portarului, spuse el nerăbdător. Poliţistul va vrea să vorbească oricum cu tine, dar nu are rost să mai stai şi să te smiorcăi pe-aici. Haide, du-te jos!

Fata plecă. Pe palier se adunaseră vreo trei funcţionari care se holbau foarte curioşi.

În camera portarului îl găsi pe băiatul care-şi voia înapoi revista din spatele tejghelei.

– E-n regulă, spuse el. Nu o să te dau de gol. Am auzit că tu l-ai omorât pe bătrânul Higgs, dar n-o să le spun.

– Nu l-am omorât eu! zise ea.

– Ba sigur că l-ai omorât. Am ascultat la uşă.

– Ai ascultat! E-ngrozitor!

– Nu am vrut. M-am simţit brusc obosit, aşa că m-am sprijinit de uşă, şi cumva cuvintele păreau să ţâşnească în afară, spuse el cu un rânjet. A murit de frică, bătrânul Higgs. Izbit de frică. Indiferent ce erau Cele Şapte Binecuvântări, el o ştia foarte bine. Mai bine ai grijă pe cine întrebi despre asta.

Sally se aşeză pe scaunul portarului.

– Pur şi simplu nu ştiu ce să fac, zise ea.

– Ce să faci în legătură cu ce?

Fata se uită la ochii lui strălucitori şi la faţa hotărâtă şi simţi că poate avea încredere în el.

– Uite, spuse ea. A sosit în dimineaţa aceasta. Deschise geanta şi scoase o scrisoare mototolită. A fost pusă în Singapore.

E ultimul loc în care a ajuns tata înainte ca nava să se scufunde... Dar nu e scrisul lui. Nu ştiu de la cine este.

Jim o deschise. Scria:

SALLY FEREŞTE-TE DE CELE ŞAPTE BINECUVÂNTĂRI
MARCHBANKS TE VA AJUTA
CHATTUM
AI GRIJĂ DRAGA MEA

– La naiba, spuse el. Să-ţi spun ceva, nu ştie să scrie corect.

– Te referi la numele meu?

– Cum te cheamă?

– Sally.

– Nu. Acesta. Arătă spre cuvântul CHATTUM.

– Ce ar trebui să fie? Îl ştii?

– C – H – A – T – H – A – M, desigur. Chatham, în Kent.

– Bănuiesc că ar putea să fie asta.

– Iar acest Marchbanks locuieşte acolo. De asta l-a scris, pun pariu. Hei, zise el, văzând că Sally se uita în sus, nu trebuie să-ţi faci probleme pentru bătrânul Higgs. Pentru că, dacă nu i-ai fi spus tu, ar fi făcut-o altcineva la un moment dat. Era vinovat de ceva. Sigur sută la sută. Şi bătrânul Selby la fel. Nu i-ai spus nimic, nu?

Fata dădu din cap că nu.

– Numai ţie. Dar nici măcar nu-ţi ştiu numele.

– Jim Taylor. Şi dacă vrei să mă găseşti, stau în Fortune Buildings nr. 13, Clerkenwell. O să te ajut.

– Serios?

– Sigur.

– Păi, dacă... Dacă auzi ceva, scrie-mi la domnul Temple, în Lincoln's Inn.

Se deschise uşa şi intră portarul.

– Sunteţi bine, domnişoară? întrebă el. Ce lucru îngrozitor – tu, zise el, uitându-se la Jim, nu te mai strecura aici. Poliţistul vrea să vină un medic care să certifice decesul. Du-te, fuga, caută un medic!

Jim îi făcu repede cu ochiul lui Sally şi plecă. Portarul se duse direct spre tejghea şi înjură când nu găsi nimic.

– Netrebnicule! murmură el. Trebuia să mă gândesc. Să vă servesc cu o ceaşcă de ceai, domnişoară? Cred că domnul Selby nu s-a gândit la asta, nu-i aşa?

– Nu, mulţumesc. Ar trebui să plec. Probabil că mătuşa îşi face griji... Vrea poliţistul să-mi vorbească?

– Bănuiesc că va vrea în curând. Va coborî când va vrea să vorbească cu dumneavoastră... Ce... aa... cum de domnul Higgs...

– Vorbeam despre tata, spuse Sally, şi dintr-odată...

– Inimă slabă, spuse portarul. Fratelui meu i s-a-ntâmplat la fel de Crăciunul trecut. A cinat bine şi a aprins o ţigară, apoi a căzut cu faţa în jos într-un bol cu nuci. Oh, îmi cer scuze, domnişoară. Nu vreau să continui cu asta.

Sally clătină din cap. Poliţistul veni îndată, îi luă numele şi adresa şi apoi plecă. Fata mai rămase un minut-două cu bătrânul portar, dar, amintindu-şi de avertismentul lui Jim, nu-i spuse nimic despre scrisoarea din Indiile de Est. Din păcate, pentru că poate ar fi avut ceva de spus.

Aşa că intenţia lui Sally nu era să omoare – în ciuda armei pe care o purta în geantă. Adevărata cauză a morţii domnului Higgs, scrisoarea, sosise în dimineaţa respectivă, adusă de un avocat la casa din Peveril Square, Islington, unde locuia Sally. Casa aparţinea unei rude îndepărtate de-a tatei, o văduvă posacă pe nume Rees; Sally locuia acolo din august şi nu-i

plăcea. Dar nu avea de ales. Doamna Rees era singura ei rudă în viaţă.

Tatăl ei murise cu trei luni înainte, când brigantina *Lavinia* se scufundase în Marea Chinei de Sud. Acesta plecase pentru a cerceta nişte discrepanţe ciudate între rapoartele de la agenţii companiei din Orientul Îndepărtat – ceva ce trebuia investigat la faţa locului şi nu putea fi verificat din Londra. O avertizase înainte de a pleca de faptul că ar putea fi periculos.

– Vreau să vorbesc cu omul nostru din Singapore, spusese el. E un olandez care se numeşte Van Eeden. Ştiu că e de încredere. Dacă se întâmplă să nu mă întorc, el va putea să-ţi spună de ce.

– Nu poţi să trimiţi pe altcineva?

– Nu. E firma mea şi trebuie să mă duc eu însumi.

– Dar, tată, *trebuie* să te întorci!

– Desigur. Dar trebuie să fii pregătită pentru... pentru orice. Ştiu că o să fii curajoasă. Păstrează praful de puşcă uscat şi gândeşte-te la mama ta...

Mama lui Sally murise în timpul Răscoalei Indiene, cu cincisprezece ani în urmă – împuşcată în inimă de un soldat indian în acelaşi timp în care un glonţ din pistolul ei îl omora. Sally avea câteva luni – era unicul lor copil. Mama ei fusese o tânără romantică furtunoasă, care călărea ca un cazac, trăgea cu pistolul ca un campion şi fuma (spre uimirea regimentului fascinat) ţigări mici de foi dintr-o cutiuţă de fildeş. Era stângace, şi de asta ţinea pistolul în mâna stângă şi pe Sally cu dreapta, şi de asta glonţul o lovise în inimă şi nu nimerise copilul; dar îi zgâriase braţul mic şi-i lăsase o cicatrice. Sally nu şi-o amintea pe mama ei, dar o iubea. Şi de atunci fusese crescută de tatăl ei – lucru ciudat în ochii unora; dar, la urma urmei, modul în care căpitanul Matthew Lockhart renunţase la cariera militară pentru a deveni agent de voiaj era destul de ciudat în sine. Domnul Lockhart îi dădea el însuşi lecţii fiicei sale seara şi o lăsa să facă ce voia în timpul zilei. Drept rezultat, nu avea deloc cunoştinţe de literatură engleză, franceză, istorie, artă şi muzică, dar avea o bază solidă în ceea ce priveşte

principiile tacticii militare şi contabilităţii, cunoştinţe bune în domeniul afacerilor la bursă şi al limbilor hinduse. Mai mult decât atât, călărea bine (deşi poneiului ei nu-i plăcea stilul cazac); iar când împlinise paisprezece ani, tatăl ei îi adusese un pistol belgian pe care îl purta cu ea peste tot şi o învăţase să tragă cu el. Acum era aproape la fel de bună ca mama sa la trasul cu arma. Era singuratică, dar perfect fericită; singura supărare a copilăriei ei era Coşmarul.

Acesta o vizita o dată sau de două ori pe an. Simţea că se sufocă într-o căldură insuportabilă – era întuneric beznă şi undeva, în apropiere, vocea unui bărbat ţipa într-o agonie îngrozitoare. Apoi, din întuneric apărea o licărire, ca o lumânare ţinută de cineva care se îndrepta în grabă spre ea, iar o altă voce striga: „Uită-te! Uită-te la el! Doamne Sfinte, priveşte!“ Dar nu voia să privească. Era ultimul lucru din lume pe care voia să îl facă şi atunci se trezea, transpirată toată, sufocată şi plângând de frică. Tatăl venea la ea alergând şi o calma, apoi adormea imediat la loc; dar îi trebuia o zi sau două ca să se liniştească.

Apoi fusese călătoria tatălui ei şi săptămânile în care au fost despărţiţi, iar în cele din urmă telegrama care-i anunţa moartea lui. Avocatul tatălui ei, domnul Temple, se ocupase imediat de toate. Casa din Norwood fusese închisă, servitorii plătiţi, poneiul vândut. Părea a fi un fel de neconcordanţă în testamentul tatălui ei sau în tutela pe care acesta o stabilise, şi Sally urma să fie mai săracă decât ar fi crezut oricine. Fu dată în grija verişoarei tatălui ei, doamna Rees, şi acolo locuise până în dimineaţa aceasta, când sosise scrisoarea.

Se gândise, înainte de a o deschide, că era de la domnul Van Eeden. Dar hârtia era ruptă, iar scrisul neîndemânatic, ca al unui copil; un om de afaceri european nu ar scrie, cu siguranţă, aşa. În plus, nu era semnată. Se dusese la biroul tatălui ei în speranţa că cineva de acolo va şti ce înseamnă. Şi aflase că cineva ştia.

Se întoarse la Peveril Square (nu considera acest loc ca fiind acasă) cu omnibuzul care costa trei pence şi se pregăti să dea ochii cu doamna Rees.

Nu i se dăduse o cheie de la casă. Aceasta era una dintre modalităţile prin care doamna Rees o făcea să se simtă nedorită: trebuia să sune de fiecare dată când voia să intre, iar servitoarea care îi dădea drumul în casă o făcea de fiecare dată cu aerul că a fost întreruptă de la o sarcină mai importantă.

– Doamna Rees e în sufragerie, domnişoară, zise ea afectată. A spus că trebuie să mergeţi să discutaţi imediat ce intraţi.

Sally o găsi pe doamnă aşezată lângă un foc slab, citind dintr-un volum de rugăciuni de-al soţului ei. Nu ridică ochii când intră Sally, iar aceasta se uită dispreţuitor la părul ei de un roşcat decolorat şi la pielea albă ca de mort. Doamna Rees nu avea încă cincizeci de ani, dar aflase devreme că rolul de tiran bătrân i se potrivea bine şi-l juca permanent. Se purta de parcă ar fi avut şaptezeci de ani; în viaţa ei nu mişcase un deget, nici nu avusese vreun gând bun faţă de ceilalţi şi se bucura de prezenţa lui Sally numai pentru prilejul pe care i-l dădea de a o teroriza. Sally stătea lângă foc şi aştepta, iar în cele din urmă vorbi:

– Îmi pare rău că am întârziat, doamnă Rees, dar...

– Oh, mătuşă Caroline, mătuşă Caroline, spuse doamna iritată. Avocatul meu mi-a spus că sunt mătuşa ta. Nu mă aşteptam, nu am vrut eu asta, dar nu voi da înapoi acum.

Avea o voce miorlăită şi spartă, se gândi Sally; şi vorbea atât de rar...

– Servitoarea mi-a spus că vreţi să vorbiţi cu mine, mătuşă Caroline.

– M-am aplecat fără prea mare succes asupra subiectului viitorul tău. Intenţionezi să rămâi pentru totdeauna în grija mea, asta mă întrebam. Sau ar fi de-ajuns cinci ani? Sau zece? Încerc numai să stabilesc mersul lucrurilor. E clar că nu ai perspective,

Veronica. Mă întrebam dacă te-ai gândit la asta? Care sunt talentele tale?

Sally ura numele de Veronica, dar doamna Rees spusese că Sally era nume de servitoare şi refuza să-l folosească. Stătea mută acum, neputând să se gândească la un răspuns politicos, şi observă că încep să-i tremure mâinile.

– Domnişoara Lockhart doreşte să comunice cu mine numai prin intermediul gândurilor, Ellen, îi spuse doamna Rees servitoarei, care stătea pioasă lângă uşă, cu mâinile împreunate şi ochii mari, inocenţi. Se presupune că ar trebui să o înţeleg fără ajutorul limbajului. Educaţia mea, vai, nu m-a pregătit pentru asemenea sarcină, în zilele noastre foloseam cuvintele foarte frecvent între noi. Vorbeam când ni se vorbea, de exemplu.

– Mă tem că nu am talente, mătuşă Caroline, spuse Sally încet.

– Nici unul în afară de modestie, vrei să spui? Sau modestia este primul dintr-o listă lungă? Cu siguranţă, un domn excelent cum a fost tatăl tău nu te-ar fi lăsat nepregătită pentru viaţă?

Sally clătină din cap neajutorată. Moartea domnului Higgs, iar acum asta...

– Mă gândeam eu, spuse doamna Rees, triumfătoare. Deci chiar şi posibilitatea modestă de a deveni guvernantă e absentă în cazul tău. Va trebui să ne gândim totuşi la ceva mai modest. Poate una dintre prietenele mele – domnişoara Tullet sau doamna Ringwood – va putea, din milă, să-ţi găsească un loc de domnişoară de companie. O să pun întrebări. Ellen, poţi să aduci ceaiul.

Servitoarea se înclină şi plecă. Sally se aşeză cu inima grea, cu perspectiva unei alte seri de sarcasm şi răutăţi înaintea ei şi cu conştiinţa misterului şi a pericolului de afară.

CAPITOLUL DOI

Pânza de păianjen

Trecură câteva zile. Sally trebuia să ia parte la o anchetă; doamna Rees aranjase (din cea mai pură întâmplare) o vizită la prietena ei, domnişoara Tullet, în acea dimineaţă şi găsi inconvenientul supărător. Sally răspunse la întrebările judecătorului destul de sincer; vorbea cu domnul Higgs despre tatăl său, spuse ea, când acesta muri brusc. Nimeni nu o cercetă atent. Îşi dădu seama că, dacă se prefăcea slabă şi înspăimântată şi se ştergea cu batista la ochi, putea să ocolească tot felul de întrebări presante. Nu-i plăcea deloc acest lucru, dar nu avea alte arme – în afară de pistol. Iar acesta nu-i era de nici un folos în faţa unui inamic pe care nu-l putea vedea.

Nimeni nu păru surprins de moartea domnului Higgs. Se dădu verdictul de moarte din cauze naturale; analiza medicală dezvăluise o slăbiciune a inimii, iar cazul fu închis în mai puţin de o jumătate de oră. Sally se întoarse la Islington; viaţa reintră în normal.

Dar era o diferenţă. Fără să ştie, scuturase marginea unei pânze, iar păianjenul din mijlocul ei se trezise. Acum, în timp ce ea nu ştia nimic (în timp ce stătea, de fapt în sufrageria neconfortabilă a domnişoarei Tullet şi le asculta pe aceasta şi pe doamna

Rees discutând ca două pisici despre defectele ei) aveau loc trei evenimente, fiecare dintre acestea scuturând încă puţin pânza şi întorcând ochii reci ai păianjenului spre Londra şi spre Sally.

Primul, un domn dintr-o casă rece citea ziarul.

Al doilea – cineva bătrân – cum să-i spunem? Înainte de a o cunoaşte mai bine, să lăsăm să plutească asupra ei îndoiala şi să o numim doamnă – o doamnă bătrână şi un avocat luau ceaiul împreună.

Al treilea, un marinar ajunse în circumstanţe nefericite la ţărmul docurilor din India de Est şi începu să caute o locuinţă.

Domnul cu pricina (servitorii lui, în zilele în care îi avea pe toţi, îl numeau maior) locuia pe coastă, într-o casă ce dădea spre o întindere de pământ inundat la flux, mlăştinos la reflux şi întotdeauna sterp. În casă nu se aflau decât cele absolut necesare vieţii, deoarece averea maiorului suferise crunt. Era acum pe cale de dispariţie. În această după-amiază, maiorul stătea la fereastra dinspre golf a sufrageriei lui friguroase. Camera avea vedere spre nord, spre apa sălbatică şi mohorâtă; aşa cenuşie şi rece cum era, imaginea mării îl atrăgea constant spre această parte a casei, pentru a privi valurile şi navele care se zăreau în depărtare. Dar în acest moment nu se uita spre mare; citea un ziar pe care i-l împrumutase ultima servitoare rămasă – o bucătăreasă care se ocupa şi de curăţenie, atât de beţivă şi de necinstită încât nimeni altcineva nu ar mai fi angajat-o.

Întorcea paginile una după alta, ţinând ziarul în lumina tot mai slabă a apusului, ca pentru a amâna până în ultimul moment aprinderea costisitoare a lămpilor. Ochii lui examinau coloanele fără vreun interes sau speranţă – până când observă povestea de pe o pagină din interior, care îl făcu să sară brusc în picioare.

Paragraful care-l interesa cel mai mult era acesta:

> Singurul martor al acestui eveniment trist este domnişoara Veronica Lockhart, fiica răposatului domn Matthew Lockhart,

fost partener al firmei. Moartea domnului Lockhart în naufragiul brigantinei *Lavinia* a fost relatată în paginile ziarului nostru, în august.

Bărbatul citi de două ori şi se frecă la ochi, apoi se ridică şi se apucă să scrie o scrisoare.

Dincolo de Turnul Londrei, între docurile din St. Katharine şi Shadwell New Basin se află zona cunoscută sub numele de Wapping: un district plin de docuri şi depozite, de case închiriate şi alei bântuite de şobolani, de străzi înguste unde singurele uşi sunt cele de la etajul unu, urcate pe grinzi brute, sfori şi scripeţi. Pereţii de cărămidă de la parter şi maşinăria brută de deasupra dau locului aerul unor temniţe hidoase dintr-un coşmar, în timp ce lumina înceţoşată de mizeria din aer pare să vină de foarte departe – ca printr-o fereastră înaltă cu gratii.

Dintre toate colţurile murdare din Wapping nici unul nu era mai mizerabil decât Hangman's Wharf[1]. Nu mai funcţiona ca un chei, deşi îi rămăsese numele; acum consta dintr-un şir de case şi magazine ca nişte crescătorii de iepuri, camerele lor din spate atârnând în sensul propriu al cuvântului deasupra râului: un magazin de lumânări, o cămătărie, o plăcintărie, o cârciumă numită Marchizul de Granby şi o pensiune.

Pensiune este în zona estică un cuvânt care acoperă multe orori. În cel mai rău caz înseamnă o cameră plină de umezeală şi de duhori, cu o funie întinsă peste mijloc. Cei duşi acolo din cauza băuturii sau a sărăciei pot să plătească un penny pentru privilegiul de a fi aruncaţi peste funie, pentru a nu sta pe podea în timp ce dorm. În cel mai bun caz, înseamnă un loc curat, decent unde se schimbă aşternuturile cât de des îşi amintesc proprietarii. Casele Holland reprezentau ceva intermediar. Acolo, un pat

[1] Cheiul Călăului (n.tr.)

pentru o noapte te costa trei pence, un pat numai pentru tine patru pence, o cameră personală şase pence, un mic dejun, un penny. Nu erai niciodată singur la Casele Holland. Dacă puricii îţi dispreţuiau carnea, ploşniţele nu erau snoabe; luau câte o muşcătură din oricine.

În această casă veni Jeremiah Blyth, un avocat solid din Hoxton. Afacerea anterioară cu proprietarul fusese tranzacţionată în altă parte; aceasta era prima lui vizită la Hangman's Wharf.

Ciocăniturile lui aduseră o copilă la uşă – o copilă a cărui singură trăsătură părea să fie în aceea după-amiază posomorâtă cei doi ochi enormi, întunecaţi. Deschise puţin uşa şi şopti:

– Da, domnule?

– Domnul Jeremiah Blyth, spuse vizitatorul. Doamna Holland mă aşteaptă.

Copila deschise uşa larg pentru ca vizitatorul să intre, apoi păru să dispară în întunericul din hol.

Domnul Blyth intră şi, apăsându-şi uşor cu degetele pălăria pe cap, se uită la gravura prăfuită a morţii lui Nelson şi încercă să nu ghicească originea petelor de pe tavan.

În curând, intră târşâindu-şi picioarele, precedată de un miros de varză fiartă şi pisică bătrână, proprietara casei. Era o bătrână ofilită, cu obrajii lăsaţi, buzele muşcate şi ochi scânteietori. Îi întinse o mână ca o gheară vizitatorului şi vorbi, dar putea tot atât de bine să vorbească în turcă, atât de puţin înţelese domnul Blyth.

– Îmi cer scuze, doamnă! Nu prea am înţeles...

Ea croncăni şi-l conduse într-un salon micuţ, unde mirosul de pisică bătrână se înteţi. Odată uşa închisă, femeia deschise o cutiuţă de tinichea de pe sobă şi scoase un set de dinţi falşi, aşezându-i în gura ridată şi plescăindu-şi buzele peste ei. Erau prea mari pentru ea şi arătau cu adevărat oribil.

– Aşa e mai bine, spuse ea. Întotdeauna eu uit dinţii acasă. Bietul soţ meu, ai lui erau. Fildeş adevărat. Făcuţi pentru el în Est acum douăzeci şi cinci de ani. Uite la lucrare!

Îşi dezveli colţii maronii şi gingiile cenuşii într-un rânjet ca de animal. Domnul Blyth făcu un pas înapoi.

– Şi când a murit, bietul miel, continuă ea, dinţii s-a dus în mormânt cu el, că s-a stins, că s-a dus prea repede. Holera, asta a fost. S-a dus într-un weekend, bietul. Dar i-am smuls din gură înainte ca ei să închidă capacul peste el. O să-i port ani de zile, m-am gândit.

Domnul Blyth înghiţi în sec.

– Ia loc acolo, spuse ea. Fă-te comod! Adelaide!

Copila se materializă. Nu avea cum, se gândi domnul Blyth, să aibă mai mult de nouă ani şi conform legii trebuia să fie la şcoală, pentru că noile şcoli fuseseră înfiinţate abia cu doi ani în urmă, iar educaţia era obligatorie pentru copiii sub treisprezece ani. Însă conştiinţa domnului Blyth era la el de fantomatică precum copila – mult prea lipsită de substanţă pentru a pune întrebări, ce să mai vorbim despre proteste. Astfel, atât conştiinţa lui, cât şi copila rămaseră tăcuţi în timp ce doamna Holland dădu indicaţii în legătură cu ceaiul; apoi dispărură din nou.

Întorcându-se spre vizitatorul ei, doamna Holland se aplecă înainte, îl bătu pe genunchi şi spuse:

– Ei bine, ai actele, nu-i aşa? Nu fi timid, domnule Blyth. Deschide valiza şi las-o pe bătrână să vadă secretul.

– Exact, exact, spuse avocatul. Deşi de fapt nu este, desigur, nici un secret, aranjamentul nostru fiind făcut în termeni perfect legali...

Vocea domnului Blyth avea obiceiul de a se estompa mai degrabă decât de a se opri la sfârşitul unui discurs; părea a sugera că era deschis unei propuneri alternative care putea fi făcută în ultimul moment. Doamna Holland dădea viguros din cap.

– Aşa este, zise ea. Totul drept şi pe tavă. Nici un fel de şarlatanie, nu accept aşa ceva. Continuă, deci, domnule Blyth.

Domnul Blyth deschise valiza de piele şi scoase nişte hârtii.

– Am mers la Swaleness miercurea trecută, zise el, şi am asigurat înţelegerea cu domnul în termenii pe care i-am discutat la ultima întâlnire...

Făcu o pauză pentru a o lăsa pe Adelaide să intre în cameră cu o tavă cu ceai. Fata o puse pe o măsuţă prăfuită, îi făcu o reverenţă doamnei Holland şi plecă fără un cuvânt. În timp ce doamna Holland turna ceai în ceşti, domnul Blyth reluă.

– Termenii... pentru a fi siguri. Articolul respectiv va fi depozitat la Hammond şi Whitgrove, banca de pe strada Winchester.

– Articolul respectiv? Nu fi timid, domnule Blyth. Spune-l!

Bărbatul părea a fi deosebit de îndurerat că trebuia să numească ceva atât de clar. Coborî vocea, se aplecă în faţă în scaun şi se uită în jur înainte de a vorbi:

– Aaa... Rubinul va fi depozitat la banca Hammond şi Whitgrove şi va rămâne acolo până la moartea domnului; după care, conform termenilor testamentului la care am fost martori eu şi aa... doamna Thorpe...

– Cine e ea? O vecină?

– O servitoare, doamnă. Nu e chiar de încredere; bea, din câte am înţeles, dar semnătura ei este, desigur, valabilă. Mda, Rubinul va rămâne, după cum spuneam, la Hammond şi Whitgrove până la moartea domnului; după care va deveni proprietatea dumneavoastră...

– Şi e legal, nu-i aşa?

– Perfect, doamnă Holland...

– Nu-i nici o mică şmecherie? Nici o surpriză de ultimă oră?

– Nimic de acest fel, doamnă. Am aici o copie a documentului, semnată de domnul respectiv. Asigură, după cum vedeţi, pentru orice... aa... eventualitate...

Femeia luă hârtia de la el şi o cercetă cu nerăbdare.

– Îmi pare în ordine, zise ea. Foarte bine, domnule Blyth. Sunt o femeie cinstită. Ai făcută o treabă bună. O să te plătesc. Care-i costul?

– Costul, doamnă? O... a... desigur. Secretarul meu pregăteşte nota de plată în acest moment, doamnă Holland. O să am grijă să fie trimisă în timp util...

Mai rămase încă un sfert de oră, apoi plecă. După ce Adelaide îl conduse la uşă, fără a face mai mult zgomot decât o fantomă, doamna Holland stătu o vreme în salon, citind încă o dată documentul pe care i-l adusese avocatul. Apoi îşi puse dinţii în cutie după ce-i spălă în ceaşcă, îşi luă pe ea mantia şi plecă să vadă unde se afla Hammond şi Whitgrove pe strada Winchester.

Cea de-a treia cunoştinţă a noastră se numea Matthew Bedwell. Fusese matelot secund pe o navă din Orientul Îndepărtat, dar asta cam cu un an înainte. În momentul de faţă, era într-o stare deplorabilă.

Rătăcea prin labirintul de străzi întunecate din spatele docurilor din India de Vest, cu un rucsac pe umăr, o jachetă subţire pe care o strângea bine pe el, împotriva frigului, neavând energia să caute o haină mai călduroasă pe care s-o pună pe el.

Avea o bucată de hârtie în buzunar cu o adresă pe ea. Din când în când, o scotea şi verifica numele străzii pe care se afla, apoi o punea la loc şi mergea mai departe. Oricine l-ar fi văzut ar fi zis că e beat; dar nu mirosea deloc a alcool în jurul lui, iar discursul său era desluşit şi mişcările nu-i erau stângace. Un observator mai plin de compasiune l-ar fi considerat bolnav sau îndurerat, iar acesta ar fi fost pe-aproape. Dar, dacă cineva ar fi privit în mintea lui şi ar fi observat haosul care domnea în acel loc întunecat, ar fi considerat remarcabil faptul că reuşea să mai meargă. Avea două idei fixe în conştiinţă: una care-l făcuse să meargă douăzeci de mii de kilometri până-n Londra şi alta care luptase la fiecare pas împotriva primei.

Apoi cea de-a doua idee a învins-o aproape pe prima.

Bedwell trecea pe o alee pe Limehouse – un spaţiu îngust, pietruit, cu cărămizile negre de mizerie şi umede –, când observă o uşă deschisă şi un bărbat ghemuit pe trepte, nemişcat. Bătrânul era

chinez. Se uita la Bedwell şi, când marinarul trecu pe lângă el, înălţă capul puţin şi întrebă:

– Vrei un fum?

Bedwell simţi cum fiecare celulă din trup i se îndreaptă spre uşă. Ezită şi închise ochii, apoi spuse:

– Nu, nu vreau.

– E bun, o ţigară, spuse chinezul.

– Nu, nu, repetă Bedwell şi se sili să meargă mai departe şi să iasă de pe alee. Îşi mai consultă o dată bucata de hârtie, merse iar câţiva metri înainte de a o face din nou. Încet, dar sigur, îşi făcu drum prin Limehouse şi Shadwell până ajunse în Wapping. Cercetă din nou hârtiuţa, apoi făcu o pauză. Lumina slăbea; îi mai rămăsese puţină vlagă. În apropiere se afla un bar care-l atrase ca pe-o molie cu lumina sa gălbuie ce înveselea strada ştearsă.

Îşi cumpără un pahar de rachiu şi-l sorbi ca pe un medicament – neplăcut, dar necesar. Nu, îşi zise, nu putea să meargă mai departe în noaptea aceasta.

– Am nevoie de un loc în care să înnoptez, îi zise el chelneriţei. E vreunul prin apropiere?

– La două case mai încolo, spuse chelneriţa. Pensiunea doamnei Holland, dar...

– E bine, spuse Bedwell. Holland. Doamna Holland. O să ţin minte.

Îşi puse din nou rucsacul pe umăr.

– Eşti bine, dragule? întrebă chelneriţa. Nu arăţi grozav. Mai ia un rachiu, haide!

Bărbatul dădu din cap în mod automat şi ieşi.

Adelaide îi răspunse la uşă şi-l conduse tăcută într-o cameră din spatele casei, deasupra râului. Pereţii erau umezi, patul murdar, dar el nu observă nimic. Adelaide îi dădu un muc de lumânare şi-l lăsă singur; şi, imediat ce fu închisă uşa, căzu în genunchi şi desfăcu rucsacul. În următoarele minute, mâinile sale tremurânde fură ocupate, apoi se aşeză pe pat, trase puternic aer în piept şi simţi cum totul se dizolvă în uitare. În curând, se pierdu într-un

somn adânc. Nimic nu-l mai trezi în următoarele douăzeci şi patru de ore. Se simţea în siguranţă.

Dar aproape că cedase în Limehouse; chinezul, fumul... Un bârlog unde se fumează opiu, desigur. Iar Bedwell era un sclav al drogului atotputernic.

Dormi şi, ceva foarte important pentru Sally, dormi cu el.

CAPITOLUL TREI

Domnul din Kent

Trei nopţi mai târziu, Sally avu din nou Coşmarul. Şi nu era coşmar totuşi, simţea cum protestează, era prea real...

Căldura îngrozitoare.

Nu putea să se mişte – era legată de mâini şi de picioare în întuneric...

Paşi.

Iar ţipetele începură atât de brusc şi atât de aproape de ea! Ţipete nesfârşite...

Lumina. Licărind spre ea. O faţă în spatele ei... două feţe... cearceafuri albe cu guri oribile, deschise... nimic altceva...

Voci din întuneric: „Uită-te! Uită-te la el! Doamne..."

Apoi se trezi.

Sau, mai degrabă, ieşi la suprafaţă ca un înotător care se teme că se va îneca. Se auzi suspinând şi respirând greu şi-şi aminti: „Nu e tata, eşti singură. Trebuie să te descurci fără el. Trebuie să fii puternică".

Cu un efort enorm se opri din plâns. Dădu la o parte aşternuturile sufocante şi lăsă aerul rece al nopţii să o cuprindă. Se acoperi din nou numai după ce se simţi bine, tremurând odată

trecută fierbinţeala Coşmarului, dar îi luă mult timp să adoarmă din nou.

În dimineaţa următoare, sosi o nouă scrisoare. Dispăru de lângă doamna Rees imediat ce termină cu micul dejun şi deschise scrisoarea la ea în dormitor. Îi fusese trimisă de avocat, ca şi prima, dar ştampila era britanică de data aceasta, iar scrisul – îngrijit. Scoase coala ieftină de hârtie şi se ridică brusc.

Casa Foreland
Swaleness
Kent
10 octombrie, 1872

Dragă domnişoară Lockhart,

Nu ne-am întâlnit – nu mi-aţi auzit niciodată numele – şi numai împrejurarea că acum mulţi ani l-am cunoscut bine pe tatăl dumneavoastră îmi poate scuza faptul că vă scriu. Am citit în ziar despre întâmplarea nefericită din Cheapside şi mi-am amintit că domnul Temple din Lincoln's Inn era avocatul tatălui dumneavoastră. Sper că această scrisoare va ajunge la dumneavoastră. Înţeleg că tatăl dumneavoastră nu mai este; vă rog să primiţi condoleanţele mele profunde.

Dar moartea sa şi anumite circumstanţe din afacerile mele recente fac necesară o discuţie cu dumneavoastră. Nu pot spune la momentul actual mai mult de trei lucruri: primul are legătură cu asediul de la Lucknow; al doilea, un obiect de o valoare inestimabilă este implicat şi, în cele din urmă, viaţa vă poate fi periclitată.

Vă rog, domnişoară Lockhart, aveţi grijă şi ţineţi seama de acest avertisment. În numele prieteniei mele cu tatăl dumneavoastră – de dragul propriei vieţi – veniţi cât puteţi de repede să aflaţi ce am să vă spun. Din anumite motive nu pot veni eu la

dumneavoastră. Permiteţi-mi să mă semnez aşa cum am fost, fără cunoştinţa dumneavoastră, de-a lungul vieţii dumneavoastră: şi anume,

Bunul dumneavoastră prieten,
George Marchbanks

Sally citi de două ori scrisoarea, uimită peste măsură. Dacă tatăl ei şi domnul Marchbanks au fost prieteni, ea de ce nu auzise de el înainte de scrisoarea din Orientul Îndepărtat?

Cele Şapte Binecuvântări...

Desigur! Probabil că ştie ce a descoperit tatăl ei. Tatăl ei îi scrisese lui, ştiind că va fi în siguranţă scrisoarea la el.

Avea puţini bani în geantă. Îşi puse mantia, coborî în linişte şi plecă din casă.

Stătea în tren simţindu-se de parcă era la începutul unei campanii militare. Era sigură că tatăl ei plănuise totul cu calm, creând linii de comunicare şi legături puternice şi făcând alianţe; ei bine, trebuie să facă şi ea la fel.

Domnul Marchbanks afirma că este unul dintre aliaţi. Şi va putea măcar să îi spună ceva, nimic nu era mai rău decât să nu ştii ce ameninţare planează asupra ta...

Privi cum marginea cenuşie a oraşului lasă locul peisajului cenuşiu de ţară şi se uită spre marea din stânga ei. Nu erau niciodată mai puţin de cinci sau şase nave care lunecau prin estuarul Tamisei mânate de un vânt din est sau scoţând fum şi înaintând cu greutate în jos, direct în ghearele lui.

Oraşul Swaleness nu era foarte mare. Hotărî să nu ia trăsura din staţie, ci să-şi păstreze banii şi să meargă pe jos, pentru că aflase de la hamal că Foreland House era aproape – nu mai mult de un kilometru şi jumătate; pe faleză şi apoi pe lângă râu, aşa spusese. Porni imediat la drum. Oraşul era mohorât şi rece, iar râul era de fapt un pârâu mâlos care-şi tăia drum printre

bălţile sărate înainte de a intra în linia îndepărtată de cenuşiu care era marea. Scena era dezolantă, nu se vedea decât o singură persoană.

Acesta era un fotograf. Îşi aşezase aparatul, alături de camera întunecată, portabilă pe care toţi fotografii erau nevoiţi să le utilizeze în zilele acelea, exact în centrul aleii înguste, lângă râu. Părea a fi un tânăr binevoitor şi, cum nu se vedea nici urmă de casă, hotărî să-l întrebe de drum.

– Eşti a doua persoană care trece pe lângă mine şi merge în direcţia aceea, zise el. Casa e într-acolo – o clădire lungă şi scundă.

Arătă spre un crâng cu copaci piperniciţi, cam la o jumătate de kilometru distanţă.

– Cine era cealaltă persoană? întrebă Sally.

– O bătrână care arăta ca una dintre vrăjitoarele din *Macbeth*, zise el.

Sally nu prinse gluma şi, văzând că e uimită, tânărul continuă:

– Ridată, nu ştii... şi hidoasă, şi aşa mai departe.

– O, înţeleg, zise ea.

– Cartea mea de vizită, spuse tânărul. Scoase bucata albă de carton de niciunde, asemenea unui scamator. Scria „Frederick Garland, artist fotograf" şi dădea o adresă din Londra. Sally se uită la el din nou găsindu-l plăcut; avea o faţă mucalită, părul de culoarea spicelor, aspru şi zbârlit, expresia feţei vioaie şi inteligentă.

– Iertaţi-mă că vă întreb, zise ea, dar ce fotografiaţi?

– Peisajul, spuse el. Nu prea e cine ştie ce peisaj, nu-i aşa? Am vrut ceva mohorât, înţelegi? Experimentez cu o nouă combinaţie de substanţe. Cred că va putea să surprindă mai bine o astfel de lumină decât lucrurile obişnuite.

– Colodiu, spuse ea.

– Ai dreptate. Eşti fotograf?

– Nu, dar tata era interesat... În fine, trebuie să plec. Mulţumesc, domnule Garland.

Tânărul îi zâmbi vesel şi se întoarse la camera lui.

Drumul coti, urmând ţărmul noroios al râului, şi o duse în cele din urmă în spatele crângului. Acolo, aşa cum îi descrisese fotograful, se afla casa – tencuiala cădea de pe ea, şi de pe acoperiş lipseau câteva ţigle; iar grădina era şi ea plină de buruieni şi dezordonată. Nu văzuse niciodată un loc mai trist ca acesta. Tremură uşor.

Păşi pe veranda mică şi tocmai se pregătea să sune, când se deschise uşa şi ieşi un bărbat.

Puse degetul la buze şi închise uşa, având mare grijă să nu facă nici un zgomot.

– Vă rog, şopti el. Nu scoateţi nici un sunet. Pe-aici, repede...

Sally îl urmă uimită, în timp ce o conducea rapid spre o verandă închisă cu sticlă. Bărbatul închise uşa în urma ei, ascultă cu atenţie şi apoi întinse mâna.

– Domnişoară Lockhart, spuse el. Sunt maiorul Marchbanks.

Fata dădu mâna cu el. Era în vârstă, bănuia ea, în jur de şaizeci de ani; era palid, iar hainele atârnau, largi, pe el. Ochii îi erau negri şi frumoşi, deşi afundaţi în orbite. Vocea îi părea cunoscută într-un mod ciudat, iar privirea îi era atât de intensă încât o speria; până când îşi dădu seama că şi el era speriat: mult mai mult decât ea.

– Scrisoarea dumneavoastră a sosit în dimineaţa aceasta, zise ea. V-a scris tata ca să vă spună să vă întâlniţi cu mine?

– Nu...

Bărbatul părea surprins.

– Atunci, expresia „Cele Şapte Binecuvântări" înseamnă ceva pentru dumneavoastră?

Nu avu nici un efect. Maiorul Marchbanks nu schiţă nici un gest.

– Îmi pare rău, spuse el. Ai venit aici ca să mă întrebi asta? Îmi pare rău. El... tatăl tău...

Sally îi spuse repede despre ultima călătorie a tatălui ei şi despre scrisoarea din Orient, şi despre moartea domnului Higgs.

Bărbatul îşi duse mâna la frunte; părea cu totul uimit şi lovit de ce auzea.

Pe verandă era o tablă mică de joc şi un scaun de lemn. Îi oferi scaunul şi apoi vorbi în şoaptă:

– Am un duşman, domnişoară Lockhart, şi acum e şi duşmanul tău. E o femeie – e, e cu adevărat malefică. E în casă acum, din cauza asta trebuie să ne ascundem aici şi de asta trebuie să pleci cât mai repede. Tatăl tău...

– Dar de ce? Ce i-am făcut? Cine este?

– Te rog, nu pot să-ţi explic acum. O voi face, crede-mă. Nu ştiu nimic legat de cauza morţii tatălui tău – nimic legat de Cele Şapte Binecuvântări, nimic despre Marea de Sud a Chinei, nimic despre comerţul maritim. El nu avea de unde să ştie despre răul care s-a abătut asupra mea şi care acum... nu te pot ajuta. Nu pot să fac nimic. Şi-a pus încrederea în cine nu trebuia din nou.

– Din nou?

Văzu cum o urmă de nefericire disperată îi traversă faţa. Era privirea unui om fără speranţă, şi acest lucru o sperie.

Sally nu se putea gândi decât la scrisoarea din Orient.

– Ai locuit vreodată în Chatham? întrebă ea.

– Da, acum mult timp. Dar te rog... nu e timp. Ia asta...

Deschise un sertar de la masă şi scoase un pachet învelit în hârtie maronie. Era lung cam de cincisprezece centimetri, legat cu sfoară şi sigilat cu ceară.

– Asta îţi va spune tot. Poate că, de vreme ce el nu ţi-a spus nimic, nici eu n-ar trebui s-o fac... O să ai un şoc când o să citeşti. Te rog, fii pregătită! Dar viaţa îţi este în pericol fie că o ştii sau nu şi cel puţin o să ştii de ce.

Sally luă pachetul. Mâinile îi tremurau puternic; bărbatul văzu acest lucru şi pentru un moment ciudat i le luă în mâinile lui şi-şi aplecă capul asupra lor.

Apoi se deschise o uşă.

Bărbatul sări deoparte, cenuşiu la faţă, şi de după uşă se uită înăuntru o femeie de vârstă mijlocie.

– Domnule maior... e în grădină, zise ea. În grădină.

Părea la fel de nefericită ca şi el şi emana un miros puternic de băutură. Maiorul Marchbanks îi făcu semn lui Sally.

– Pe uşă, spuse el. Mulţumesc, doamnă Thorpe. Repede...

Femeia se dădu cu greutate la o parte şi încercă să zâmbească în timp ce Sally se strecură pe lângă ea. Maiorul o conduse repede prin casă, iar Sally observă camerele goale, podelele goale, ecourile, umezeala şi mizeria. Frica lui era molipsitoare.

– Vă rog, zise ea când ajunseră la uşa principală, cine e duşmanul acesta? Nu ştiu nimic! Trebuie să-mi spuneţi măcar numele ei...

– O cheamă doamna Holland, şopti el, deschizând uşa puţin. Se uită prin deschizătură. Te rog... te implor, pleacă acum! Ai venit pe jos? Eşti tânără, puternică, rapidă – nu mai aştepta. Du-te direct în oraş. Of, îmi pare rău... Iartă-mă! Iartă-mă!

Cuvintele acestea erau spuse atât de intens, cu un suspin în voce...

Şi ea ieşi, iar el închise uşa. La nici zece minute după ce sosise, pleca din nou. Se uită la zidul gol şi scorojit al casei şi se gândi: o urmărea oare duşmanul acesta?

Porni pe aleea plină de buruieni, pe lângă crângul cu copaci întunecaţi şi înapoi pe cărarea spre râu. Venea fluxul; un şuvoi vâscos agita marginile ţărmului mâlos. Nu era nici urmă de fotograf, din nefericire. Peisajul era complet gol.

Mergea grăbită, conştientă de pachetul din geantă. La jumătatea distanţei se opri şi se uită înapoi. Nu ştia ce o face să se uite înapoi, dar văzu o siluetă micuţă ce ocolea copacii – o femeie îmbrăcată în negru. O femeie în vârstă. Era prea departe ca să vadă bine, dar venea în grabă spre Sally. Forma ei neagră era singurul element plin de semnificaţie din sălbăticia aceea cenuşie.

Sally îşi continuă drumul grăbită până când ajunse la strada principală şi se uită din nou înapoi. Era ca şi cum silueta mică şi

neagră venea odată cu fluxul; nu era prea departe în urmă şi părea să câştige teren. Unde se putea ascunde Sally?

Drumul spre oraş cotea uşor, îndepărtându-se de mare, şi se gândi că, dacă ar fi să o ia pe un drum lăturalnic când nu era văzută, putea...

Apoi văzu ceva şi mai bun. Fotograful stătea la malul mării, lângă cortul lui mic, consultând un fel de instrument. Se uită înapoi: silueta era ascunsă de capătul teraselor caselor de la malul mării. Alergă spre fotograf, care o privi surprins, apoi zâmbi larg, încântat.

– Tu, zise el.

– Te rog, zise ea, vrei să mă ajuţi?

– Desigur. Bucuros. Ce pot face?

– Sunt urmărită. Femeia aia bătrână... mă urmăreşte. E periculoasă. Nu ştiu ce să fac.

Ochii lui scânteiară de plăcere.

– În cort, spuse el, ridicând clapa. Nu te mişca, să nu răstorni lucrurile. Nu te speria de miros.

Ea făcu ce i se spuse, iar tânărul lăsă clapa şi o închise. Mirosul era îngrozitor – ceva ca nişte săruri. Era întuneric total.

– Nu vorbi, zise el încet. O să-ţi spun după ce trece. Măi să fie, vine încoace! Trece strada. Vine spre noi...

Sally stătea nemişcată, ascultând ţipetele pescăruşilor, tropăitul cailor şi huruitul roţilor unei căruţe care trecea pe stradă, apoi sunetul ascuţit de paşi rapizi făcuţi de o pereche de ghete cu tocuri. Se opri la numai un metru.

– Mă scuzaţi, domnule, zise o voce, o voce bătrână care părea că gâfâie şi că ţăcăne într-un mod ciudat.

– Mmm? Ce este? Vocea lui Garland se auzea înfundat. Aşteptaţi un moment! Compun o poză. Nu pot să ies de sub pătură până nu e gata... Gata... se auzi mai clar. Ei bine, doamnă?

– Aţi văzut o tânără trecând pe-aici, domnule? O fată îmbrăcată în negru?

– Da. Era al naibii de grăbită. O fată remarcabil de drăguță, blondă – aceea este?

– Mă gândeam eu că un tânăr bine ca dumneata o va observa, domnule! Da, ea este. Ai văzut încotro a luat-o?

– De fapt, chiar m-a întrebat care e drumul spre Swan. Spunea că vrea să prindă trăsura spre Ramsgate. I-am spus că are zece minute la dispoziție.

– Swan, domnule? Unde este?

Tânărul îi dădu indicații, iar femeia îi mulțumi și plecă.

– Nu te mișca, îi spuse el în șoaptă. Nu a dat colțul încă. Mă tem că va trebui să stai printre mirosurile astea o vreme.

– Mulțumesc, zise ea, deși nu trebuia să încerci să mă flatezi.

– Oh, măi să fie! Bine. Îmi retrag cuvintele. Ești aproape la fel de urâtă ca ea. Ce se întâmplă de fapt?

– Pur și simplu nu știu. Sunt amestecată în ceva oribil. Nu-ți pot spune ce anume...

– Șșt!

– Un bărbat gras cu un câine, zise el. A trecut.

– Se mai vede bătrâna?

– Nu, a dispărut. Spre Ramsgate, să sperăm.

– Pot să ies?

Tânărul desfăcu clapa și o ținu deschisă.

– Mulțumesc, spuse ea. Pot să îți plătesc pentru folosirea cortului?

Tânărul făcu ochii mari. Un moment, păru gata să râdă, dar refuză politicos. Simți cum începe să roșească; nu trebuia să-i ofere bani. Se întoarse repede.

– Nu pleca, zise el. Nici măcar nu-ți știu numele. Plata asta o cer.

– Sally Lockhart, spuse ea, pornind spre mare. Îmi pare rău, nu am vrut să te insult, dar...

– Nu mă simt deloc ofensat. Dar nu poți să plătești pentru orice, înțelegi? Ce o să faci acum?

Sally se simți ca un copil. Nu era o senzație care îi plăcea.

– Mă întorc la Londra, zise ea. Sper să o pot evita. La revedere!

– Ai nevoie de un tovarăş? Aproape că am terminat aici, oricum, iar dacă bătrâna aceea e periculoasă...

– Nu, mulţumesc. Trebuie să plec.

Sally se îndepărtă. I-ar fi plăcut compania lui, dar nu ar fi admis-o niciodată. Simţi cumva că pretextul neajutorării, care mergea atât de bine cu ceilalţi bărbaţi, nu l-ar păcăli nici măcar un moment. De asta se oferise să plătească; voia să fie la egalitate cu el. Dar şi asta fusese greşit. Se simţea de parcă nu ştia nimic şi nu putea să facă nimic cum trebuie; şi se simţea foarte singură.

CAPITOLUL PATRU

Revolta

Nu se vedea nici urmă de femeia în vârstă la gară. Singurii pasageri erau un pastor şi soţia lui, trei sau patru soldaţi şi o mamă cu doi copii. Sally găsi fără greutate un compartiment gol.

Aşteptă până când trenul plecă din gară, apoi desfăcu pachetul. Nodurile fuseseră îngropate cu grijă în ceară, şi Sally îşi rupse o unghie încercând să o cureţe.

În cele din urmă, îl desfăcu; şi descoperi o carte.

Arăta ca un fel de jurnal. Era destul de gros, iar paginile erau pline cu un scris mic. Avea coperte de carton, dar se dezlipea şi o întreagă secţiune se desprinse în mâna ei. O puse cu grijă la loc şi începu să citească.

Prima pagină anunţa titlul: *Povestirea evenimentelor din Lucknow şi Agrapur, 1856–1857, cu descrierea dispariţiei Rubinului din Agrapur şi rolul jucat de copila cunoscută sub numele de Sally Lockhart.*

Se opri şi citi din nou. Ea însăşi! Şi un rubin... Mii de întrebări i se ridicară în minte ca muştele deranjate de la un festin şi-i umplură capul de confuzie. Închise ochii şi aşteptă starea de calm, apoi îi deschise şi citi mai departe.

În 1856, eu, George Arthur Marchbanks, serveam în Infanteria Uşoară a Ducelui de Cornwall, la Agrapur, în Oudh. La câteva luni înainte de începerea revoltei, am avut ocazia să vizitez maharajahul din Agrapur în compania a trei ofiţeri, şi anume colonelul Brandon, maiorul Park şi căpitanul Lockhart.

Vizita era de ochii lumii una privată, cu scopul de a practica sport. De fapt însă scopul nostru principal era acela de a purta discuţii politice secrete cu maharajahul. Conţinutul acestor discuţii nu este important pentru această relatare cu excepţia faptului că au contribuit la suspiciunea pe care o facţiune a supuşilor săi o avea faţă de el – o suspiciune care, după cum voi arăta, i-a pecetluit soarta sa în timpul evenimentelor din anul următor.

În cea de-a doua seară a vizitei noastre la Agrapur, maharajahul a dat un banchet în onoarea noastră. Fie că avea sau nu intenţia de a ne impresiona cu bogăţiile sale, acesta a fost cu siguranţă, efectul; pentru că niciodată nu văzusem o asemenea etalare de splendori ca aceea pe care am văzut-o în acea seară.

Sala banchetului era susţinută de stâlpi de marmură splendid sculptaţi, ornamentaţi din belşug cu frunze de aur şi cu capitelurile în formă de flori de lotus, acoperiţi cu dărnicie cu câte o frunză de aur. Podeaua pe care călcam era împodobită cu lapislazuli şi onix; în colţ, era o fântână ce susura apă cu miros de trandafir, iar muzicienii de la curtea maharajahului cântau melodiile lor languroase de după un paravan de mahon sculptat. Farfuriile erau din aur masiv, dar piesa cea mai de preţ era Rubinul, de dimensiune şi o splendoare incomparabile, care strălucea la gâtul maharajahului.

Acesta era faimosul Rubin din Agrapur, despre care auzisem multe. Nu mă puteam abţine să nu mă uit la el – mărturisesc că ceva din adâncimile şi frumuseţea lui, ceva din focul lichid, roşu ca sângele care părea că-l umple, m-a fascinat şi mi-a reţinut atenţia, aşa că m-am uitat mai mult decât era politicos; maharajahul mi-a observat curiozitatea şi ne-a spus povestea pietrei.

Rubinul a fost descoperit în Burma cu şase secole înainte şi a fost dat drept tribut lui Balban, regele din Delhi, de la care s-a transmis casei princiare din Agrapur. De-a lungul secolelor, a fost pierdut, furat, vândut, dat drept răscumpărare de nenumărate ori şi s-a întors întotdeauna la deţinătorii lui de origine regală; i se datorau prea multe morţi pentru a le enumera – crime, sinucideri, execuţii, iar o dată a dus la un război în care populaţia unei întregi provincii a fost trecută prin sabie. Cu mai puţin de cincizeci de ani în urmă, a fost furat de un aventurier francez. Acesta, bietul umărât, a crezut că poate scăpa de închisoare dacă îl înghite, dar în zadar: a fost tăiat cât era încă în viaţă, şi piatra i-a fost scoasă caldă din burtă.

Ochii maharajahului i-au întâlnit pe ai mei în timp ce povestea toate acestea.

– Ai vrea să-l cercetezi, domnule maior? a întrebat el. Ţine-l în lumină şi uită-te înăuntru. Dar ai grijă să nu cazi!

Mi l-a dat, iar eu am făcut cum mi-a propus. Când lumina lămpii a căzut pe piatră, s-a petrecut un fenomen ciudat: strălucirea roşie din centru a părut să facă vârtejuri şi să se despartă asemenea fumului, dezvăluind o serie de terase şi abisuri, un peisaj fantastic de cheiuri, vârfuri şi abisuri înfricoşătoare a căror adâncime era imposibil de aflat. Nu mai citisem decât o dată despre un astfel de peisaj, iar aceasta într-o lucrare despre iluzii şi orori legate de dependenţa de opiu.

Efectul acestei privelişti extraordinare a fost ceea ce prevăzuse maharajahul. M-am legănat, brusc cuprins de ameţeală. Căpitanul Lockhart m-a apucat de braţ, iar maharajahul şi-a luat piatra înapoi, râzând, şi s-a trecut peste incident cu o glumă.

Vizita noastră a luat sfârşit la scurt timp după aceasta. Nu l-am mai văzut pe maharajah decât cam la un an după, şi aceasta s-a întâmplat în timpul evenimentului îngrozitor ce reprezintă punctul culminant al acestei povestiri – un eveniment care mi-a adus mai multă ruşine şi nefericire decât mi-am imaginat vreodată că ar fi posibil. Fie ca Dumnezeu (dacă există un Dumnezeu, şi nu o

infinitate de demoni batjocoritori) să mă ajute să uit; şi sper ca asta să se întâmple cât mai curând!

Anul care a urmat după ce am văzut piatra pentru prima dată a fost o perioadă de rău-augur şi semne rele – semne ale furtunii teribile care avea să se abată asupra noastră sub forma Revoltei şi semne pe care nu am fost capabili să le înţelegem. Nu mă voi preocupa de prezentarea ororilor şi sălbăticiei Revoltei în sine. Alţii mai elocvenţi decât mine au spus povestea acestui timp, cu faptele sale eroice strălucind ca nişte faruri printre scene de un carnagiu hidos; e de-ajuns să spunem că, în vreme ce alţii nu au supravieţuit, eu am reuşit şi la fel au reuşit şi alţi trei, asupra destinelor cărora Rubinul continuă să joace un rol important.

Trec acum la asediul Lucknow-ului, nu cu mult înainte de scoaterea lui de sub asediu de către Havelock şi Outram.

Regimentul meu îşi avea garnizoana în oraş şi...

Sally se uită în sus. Trenul oprise într-o staţie – văzu un semn pe care scria CHATHAM. Închise cartea, capul fiindu-i plin de imagini ciudate: un banchet aurit, morţi hidoase şi o piatră care te droga precum opiul.... „Alţi trei" supravieţuiseră, spunea maiorul; ea şi tatăl ei, se gândi fata dintr-odată. Şi al treilea?

Deschise din nou cartea – numai pentru a o închide repede când se deschise uşa de la vagon, şi un bărbat intră.

Era îmbrăcat vesel, într-un costum de tweed deschis la culoare, cu un ac ţipător la cravată. Ridică pălăria în faţa lui Sally înainte de a se aşeza.

– Bună ziua, domnişoară, spuse el.

– Bună ziua.

Sally se uită pe fereastra opusă. Nu voia conversaţie şi era ceva în legătură cu zâmbetul familiar al acestui bărbat, care ei nu-i plăcea. Fetele din clasa lui Sally nu călătoreau singure; faptul părea ciudat şi invita la un gen greşit de atenţie.

Trenul plecă din staţie pufăind, iar bărbatul scoase un pachet cu sendvişuri şi începu să mănânce. Nu o mai băgă în seamă. Sally stătu nemişcată, uitându-se pe fereastră, spre mlaştinile oraşului şi catargele navelor din docurile şi şantierele navale din dreapta.

Timpul trecu. În cele din urmă, trenul trase în gara London Bridge[1], sub o boltă de sticlă întunecată, iar sunetul făcut de motor se schimbă în timp ce aburul şuiera printre strigătele hamalilor şi zdrăngănitul trăsurilor hurducate. Sally se ridică şi se frecă la ochi. Adormise.

Uşa de la compartiment se legăna deschisă.

Bărbatul plecase şi dusă era şi cartea. O furase şi dispăruse.

---

[1] Podul Londrei (n.tr.)

CAPITOLUL CINCI

Ceremonia fumului

Sări în picioare şi alergă spre uşă, dar peronul era aglomerat şi singurele lucruri pe care şi le amintea despre bărbatul respectiv erau costumul de tweed şi pălăria – şi erau zeci de bărbaţi îmbrăcaţi aşa...

Se întoarse în compartiment. Geanta îi era în colţul în care o pusese. Se aplecă să o ia şi apoi observă, pe podea, sub marginea scaunului, câteva foi.

Cartea se desfăcea... probabil foile căzuseră cât timp dormea, iar hoţul nu le observase!

Majoritatea erau goale, dar pe una dintre ele erau câteva rânduri scrise, continuate de pe o foaie anterioară. Scria:

> ... un loc întunecat, sub o frânghie înnodată. Trei lumini roşii strălucesc tare pe loc atunci când luna luminează apa. Ia-l. Este al tău, pentru că eu ţi-l dăruiesc şi conform legilor englezeşti. *Antequam haec legis, mortuus ero; utinam ex animo hominum tam celeriter memoria mea discedat.*

Sally, care nu ştia boabă de latină, împachetă hârtia şi o puse în geantă, apoi, bolnavă de dezamăgire, plecă spre casa doamnei Rees.

Între timp, în Wapping, avea loc o ceremonie sinistră.

O dată pe zi, din ordinele doamnei Holland, Adelaide îi ducea un bol de supă domnului de la etajul doi. Doamna Holland descoperise foarte repede pofta lui Matthew Bedwell şi, cum întotdeauna profita de oportunităţi, simţi cum curiozitatea ei veninoasă creşte.

Pentru că oaspetele ei avea de povestit lucruri foarte interesante. Delira, transpirând de durere şi urlând la viziunile care veneau către el dinspre pereţii murdari. Doamna Holland asculta cu răbdare; îi dădea un pic din drog; asculta din nou şi-i mai dădea opiu în schimbul detaliilor despre lucrurile pe care le spunea în timpul nebuniei. Încetul cu încetul, povestea ieşi la iveală şi doamna Holland îşi dădu seama că stătea pe o avere.

Povestea lui Bedwell avea legătură cu afacerile lui Lockhart şi Selby, agenţi de voiaj. Doamna Holland ciuli urechile când auzi numele de Lockhart; avea propriile interese în acea familie, iar coincidenţa o uimi. Dar, pe măsură ce povestea se dezvălui, îşi dădu seama că acesta era un unghi cu totul nou: pierderea brigantinei *Lavinia,* moartea proprietarului, profitul deosebit de mare al firmei din comerţul cu China, sute de alte lucruri. Doamna Holland, deşi nu era o femeie credincioasă, binecuvântă mâna Providenţei.

În ceea ce-l priveşte pe Bedwell, acesta era prea neajutorat ca să se mişte. Doamna Holland nu era sigură dacă a extras toate cunoştinţele din creierul lui – de asta îl ţinea în viaţă, dacă se putea spune că trăieşte. Imediat ce hotăra că avea nevoie de dormitorul din spate pentru alte scopuri, Moartea şi Bedwell, care se petrecuseră în Marea Chinei, puteau să se întâlnească în Tamisa. O adresă convenabilă: Hangman's Wharf.

Aşa că acum, Adelaide, după ce puse o supă unsuroasă într-un bol, tăie neîndemânatic o felie de pâine şi urcă treptele spre dormitorul din spate. Era linişte înăuntru, speră că dormea. Descuie uşa şi-şi ţinu respiraţia, urând aerul greu, rânced şi frigul umed care o izbea când intra.

Domnul zăcea pe saltea, cu o pătură aspră ridicată până la gât, dar nu dormea. Ochii lui o urmară în timp ce-i punea bolul pe un scaun din apropiere.

– Adelaide, şopti el.

– Da, domnule.

– Ce ai acolo?

– Supă, domnule. Doamna Holland spune că trebuie să o mâncaţi pentru că vă va face bine.

– Ai o pipă să-mi dai?

– După supă, domnule.

Nu se uita la el. Amândoi vorbeau în şoaptă. Bărbatul se ridică într-un cot, apoi cu greu în şezut, iar ea se dădu înapoi, spre perete, de parcă nu ar fi avut substanţă, de parcă ar fi fost o umbră. Numai ochii ei imenşi păreau vii.

– Adu-o încoace, zise el.

Fata îi aduse bolul şi-i fărâmiţă pâinea în el, apoi stătu lângă peretele îndepărtat în timp ce acesta mânca. Dar bărbatul nu avea deloc poftă de mâncare; după ce luă două linguri o împinse la o parte.

– Nu mai vreau, zise el. Nu-i bună deloc. Unde-i pipa?

– Trebuie să o mâncaţi, domnule, altfel doamna Holland o să mă omoare, zise Adelaide. Vă rog...

– Mănânc-o tu. Ţi-ar prinde bine nişte hrană, spuse el. Haide, Adelaide, pipa, fetiţo!

Adelaide deschise fără tragere de inimă dulapul, care, alături de scaun şi de pat, era singura mobilă din cameră, şi scoase o pipă lungă, grea, îmbinată în trei locuri. Bărbatul se uită atent cum Adelaide o asamblă, o aşează lângă el pe pat şi tăie o bucăţică de cauciuc maroniu dintr-o bucată mai mare din dulap.

– Staţi jos, îi zise ea. Vă adorme repede. Trebuie să staţi întins, altfel cădeţi.

El făcu ce-i zise fata, întinzându-se încet pe o parte. Lumina cenuşie şi rece a înserării, luptându-se să pătrundă prin mizeria ferestrei mici, dădea scenei culoarea sumbră a unei gravuri.

O insectă se târa letargică pe perna mizerabilă, în timp ce Adelaide punea un chibrit aprins peste bucata de opiu. Trecu opiul, transformat într-un ac pe deasupra flăcării până când începu să clocotească şi să iasă fum. Bedwell inhală, iar Adelaide ţinu opiul deasupra bolului, şi fumul dulce se scurse în pipă.

Când nu mai scoase fum, aprinse un alt chibrit şi repetă procesul. Ura să facă asta. Ura ceea ce-i făcea lui, pentru că o ducea cu gândul la faptul că sub fiecare chip uman se afla faţa unui idiot neajutorat, care salivează şi priveşte fix.

– Mai mult, mormăi el.

– Nu mai e mai mult, şopti ea.

– Haide, Adelaide, se smiorcăi el. Mai vreau!

– Încă o dată, atunci.

Aprinse din nou un chibrit; opiul bolborosi şi fumegă din nou. Fumul se scurgea în bol ca un râu care dispare în adâncuri. Adelaide scutură chibritul şi-l aruncă alături de celelalte pe podea.

Bărbatul oftă adânc. Fumul era atât de puternic în cameră acum încât o ameţea.

– Ştii că nu am putere să mă ridic şi să plec? zise el.

– Nu, domnule, şopti ea.

Se întâmpla ceva ciudat cu vocea lui când era în transa de opiu: îşi pierdea asprimea şi devenea rafinată, chiar blândă.

– Însă mă gândesc la asta. Zi şi noapte. Of, Adelaide... Cele Şapte Binecuvântări! Nu, nu! Duhurilor... diavolilor... lăsaţi-mă!

Începea să delireze. Adelaide stătea cât putea de departe de el; nu îndrăznea să plece de teamă că doamna Holland o va întreba ce a spus domnul şi se temea să rămână, pentru că vorbele lui îi dădeau coşmaruri. Cele Şapte Binecuvântări – expresia asta o spunese de două ori în ultima vreme, şi de fiecare dată, cu groază.

Se opri la jumătatea frazei. Expresia i se schimbă brusc şi deveni lucid şi încrezător.

– Lockhart, zise el. Îmi amintesc acum. Adelaide, eşti aici?

– Da, domnule, şopti ea.

– Un bărbat pe nume Lockhart... m-a rugat să-i găsesc fata. O fată pe nume Sally. Am un mesaj pentru ea. Foarte important... Poţi s-o găseşti pentru mine?

– Nu ştiu, domnule.

– Londra e mare. Poate nu poţi.

– Aş putea să încerc, domnule.

– Bravo! Oh, Doamne, ce fac? continuă el, neajutorat. Uită-te la mine! Slab ca un bebeluş... Ce ar spune fratele meu?

– Aveţi un frate, domnule?

Lumina se stinsese aproape; fata arăta ca o mamă la patul copilului bolnav, văzută prin fumul de opiu. Se întinse şi-i şterse faţa cu cârpa murdară, iar el o luă de mână, recunoscător.

– Un om bun, murmură el. Geamănul meu. Identic. Acelaşi trup, dar spiritul lui e numai lumină, Adelaide, în timp ce al meu e corupţie şi întuneric. E cleric. Reverendul Nicholas Bedwell... Tu ai fraţi sau surori?

– Nu, domnule, nu am.

– Mama ta trăieşte? Tatăl?

– Nu am mamă. Dar am tată. E sergent la recrutare.

Era o minciună. Tatăl lui Adelaide nu-i fusese cunoscut nici mamei ei, care dispăruse la puţin timp după ce o născuse; dar Adelaide inventase un tată şi-l formase după imaginea celui mai galant şi splendid bărbat pe care-l văzuse în scurta ei viaţă. Unul dintre acele personaje mândre, cu pălărie elegantă şi un pahar în mână, îi făcuse odată cu ochiul în timp ce stătea cu prietenii lui în faţa unei cârciumi şi râdea tare la o glumă de prost gust. Nu auzise gluma. Nu reţinuse decât imaginea de splendoare eroică, masculină, care căzuse brusc asupra vieţii ei ca o rază de soare. Faptul că îi făcuse cu ochiul zămislise un tată pentru propria fiică.

– Oameni buni, murmură Bedwell. Oameni buni.

Ochii i se închiseră.

– Culcaţi-vă, domnule, şopti ea.

– Nu-i spune, Adelaide. Nu-i spune despre... ceea ce am spus. E o femeie rea.

– Da, domnule...

Apoi începu să delireze din nou, iar camera se umplu de fantome şi demoni chinezi, şi viziuni ale torturii şi extazului otrăvit, iar dedesubt se căscau abisuri ameninţătoare. Adelaide stătea în întuneric, îl ţinea de mână şi se gândea.

CAPITOLUL ŞASE

Mesaje

De la moartea domnului Higgs, viaţa la birou devenise plictisitoare. Cearta între portar şi Jim, băiatul bun la toate, se sfârşise, portarul rămânând fără ascunzişuri, iar Jim fără reviste; nu avea nimic mai bun de făcut, de fapt, în acea dimineaţă, decât să arunce cu bucăţele de hârtie în portretul reginei Victoria aşezat deasupra şemineului din camera portarului.

Când sosi Adelaide şi bătu în geam, Jim nici nu o observă la început. Era preocupat să-şi îmbunătăţească ţinta. Bătrânul deschise fereastra şi zise:

– Da? Ce vrei?

– Domnişoara Lockhart, şopti Adelaide.

– Domnişoara Lockhart? zise portarul. Eşti sigură?

Ea dădu din cap.

– Ce vrei de la ea? întrebă Jim.

– Nu te interesează pe tine, zise bărbatul.

Jim îi aruncă o bucată de hârtie în cap şi se feri de lovitura slabă dată drept răspuns.

– Dacă ai un mesaj pentru domnişoara Lockhart, spune-mi mie, zise el. Vino aici un pic.

O luă pe Adelaide în capul scărilor, unde nu îi putea auzi portarul.

– Cum te cheamă? o întrebă el.

– Adelaide.

– Ce vrei de la domnişoara Lockhart?

– Nu ştiu.

– Păi, cine te-a trimis?

– Un domn.

Jim se aplecă mai aproape ca să audă ce spune, devenind conştient de parfumul Casei Holland din hainele ei şi de cel de copil murdar din jurul ei. Dar nu era mofturos şi-şi amintise ceva important.

– Ai auzit vreodată, zise el, de ceva numit Cele Şapte Binecuvântări?

În noaptea următoare, întrebase despre aceasta pe tot felul de oameni, în afară de domnul Selby, şi primise acelaşi răspuns: nu, nu auziseră.

Dar ea auzise. Era înspăimântată. Părea că intră la apă în propria haină, iar ochii-i deveniră mai întunecaţi decât oricând.

– Ce e cu asta? şopti ea.

– Ai auzit, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap.

– Ei bine, ce e? continuă el. E important.

– Nu ştiu.

– Unde ai auzit de asta?

Ea strâmbă gura şi se uită în altă parte. Doi funcţionari ieşiră din birou în capătul treptelor şi-i văzură.

– Hei, spuse unul dintre ei. Ia te uită cum face curte tânărul Jim!

– Cine-i iubita ta, Jim? strigă celălalt.

Jim se uită spre ei şi scoase un şuvoi de cuvinte care ar fi putut să umfle pânzele unei nave de luptă. Nu avea deloc respect pentru funcţionari; erau o formă foarte joasă de viaţă.

– Măi să fie, spuse primul funcţionar, când Jim făcu o pauză ca să respire. Câtă elocvenţă!

– Ceea ce admir eu cel mai mult e modul în care le spune, zise celălalt. Pasiunea inumană pe care o pune în discurs.

– Inuman, acesta este cuvântul.

– Tacă-ţi fleanca, Skidmore, şi schimbă-ţi faţa! zise Jim. Nu am timp de pierdut ascultându-te pe tine. Hei, îi spuse el lui Adelaide, hai afară!

Jim o luă pe Adelaide de mână şi o trase după el pe coridor şi apoi în stradă, în fluierăturile din ce în ce mai puternice şi rânjetele celor doi funcţionari.

– Nu-i băga în seamă. Ascultă, trebuie să-mi spui despre Cele Şapte Binecuvântări. Aici a murit cineva din cauza asta.

Îi spuse ce se întâmplase. Fata nu se uită în sus, dar făcu ochii mari.

– Trebuie să o găsesc pe domnişoara Lockhart, pentru că aşa a zis el, spuse fata când Jim termină de vorbit. Numai că nu trebuie să-i spun doamnei Holland, m-ar omorî.

– Atunci spune-mi naibii ce a zis, haide!

Adelaide îi spuse, oprindu-se din timp în timp; pentru că nu avea fluenţa lui Jim şi era atât de neobişnuită să fie ascultată încât nu prea ştia cât de tare să vorbească. Jim fu nevoit să o pună să repete cam tot.

– Bun, zise el în final. O s-o aduc pe domnişoara Lockhart, iar tu o să vorbeşti cu ea. E bine?

– Nu pot, zise ea. Nu pot să ies decât când doamna Holland mă trimite. O să mă omoare.

– Sigur că n-o să te omoare, ce naiba! Va trebui să vii, altfel...

– *Nu pot,* spuse ea. A omorât-o pe ultima fată pe care a avut-o. I-a scos toate oasele. Ea mi-a spus.

– Păi, atunci cum o s-o găseşti pe domnişoara Lockhart?

– Nu ştiu.

– La naiba! Uite cum facem: O să trec în fiecare noapte prin Wapping în drum spre casă şi ne întâlnim undeva ca să-mi spui ce s-a întâmplat. Unde vrei să ne întâlnim?

Adelaide se uită în jos, strâmbându-şi gura, gândindu-se.

– La Treptele Vechi, spuse ea.
– Bine. La Treptele Vechi, în fiecare seară, la 18.30.
– Trebuie să plec acum, spuse ea.
– Nu uita, strigă el. 18.30!
Dar Adelaide dispăruse.

◆

13, Fortune Buildings
Chandler's Row
Clerkenwell
Vineri, 25 octombrie, 1872

Domnişoara S. Lockhart
Peveril Square nr. 9
Islington

Dragă domnişoară Lockhart,

Vreau să vă informez că am descoperit ceva despre Cele Şapte (7) Binecuvântări. Un anume domn Bedwell, aflat în prezent în Pensiunea Holland, Hangman's Wharf, Wapping, a luat opiu şi a vorbit despre dumneavoastră. A vorbit, de asemenea, despre Cele Şapte Binecuvântări, dar nu ştiu ce înseamnă. Proprietara, doamna Holland, nu e de încredere. Dacă puteţi veni la estrada pentru fanfară din Grădinile Clerkenwell mâine, la 14.30, o să vă spun mai multe.

Sper să rămân
Servitorul dumneavoastră umil
J. Taylor Esquire (Jim).

Astfel scrise Jim după cele mai bune modele de corespondenţă funcţionărească. Puse scrisoarea vineri, considerând că (fiind, la

urma urmei, secolul al XIX-lea) va fi livrată în aceeaşi zi, iar ziua de mâine a lui Sally va fi aceeaşi cu a lui.

Pensiunea Holland
Hangman's Wharf
Wapping
25 octombrie 1872

Domnului Samuel Selby, Esquire,
Lockhart şi Selby
Cheapside
Londra

Dragă Domnule Selby

Am onoarea să reprezint un domn care are anumite informaţii legate de afacerile dumneavoastră din Orient, acest domn doreşte să se ştie că va publica totul în ziare dacă nu se ajunge la un acord. Pentru a vă convinge în legătură cu ceea ce ştie, m-a rugat să vă menţionez brigantina *Lavinia* şi un anume marinar Ah Ling. În speranţa că această propunere este convenabilă pentru dumneavoastră şi că această scrisoare ajunge la dumneavoastră,

A dumneavoastră,
M. Holland (doamna)

P.S. Un răspuns rapid va fi apreciat de toată lumea.

Astfel scrise doamna Holland la întoarcerea de la Swaleness (cu mâna goală, dar satisfăcută).

Sally stătea sub adăpostul inadecvat de lângă un tei aproape gol din Grădinile Clerkenwell şi-l aştepta pe Jim. Ploaia îi udase

deja mantia şi pălăria şi se prelingea acum în jos pe gât. Pentru a leşi îi încălcase dorinţa doamnei Rees; era îngrozită de primirea de care urma să aibă parte la întoarcere.

Dar nu fu nevoită să aştepte mult. Jim veni imediat alergând, chiar mai ud decât era ea, şi o trase spre estrada goală aflată pe un petic de iarbă udă leoarcă.

– Aici, zise el, ridicând o tăblie desprinsă din interiorul scenei.

Băiatul se cufundă în întuneric asemenea unui dihor. Sally îl urmă mai cu grijă prin tunelele de scaune pliante şi ajunse într-un loc ca o grotă unde Jim aprindea deja un muc de lumânare.

Se aşeză în faţa lui. Podeaua era prăfuită, dar uscată, iar ploaia bătea în scena de deasupra în timp ce Jim aşeza cu grijă lumânarea între ei.

– Ei bine, zise el. Vrei să auzi sau nu?

– Sigur că vreau!

Jim repetă tot ceea ce-i spusese Adelaide, dar mai colorat. Se pricepea să vorbească; îl învăţaseră bine revistele.

– Ce crezi de asta? zise el când ajunse la sfârşit.

– Jim, cu siguranţă aşa stau lucrurile! Doamna Holland e femeia de care mi-a vorbit maiorul Marchbanks. Ieri, în Kent...

Îi spuse ce s-a întâmplat.

– Un rubin, zise el, uimit peste măsură.

– Dar nu văd cum se leagă cu restul. Vreau să spun, maiorul Marchbanks nu a auzit niciodată despre Cele Şapte Binecuvântări.

– Iar fata asta, Adelaide, nu a zis nimic de nici un rubin. Poate că sunt două mistere, nu unul. Poate că nu au nici o legătură.

– Dar e o legătură, spuse Sally. Eu.

– Şi doamna Holland.

Făcură o pauză.

– Trebuie să vorbesc cu el, spuse Sally.

– Nu se poate. Nu atâta timp cât e în mâinile doamnei Holland. Of! Am uitat. Are un frate care e reverend. Îl cheamă Nicholas, sunt fraţi gemeni.

– Reverendul Nicholas Bedwell, zise Sally. Mă întreb dacă am putea să-l găsim. Poate ar putea să-şi ia fratele de-acolo...

– E sclavul opiului, spuse Jim. Iar Adelaide spune că îi e groază de chinezi în viziunile lui şi ţipă.

Tăcură un moment.

– Aş vrea să nu fi pierdut cartea, spuse Sally.

– Nu ai pierdut-o. Ea a aranjat să-ţi fie furată.

– Ea? Dar era un bărbat. A urcat din Chatham.

– De ce ar vrea cineva o carte veche dacă nu ştie ce se află în ea? Sigur că e mâna ei.

Sally clipi. De ce nu făcuse ea legătura asta? Dar, odată ce o spusese Jim, era evidentă.

– Deci cartea e la ea, spuse Sally. Jim, o să înnebunesc! De ce naiba o vrea?

– Eşti mai mult decât înceată, spuse el aspru. Vrea rubinul ăla. Ce scrie pe bucata aia de hârtie pe care a uitat-o în urmă?

Sally i-o arătă.

– Iată. „Ia-l" scrie aici. L-a ascuns undeva, departe de ea, şi-ţi spune ţie unde se află. Şi să-ţi spun ceva: dacă vrea Rubinul, se va întoarce după asta.

În seara următoare, în bucătăria de la Pensiunea Holland, unde o plită murdară de fier scotea o lumină slabă, se aflau trei persoane. Una dintre cele trei persoane era Adelaide, iar aceasta nu se pune la socoteală; stătea într-un colţ, nebăgată în seamă. Doamna Holland era la masă, întorcea paginile manuscrisului maiorului Marchbanks; iar a treia persoană era un oaspete, aşezat într-un fotoliu lângă plită, sorbind dintr-o ceaşcă de ceai şi ştergându-şi sprânceana. Purta un costum ţipător, în carouri. Pe cap avea un melon maro şi un ac sclipitor la cravată.

Doamna Holland îşi îndesă dinţii la loc şi vorbi.

– Bună treabă, domnule Hopkins, zise ea. Foarte bine.

– Al naibii de uşoară, spuse oaspetele modest. A adormit. Tot ce am avut de făcut a fost să i-o ridic din poală.

– Foarte drăguţ! Nu vrei o altă slujbă?

– Desigur, doamnă H. Întotdeauna sunt gata să vă fac un serviciu.

– E un avocat în Hoxton. Îl cheamă Blyth. A făcut ceva pentru mine săptămâna trecută, numai că n-a ieşit bine pentru că n-a fost atent. De asta a trebuit să mă duc în Kent, să rezolv treburile.

– O, spuse bărbatul, interesat. Vreţi să-l fac să înţeleagă că v-a enervat, nu-i aşa?

– Cam aşa ceva, domnule Hopkins.

– Păi, cred că aş putea să mă descurc, spuse el liniştitor, suflând în ceaşcă. Sunt curios, aveaţi nevoie de cartea asta?

– Nu eu, spuse doamna Holland. Ştiu povestea asta pe dinafară.

– A? zise domnul Hopkins cu grijă.

– Dar tânăra aceea ar fi găsit-o interesantă. Aş putea spune că, dacă citea asta, ar fi fost un adevărat dezastru. Mi-ar zădărnici toate planurile.

– Serios?

– Deci cred că ar fi mai bine dacă ar avea un accident.

Linişte. Bărbatul se mişcă incomod în scaun.

– Ei bine, spuse el. Nu prea ştiu dacă vreau să mă implic în asta, doamnă Holland.

– Iar eu nu sunt prea sigură că ai de ales, domnule Hopkins, spuse ea, răsfoind cartea. Vai de mine, paginile astea se desprind. Sper că nu ai pierdut vreuna.

– Nu înţeleg, doamnă H. Nu prea am de ales în legătură cu ce?

Dar femeia nu mai asculta. Se încruntase; citi ultima pagină a cărţii, se întoarse, frunzări restul cărţii, citi din nou, scutură cartea şi-n cele din urmă o aruncă înjurând. Domnul Hopkins se dădu înapoi, agitat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Al naibii papiţoi mieros! Paiaţă ce eşti! Ai pierdut cea mai importantă pagină din toată cartea asta nenorocită.

– Parcă spuneai că o ştii pe toată pe dinafară, doamnă.

Femeia o aruncă spre el.

– Citeşte asta, dacă poţi! Citeşte!

Împunse cu degetul ei îmbătrânit şi bătătorit spre ultimul paragraf din carte. Bărbatul citi cu voce tare.

– „Prin urmare, am retras Rubinul din bancă. E ultima şansă pe care o am să mă salvez pe mine şi ceva din viaţa mea ruinată. Testamentul pe care l-am făcut sub îndrumarea acelei femei a fost anulat; avocatul ei a uitat să prevadă o modalitate de a încălca contractul semnat. Voi muri fără testament. Dar vreau ca tu să ai piatra. O voi ascunde şi, ca să fiu şi mai sigur, o să ascund locul printr-un cifru. Se află în..."

Nu mai era altceva. Se opri şi se uită la ea.

– Da, domnule Hopkins, spuse ea zâmbind. Vezi ce-ai făcut?

Bărbatul începu să tremure.

– Nu era în carte, doamnă, jur!

– Am spus ceva despre un accident, nu-i aşa?

El înghiţi în sec.

– Ei bine, după cum am spus, eu...

– O, o să-i înscenezi un mic accident. O să faci asta cu siguranţă, domnule Hopkins. O singură privire la ziarul de mâine şi o să faci tot ce vreau.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Aşteaptă şi o să vezi, zise ea. O să iei foaia aia – o are probabil pe undeva –, apoi o să-i vii de hac.

– Nu, spuse el mâhnit.

– O, ba da, domnule Hopkins. Poţi să mă crezi pe cuvânt.

CAPITOLUL ŞAPTE

Situaţia financiară

Nu-i luă mult domnului Hopkins să găsească povestea în ziar. Părea că sare spre el din pagină, acompaniată de sonerii de alarmă, fluiere de poliţie şi zăngănitul cătuşelor.

MOARTEA MISTERIOASĂ A MAIORULUI ÎN REZERVĂ.

MENAJERA VORBEŞTE DESPRE UN BĂRBAT ÎMBRĂCAT ÎN COSTUM ÎN CAROURI

UN SUPRAVIEŢUITOR AL REVOLTEI

Poliţia din Kent a fost alertată în această dimineaţă în legătură cu moartea misterioasă a Maiorului George Marchbanks, din Foreland House, Swaleness. Trupul lui a fost descoperit de menajeră, doamna Thorpe, în biblioteca locuinţei sale izolate. Se pare că a fost împuşcat. În apropiere, s-a găsit un pistol gol.

Maiorul ducea o viaţă retrasă, menajera era singura lui servitoare. Conform unei declaraţii făcute de directorul Poliţiei din Kent, Hewitt, poliţia urmăreşte un bărbat îmbrăcat cu un costum în carouri, cu un melon pe cap şi un ac cu diamant. Acest bărbat l-a vizitat pe maiorul Marchbanks în dimineaţa morţii sale, când se crede că a avut loc o altercaţie.

Maiorul Marchbanks era văduv, fără familie. A servit în India mulţi ani...

Domnul Hopkins, copleşit de furie, trebui să se aşeze ca să-şi recapete suflul.

„Rac bătrân, murmură el. Păianjen. Scorpie bătrână, ai calculat tot. O să...“

Dar era prins, şi o ştia. Dacă nu făcea ce-i spusese doamna Holland, fabrica ea nişte dovezi izbitoare care l-ar fi trimis la închisoare pentru o crimă pe care n-o comisese. Oftă din greu şi plecă imediat să se schimbe într-un costum de serj, de un albastru-închis, întrebându-se care era jocul doamnei Holland. Dacă preţul era crima, care era oare premiul?

Servitoarea doamnei Rees, Ellen, o ura pe Sally şi nu ştia de ce. La baza acestei uri erau invidia şi ciuda, iar aceste sentimente îi erau atât de neplăcute încât, atunci când i se oferi justificarea antipatiei sale, o primi imediat fără a o examina prea îndeaproape.

Această justificare îi fu oferită de domnul Hopkins. Doamna Holland găsise adresa lui Sally cu ajutorul funcţionarului avocatului, iar abilitatea domnului Hopkins făcu tot restul. I se prezentă lui Ellen ca detectiv de poliţie şi-i spuse că Sally era o hoaţă care

furase nişte scrisori – o problemă delicată – o familie foarte de sus – cea mai mică urmă de scandal – cea mai nobilă din ţinut etc. Toate acestea, desigur, nu înseamnă nimic, dar erau genul de lucruri care umpleau paginile revistelor pe care le citea Ellen, iar aceasta înghiţi totul imediat.

Conversaţia lor avu loc pe trepte. Ellen se lăsă repede convinsă ca datoria ei faţă de stăpână şi faţă de ţară consta în a-i da voie domnului Hopkins să intre în casă după ce toată lumea se dusese la culcare. Prin urmare, spre miezul nopţii, deschise uşa de la bucătărie, iar domnul Hopkins, întărit cu o cantitate însemnată de rachiu merse sus, spre uşa de la camera lui Sally. Avea ceva experienţă în astfel de treburi, deşi prefera să golească buzunare, o îndeletnicire bărbătească în accepţia lui. Făcându-i semn servitoarei să meargă la culcare şi să-l lase să-şi facă treaba, se aşeză pe palier şi aşteptă până când fu sigur că Sally doarme. O sticluţă argintie stătea de pază alături de el; făcuse două călătorii spre buzele sale şi se întorsese mai uşoară, înainte să decidă că e timpul să acţioneze.

Apăsă clanţa de la uşă şi o deschise nu mai mult de douăzeci de centimetri. Mai mult de-atât, îi spusese Ellen, scârţâia. În lumina slabă, filtrată de perdelele subţiri ale unei lămpi cu gaz de afară, reuşi să vadă cam toată camera. Stătu aproape nemişcat timp de două minute, având grijă în special cu podeaua; nu era nimic mai rău decât o margine deşirată de covor sau un articol de îmbrăcăminte scăpat pe jos din grabă.

Singurul sunet din cameră era respiraţia liniştită a lui Sally. Din când în când, se mai auzea zgomotul câte unei trăsuri pe drum, dar în rest nimic nu spărgea liniştea.

Apoi se mişcă. Ştia unde-şi ţinea Sally hârtiile; Ellen fusese foarte generoasă cu informaţiile. Hopkins goli geanta lui Sally pe covor, găsind-o mai grea decât se aşteptase. Apoi dădu de pistol.

Îşi ţinu răsuflarea un moment, gândindu-se că a intrat în camera greşită. Dar Sally dormea la nici un metru de el... Luă arma şi-i testă echilibrul.

– Frumuseţe mică, spuse el încet. Eşti a mea!

O puse în buzunar alături de bucata de hârtie, apoi se uită în jur. Să caute prin toate sertarele? Dar ar putea să fie pline de hârtii, şi ce ar face atunci? La urma urmei, dintre toate lucrurile prosteşti pe care-i poţi cere unui om să le fure, bucăţica asta nenorocită de hârtie le întrecea pe toate. Dar pistolul merita să-l iei.

Nu avea de gând s-o omoare pe Sally pentru el. Bărbatul se uită în jos, spre ea. „Drăguţă fată, se gândi el. Doar o copilă. Va fi păcat când doamna Holland va pune mâna pe ea. Dar poate să-şi aranjeze singură accidentele; nu intru în jocul ăsta."

Plecă la fel de silenţios cum venise şi absolut nimeni nu-l auzi plecând.

Dar nu ajunse departe.

În timp ce dădea colţul pe una dintre străzile întunecate în spate la Holborn, un braţ îl luă de gât, un picior îl făcu să cadă şi un genunchi foarte greu îi apăsă pe stomac. Fusese prea brusc; iar cuţitul care i se strecură printre coaste era rece, mult prea rece şi-i îngheţă imediat inima; şi nu avu timp să se gândească decât: „Nu în mocirlă... haina mea cea nouă... noroiul..."

Mâinile-i sfâşiară haina cea nouă şi-i căutară prin buzunare. Un ceas şi un lanţ, o sticluţă de argint, o monedă de aur şi nişte mărunţiş; un ac de diamant la cravată, câteva bucăţi de hârtie. Şi asta ce era? O armă? O voce râse uşor, iar paşii se îndepărtară.

Iar acum ploua. Fragmente mici de angoasă mai fluturau încă în creierul lui Henry Hopkins; dar nu trecu mult timp până se transformară într-o uitare nedumerită pe măsură ce sângele care le susţinea se scurse din gaura pieptului lui, iar viaţa i se amestecă rapid cu apa murdară din baltă şi pătrunse în canale şi apoi în întuneric.

◆

– O, spuse doamna Rees la micul dejun, dragul nostru oaspete a coborât. Şi ciudat de devreme pentru că pâinea prăjită nu a ajuns încă. De obicei, toate sunt reci când ajungi tu. Dar avem şuncă...

vrei şuncă? Şi ai planuri să o laşi pe farfurie cum ai făcut ieri cu rinichii, cred că ai putea să îi iei de pe farfurie dacă...

– Mătuşă Caroline, am fost jefuită, spuse Sally.

Femeia se uită la ea cu o surpriză intensă şi sălbatică.

– Nu înţeleg, spuse ea.

– A intrat cineva la mine în cameră şi mi-a furat ceva. Multe lucruri.

– Ai auzit, Ellen? îi spuse doamna Rees servitoarei, care tocmai adusese pâinea prăjită. Domnişoara Lockhart afirmă că a fost jefuită la mine în casă. Şi-i învinuieşte pe servitori? Îi învinuieşti pe servitori, domnişoară Lockhart?

Întrebarea fusese pusă pe un ton atât de furios încât Sally aproape că începu să tremure.

– Nu ştiu cine e de vină! Dar când m-am trezit, mi-am găsit geanta răsturnată pe podea şi mai multe lucruri lipsă. Şi...

Doamna Rees se înroşise. Sally nu văzuse niciodată pe cineva atât de furios; crezu că femeia a înnebunit de tot şi se dădu înapoi un pas, speriată.

– Vezi, Ellen, vezi, ne mulţumeşte pentru ospitalitate pretinzând că a fost victima unui jaf! Spune-mi Ellen s-a intrat prin efracţie în casă? Sunt ferestre sparte şi urme de paşi? Sunt alte camere deranjate? Spune-mi, copilă! Nu vreau să mai aştept nici o clipă răspunsul. Spune-mi imediat!

– Nu, doamnă, spuse servitoarea încet, plină de respect, fără a se uita la Sally. Vă asigur, doamnă Rees. Totul e la locul lui, doamnă.

– Măcar pot să am încredere în tine, Ellen. Atunci spune-mi, domnişoară, întorcându-se spre Sally – faţa i se schimonosi asemenea unei măşti tribale, cu ochii ieşiţi din orbite şi buzele ca de hârtie ridicate în sus într-un rânjet –, spune-mi de ce hoţii ăştia care nu au intrat în casă te-au ales pe tine să-ţi acorde atenţia lor imaginară? Ce ai tu şi şi-ar dori toată lumea să aibă?

– Nişte hârtii, spuse Sally, care tremura acum toată.

Nu înţelegea, doamna Rees părea scoasă din minţi.

– Nişte hârtii? Nişte hârtii? Nenorocito – *hârtii* –, vreau să văd camera. Vreau s-o văd. Nu, Ellen, pot să mă ridic fără ajutor. Nu sunt atât de bătrână încât toată lumea să profite de slăbiciunea mea. Dă-te din calea mea, fată, la o parte din calea mea!

Ţipa încontinuu la Sally care, buimăcită, rămăsese între masă şi uşă. Ellen, îngrijorată, se dădu repede la o parte. Doamna Rees se clătină în sus, pe trepte. La uşa lui Sally, se opri, aşteptând să-i fie deschisă, şi Ellen fu acolo şi-i deschise uşa, Ellen care-i dădu braţul când intră, Ellen, care-i aruncă pentru prima dată o privire uşor triumfătoare lui Sally, care le urma.

Doamna Rees se uită în jur. Cuverturile de pat erau adunate în dezordine, cămaşa de noapte a lui Sally era jumătate pe podea, jumătate pe marginea patului, iar două dintre dulapuri erau deschise, cu hainele îngrămădite în grabă în ele. Grămada mică de lucruri de lângă geanta lui Sally, pe podea: o poşetă, o monedă sau două, o batistă, un jurnal de buzunar, de-abia se observau. Sally văzu că nu era nici o speranţă înainte ca doamna Rees să scoată un cuvânt.

– Ei bine? zise ea. Ei bine, domnişoară?

– Cred că m-am înşelat, spuse Sally. Îmi cer iertare, mătuşă Caroline.

Vorbi aproape serios, pentru că tocmai îi venise o idee: ceva cu totul nou. Se opri ca să adune lucrurile de pe podea şi se trezi zâmbind.

– De ce râzi, domnişoară? De ce zâmbeşti în modul acesta insolent? Nu vreau să se râdă de mine.

Sally nu zise nimic, dar începu să-şi împacheteze hainele şi să le aşeze frumos pe pat.

– Ce faci? Răspunde-mi! Răspunde-mi imediat, obraznico!

– O să plec, spuse Sally.

– Ce? Ce-ai spus?

– O să plec, doamnă Rees. Nu pot să mai stau aici – nu mai pot şi n-o s-o mai fac.

Şi doamna, şi servitoarea îşi ţinură respiraţia şi se dădură la o parte în timp ce Sally se îndrepta hotărâtă spre uşă.

– O să trimit după lucrurile mele, zise ea. Sper că veţi avea bunătatea de a mi le trimite când vă voi anunţa în legătură cu noua mea adresă. La revedere!

Şi plecă.

Şi se trezi, odată aflată pe pavajul de afară, că nu prea ştie ce să facă.

Îşi dăduse foc la valiză, era sigură de asta. Nu mai putea să se întoarcă la doamna Rees; dar unde putea să se ducă altundeva? Merse încet, ieşi din Peveril Square şi trecu pe lângă o agenţie de presă; ceea ce-i dădu o idee. Cu aproape ultimii ei bani – trei pence – cumpără un exemplar din *The Times* şi se aşeză să-l citească lângă o biserică. O singură pagină o interesa, şi nu era vorba despre cea care conţinea anunţuri pentru guvernante.

După ce făcu unele însemnări pe marginea ziarului, merse direct spre biroul domnului Temple, în Lincoln's Inn. Era o dimineaţă frumoasă, după burniţa din noaptea care trecuse, iar soarele o înviora.

Secretarul domnului Temple o introduse. Avocatul era foarte ocupat, cu adevărat ocupat, dar putea să discute cu ea cinci minute. Domnul Temple, chel şi înalt, se ridică să dea mâna cu ea.

– Câţi bani am, domnule Temple? spuse ea, după ce se salutară.

Avocatul luă o carte mare şi scrise nişte numere.

– Patru sute cincizeci de lire în 25% acţiuni la Bursă; o sută optzeci de acţiuni ordinare la Compania de Cale Ferată din Londra şi Calea Ferată din Est; două sute de acţiuni preferenţiale la Compania Regală de Navigaţie... sigur vrei să ştii toate astea?

– Totul, vă rog!

Urmărea în ziar în timp ce citea.

Avocatul continuă. Nu era o listă lungă.

– Iar venitul, concluzionă el, este în cifre rotunde...

– Cam patruzeci de lire pe an, zise ea.

– De unde ai ştiut?

– L-am calculat în timp ce citeaţi lista.

– Doamne!

– Şi am o măsură de control asupra banilor mei?

– Într-o mare măsură. Prea mare, după părerea mea. Am încercat să-l conving pe tatăl dumitale să se răzgândească, dar nu am reuşit, aşa că am scris testamentul aşa cum mi-a cerut.

– Deci e bine că nu aţi reuşit. Domnule Temple, aş vrea să vindeţi trei sute de lire din acţiunile de la Bursă şi să cumpăraţi în mod egal de la următoarele companii: Marea Companie de Cale Ferată Occidentală, Compania de Gaz, Lumină şi Cocs şi C.H. Parsons Ltd.

Avocatului îi căzu falca, dar notă instrucţiunile.

– Mai departe, spuse ea, acele acţiuni preferenţiale de la Compania Regală de Navigaţie, vindeţi-le, vă rog, şi cumpăraţi acţiuni ordinare la P&O. Asta ar trebui să crească venitul puţin peste cincizeci. O să analizez din nou situaţia într-o lună sau două când... când o să am timp. Bănuiesc că i se plătesc nişte bani pentru mine doamnei Rees...

– Doamna Rees a fost plătită... Întoarse pagina. O sută de lire la moartea tatălui dumitale. A fost moştenire, desigur, nu plata serviciilor care urmau să fie îndeplinite. Curatorii – dintre care unul sunt eu – au ajuns la o înţelegere prin care venitul din depozit să fie plătit pentru dumneata doamnei Rees cât timp rămâi sub acoperişul ei.

– Am înţeles, spuse Sally.

Femeia asta primise toţi banii lui Sally şi o acuza că trăieşte din mila ei.

– Ei bine, continuă ea, am discutat cu doamna Rees şi va fi mai bine dacă venitul îmi va fi plătit direct de acum înainte. Aţi putea aranja să-mi fie plătit în contul meu de la sucursala Strand a Băncii Londrei şi Midlandului.

Domnul Temple se uită vizibil încurcat. Oftă şi notă, dar nu spuse nimic.

– Şi, în cele din urmă, domnule Temple, îmi puteţi da nişte bani acum? Nu aţi menţionat un cont curent, dar trebuie să fie unul.

Avocatul întoarse o pagină din registru.

– Conţine douăzeci şi una de lire, şase şilingi şi nouă pence, spuse el. Cât doriţi să retrageţi?

– Douăzeci de lire, vă rog!

Avocatul deschise o cutie şi numără banii în aur.

– Domnişoară Lockhart, vă întreb simplu: e înţelept?

– É ceea ce vreau să fac. Şi am tot dreptul, aşa că se va face. Într-o zi, domnule Temple, vă promit că vă voi spune de ce. A, încă ceva...

Avocatul împinse cutia şi se uită la ea.

– Da?

– Tata v-a menţionat vreodată un anume maior Marchbanks?

– Am auzit numele. Nu cred că tatăl dumitale l-a văzut de mulţi ani. Un prieten din armată, cred.

– Sau despre doamna Holland?

El dădu din cap că nu.

– Sau ceva cu numele de Cele Şapte Binecuvântări?

– Ce nume extraordinar! Nu, domnişoară Lockhart, nu mi-a menţionat.

– Şi nu o să vă mai răpesc din timp, domnule Temple, dar ce ştiţi de acţiunile tatei la propria lui firmă? Mă aşteptam să valoreze ceva.

Avocatul se mângâie în bărbie şi păru stingherit.

– Domnişoară Lockhart, va trebui să vorbim. Nu acum, sunt ocupat; şi o să fiu ocupat o săptămână, două. Tatăl dumitale era un om foarte neobişnuit, şi dumneata eşti o domnişoară foarte neobişnuită, dacă pot spune asta. Vă purtaţi ca un om de afaceri. Sunt impresionat. Aşa că o să vă spun acum ceva ce voiam să păstrez pentru când mai creşteţi: îmi fac griji în legătură

cu firma şi mă îngrijorează ce a făcut tatăl dumitale înainte de a pleca în Orient. Ai dreptate, ar trebui să fie mai mulţi bani. Dar şi-a vândut partea pentru zece mii de lire partenerului său, domnul Selby.

– Şi unde sunt banii acum?

– Asta mă întreb. Au dispărut.

CAPITOLUL OPT

Pasiunile Artei

Erau puţine locuri în Anglia anului 1872 unde se putea duce o domnişoară să stea, să se gândească şi poate să bea un ceai singură. Ceaiul nu era însă atât de important, dar mai devreme sau mai târziu trebuia să mănânce; şi era o singură categorie de femei bine îmbrăcate care se mişcau în voie prin hoteluri şi restaurante, iar Sally nu voia să fie confundată cu una dintre ele.

Dar era, aşa cum spusese domnul Temple, o tânără foarte neobişnuită. Educaţia primită îi conferise independenţă în gândire, ceea ce o făcuse să arate mai degrabă ca o fată din ziua de azi decât una din timpul ei – din cauza asta plecase şi din cauza asta nu era îngrozită la gândul de a fi singură.

Plecă din Lincoln's Inn şi merse încet de-a lungul apei până găsi o bancă sub statuia unui rege cu perucă, apoi se aşeză şi urmări traficul.

Cea mai mare lovitură era pierderea pistolului. Copiase cele trei foi pierdute – mesajul din Orient, scrisoarea maiorului Marchbanks şi pagina din carte – în propriul ei jurnal; aşa că se păstraseră. Dar pistolul era cadou de la tatăl ei; şi, în plus, putea într-o zi să-i salveze viaţa.

Dar ceea ce-şi dorea cel mai mult era să vorbească. Jim Taylor ar fi fost persoana ideală cu care să discute, dar era marţi şi lucra. Apoi mai era maiorul Marchbanks, dar probabil că doamna Holland supraveghea casa, aşa cum o făcuse şi înainte.

Apoi îşi aminti de cartea de vizită din jurnalul ei. Slavă Domnului, hoţul nu o luase!

FREDERICK GARLAND

ARTIST FOTOGRAF

STRADA BURTON, NR. 45

LONDRA

Acum avea ceva bani. Luă o birjă şi-i dădu adresa vizitiului.

Strada Burton era un loc sărăcăcios în apropierea Muzeului Britanic. Uşa de la numărul 45 era deschisă; un semn pictat arăta că W. şi F. Garland, fotografi, îşi aveau afacerea acolo. Sally intră şi găsi un magazin prăfuit, mic, plin de tot felul de bucăţi şi fragmente fotografice – felinare magice, sticle cu substanţe chimice, aparate foto şi altele – aşezate pe tejghea şi îngrămădite în dezordine pe rafturi. Nu era nimeni acolo, dar uşa interioară era deschisă, iar Sally auzea voci care se certau violent. Una dintre ele era a fotografului.

– N-o s-o fac! striga el. Îi detest pe avocaţi din principiu şi e valabil şi pentru secretarii lor plini de coşuri...

– Nu vorbesc despre avocaţi, mocofan leneş ce eşti! se auzi vocea unei femei tinere. Ai nevoie de un contabil, nu de un nenorocit de avocat, şi, dacă nu faci ceva, în curând nu va mai fi nici o afacere!

– Tâmpenii! Rămâi la mimatul tău, scorpie cu gura mare! Uite, Trembler[1], e un client în magazin.

Un bărbat mic, uscat, ieşi repede, cu aerul unei raţe care se ascunde de gloanţe. Închise uşa în spatele lui, dar strigătele continuară.

– Da, domnişoară? se auzi o voce agitată de sub mustaţa uriaşă, strecurătoare pentru supă.

– Am venit să vorbesc cu domnul Garland, dar dacă este ocupat...

Sally se uită la uşă, iar el se făcu mic, de parcă se aştepta să treacă prin ea nişte rachete.

– Nu-i aşa că nu vreţi să-l chem, domnişoară? Nu aş îndrăzni, sincer.

– Păi... nu. Cred că nu acum.

– E vorba despre o şedinţă, domnişoară? Putem să o stabilim oricând...

Se uita în caietul de programări.

– Nu. Nu era vorba despre asta.

Se deschise uşa, iar bărbatul cel scund se ascunse sub tejghea.

– La naiba cu tot tribul de... se auzi un urlet dinspre fotograf, apoi se opri dintr-odată. Stătea în uşă şi zâmbea, iar Sally îşi dădu seama că uitase cât de plină de vioiciune era faţa lui.

– Bună, spuse el cu cea mai prietenoasă voce posibilă. Domnişoara Lockhart, nu-i aşa?

Fu brusc aruncat în magazin, şi în locul lui rămase o tânără cu doi-trei ani mai mare decât Sally. Părul ei roşu strălucea ca o vâlvătaie deasupra umerilor, ochii îi scoteau flăcări şi ţinea un pachet de hârtii în pumnul strâns. Sally se gândi: „E frumoasă!" Şi aşa era: uimitor de drăguţă.

---

[1] *Tremble* – a tremura (n.tr.)

– Eşti neglijent, Frederick Garland! se dezlănţui ea. Facturile astea aşteaptă de la Paşte, şi ce-ai făcut în legătură cu asta? Pe ce-ai cheltuit banii? Ce faci în afară de...

– Ce fac? Se întoarse spre ea, ridicând puternic vocea: Ce fac? Muncesc mai mult decât oricare din banda ta de mimi pictaţi, care trândăvesc în spatele unui teatru! Şi lentila de polarizare... crezi că am obţinut-o fluierând după ea? Şi procesul cu gelatina...

– Să-l ia naiba de proces cu gelatină. Ce vrei să spui cu *trândăvesc?* Nu o să permit să-mi fie insultată munca de un... dagherotipist de mâna a doua, care nu are decât o singură idee despre artă...

– Dagherotipist? Mâna a doua? Cum îndrăzneşti, marionetă gălăgioasă?!

– Ratatule!

– Zgripţuroaico!

Iar în momentul următor se întoarse spre Sally calm ca un episcop şi-i zise politicos:

– Domnişoară Lockhart, să v-o prezint pe sora mea, Rosa!

Sally clipi şi zâmbi. Tânăra îi întinse mâna şi-i întoarse zâmbetul. Sigur că erau frate şi soră – el nu arăta la fel de bine ca ea, dar amândoi aveau o expresie plină de viaţă şi energie.

– Am venit într-un moment prost? întrebă ea.

El râse, iar bărbatul cel scund ieşi de sub tejghea, ca o ţestoasă din carapace.

– Nu, zise domnişoara Garland, deloc. Dacă vrei să fii fotografiată, ai venit tocmai la timp... mâine s-ar putea să nu mai fie afacerea.

Îi aruncă o privire furioasă fratelui ei, care o înfruntă.

– Nu, nu vreau să fiu fotografiată, spuse Sally. De fapt, am venit numai pentru că... Ei bine, m-am întâlnit cu domnul Garland vinerea trecută şi...

– O! Eşti fata din Swaleness! Mi-a povestit tot.

– Pot să mă întorc la plăcuţele mele? întrebă omuleţul.

– Da, du-te, Trembler, spuse fotograful, aşezându-se calm pe tejghea în timp ce omuleţul îşi atingea nervos sprânceana şi fugea. Pregăteşte nişte plăcuţe, domnişoară Lockhart, şi s-a impacientat un pic. Sora mea a încercat să mă asasineze.

– Ar trebui s-o facă cineva, spuse ea posomorâtă.

– E foarte nervoasă. E actriţă, nu se poate abţine.

– Îmi pare rău că vă întrerup, spuse Sally. Nu trebuia să vin.

– Ai probleme? întrebă Rosa.

Sally clătină din cap.

– Dar nu vreau să am.

– E vorba despre vrăjitoare din nou? întrebă fotograful.

– Da, dar... Se opri. „Mă întreb dacă pot să îndrăznesc", se gândi ea. Aţi spus – îmi pare rău, dar am auzit fără să vreau, aţi spus că aveţi nevoie de un contabil?

– Aşa îmi spune sora mea.

– Sigur că avem nevoie, zise ea. Clovnul ăsta de fotograf ne-a băgat în cea mai groaznică încurcătură şi, dacă nu rezolvăm lucrurile...

– Exagerare, spuse el. Nu ne va lua mult să rezolvăm totul.

– Atunci, fă-o! îi strigă ea.

– Nu pot. Nu am timp, nu am talent şi cu siguranţă nu am înclinaţia.

– Voiam să spun, continuă Sally sfioasă, că sunt bună la calcule... îl ajutam pe tata să-şi facă socotelile şi m-a învăţat totul despre contabilitate şi conturi... aş fi încântată să vă ajut! Vreau să spun că am venit aici să cer ajutorul. Dar, dacă aş putea face ceva în schimb, ar fi şi mai bine, poate. Nu ştiu.

Sfârşi propoziţia poticnit şi roşind. Fusese greu acest discurs, dar era hotărâtă să-l termine. Se uită în jos.

– Vorbeşti serios? întrebă fata.

– Sincer. Ştiu că sunt bună la calcule, altfel nu aş fi zis nimic.

– Atunci am fi încântaţi, spuse Frederick Garland. Vezi? îi zise el surorii lui. Ţi-am spus că nu aveam de ce să ne facem griji. Domnişoară Lockhart, luaţi masa cu noi?

Masa de prânz în casa lor boemă consta dintr-o cană cu bere, rămăşiţele unei fripturi de vită, o prăjitură cu fructe şi o pungă cu mere pe care Rosa spuse că le-a primit cu o seară înainte de la unul dintre admiratorii ei, un hamal din piaţa Covent Garden. Mâncară cu ajutorul unui cuţit mare de buzunar şi al mâinilor (şi vase goale pentru substanţele chimice pentru bere), pe banca aglomerată a laboratorului din spatele magazinului. Sally era încântată.

– Va trebui să ne iertaţi, domnişoară, spuse omuleţul al cărui nume părea să fie numai Trembler. Nu e vorba despre proastă creştere, e lipsă de bani.

– Dar gândeşte-te ce le lipseşte bogaţilor, Trembler, spuse Rosa. Cine ar descoperi cât sunt de bune vita şi prăjitura cu prune dacă ar avea şi altceva de mâncare?

– O, haide, Rosa, spuse Frederick, nu murim de foame. Nu am rămas niciodată fără mâncare. Dar nu spălăm vasele, îi zise el lui Sally. O chestiune de principiu. Nu ai vase, nu ai ce să speli.

Sally se întrebă cum făceau cu supa, dar nu avea timp de asta; pentru că fiecare pauză din conversaţie era umplută de întrebările lor. Până se termină masa, ceilalţi ştiau tot cât ştia ea despre mister. Sau mistere.

– Bun, zise Frederick (şi cumva în timpul consumării prăjiturii cu prune progresaseră la apelarea pe numele mic, fără a-şi da măcar seama), spune-mi: de ce nu te duci la poliţie?

– Nu ştiu sigur. Sau da, ştiu. Se pare că are de-a face cu naşterea mea sau viaţa tatălui meu în India, trecutul meu oricum şi vreau să păstrez asta pentru mine până când voi afla mai multe.

– Sigur că da, spuse Rosa. Poliţiştii sunt atât de proşti, Fred, e ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă.

– Ai fost jefuită, remarcă Frederick. De două ori.

– Tot prefer să nu o fac. Sunt atâtea motive... Nu i-am spus nici măcar avocatului că am fost jefuită.

– Iar acum ai plecat de-acasă, spuse Rosa. Unde o să locuieşti?

– Nu ştiu. Trebuie să găsesc o cameră.

– Păi, asta-i uşor. Avem o grămadă de spaţiu. Poţi să stai în camera unchiului Webster, deocamdată. Trembler o să-ţi arate unde este. Acum trebuie să plec la repetiţii. Mă întorc mai târziu!

Şi, înainte ca Sally să-i poată mulţumi, plecă.

– Sunteţi siguri? îl întrebă Sally pe Frederick.

– Desigur! Şi, dacă e să fim afacerişti, poţi să-ţi plăteşti chiria.

Ea se gândi la situaţia cu cortul şi se simţi zăpăcită, dar el se uita în altă parte şi scria ceva pe o bucată de hârtie.

– Trembler, zise el, ai putea să te duci peste drum la domnul Eeles şi să-i ceri cărţile astea împrumut?

– Sigur, domnule Fred, dar plăcuţele trebuie scoase, şi magneziul.

– Le faci când te întorci.

Omuleţul plecă, iar Sally spuse:

– Chiar îl cheamă Trembler?

– Îl cheamă Theophilus Molloy. Dar acum, serios, ai putea să strigi pe cineva Theophilus? Eu nu am putut. Foştii lui asociaţi îi spuneau Trembler, bănuiesc că aşa i-a rămas numele. E un hoţ de buzunare nereuşit. L-am întâlnit când încerca să mă fure pe mine. A fost atât de uşurat când l-am oprit, încât a început pur şi simplu să plângă recunoscător şi de atunci a rămas cu noi. Dar uite, cred că ar trebui să citeşti ziarul. Văd că ai un exemplar din *The Times*. Uită-te la pagina şase.

Surprinsă, Sally făcu aşa cum îi spuse. Aproape de marginea de jos a paginii, găsi un paragraf care relata exact aceeaşi ştire pe care ziarul ceva mai proaspăt al domnului Hopkins din ziua precedentă o dezvăluise acestuia.

– Maiorul Marchbanks e mort? zise ea. Nu-mi vine să cred. Iar bărbatul acesta – cel îmbrăcat cu un costum în carouri –, el mi-a furat cartea! Cel din tren! Crezi că a venit de la...

– Totuşi, nu a urcat la Chatham? Nu l-am văzut la Swaleness, sunt sigur. Probabil că doamna Holland i-a trimis un mesaj. Iar apoi, aseară, s-a întors pentru restul.

– Mi-a luat şi arma.

– Normal că a făcut-o, dacă a văzut-o acolo. Dar ai o copie a foilor, hai să aruncăm o privire.

Deschise jurnalul şi-l trecu peste banca zgâriată. Fred se aplecă să citească.

– „...un loc întunecat, sub o frânghie înnodată. Trei lumini roşii strălucesc tare pe loc atunci când luna luminează apa. Ia-l! Este al tău, pentru că eu ţi-l dăruiesc şi conform legilor engleze. *Antequam haec legis*... Doamne Sfinte!

– Ce? Ştii latină?

– Nu ştii ce scrie?

– Nu, ce este?

– Scrie: „Când vei citi asta, voi fi mort. Fie ca amintirea mea să fie... care-i cuvântul, sper să fiu repede uitat".

Lui Sally i se făcu dintr-odată frig.

– Ştia ce urmează să i se întâmple, zise ea.

– Poate nu a fost o crimă, spuse Frederick. Poate s-a sinucis.

– Bietul om, spuse Sally. Era atât de nefericit!

O podidiră lacrimile. Din cauza acelei case reci şi goale şi a blândeţii cu care-i vorbea...

– Îmi pare rău, spuse ea.

El clătină din cap şi-i oferi o batistă curată. După ce Sally îşi şterse lacrimile, Fred zise:

– Vorbeşte despre o ascunzătoare, îţi dai seama? Îţi spune unde este Rubinul şi-ţi spune că e al tău.

– Legile engleze... m-am gândit că se referă la bunurile de tezaur, dar astea ţin de Coroană. Oricum, nu înţeleg ce înseamnă.

– Nici eu, încă, şi apoi mai e domnul Bedwell cel dependent de opiu. Într-un fel, e mai uşor de lucrat cu el... A, uite-l pe Trembler.

– Iată-le, domnule Fred, spuse Trembler, intrând cu trei cărţi mari. Pot să mă ocup de plăcuţe acum?

– Desigur... a, iată... Directoriul Clerical din Crockford. Bedwell... Bedwell...

Frederick frunzări cartea mare, cu o înfăţişare solemnă până când găsi ceea ce căuta.

– Bedwell, reverendul Nicholas Armbruster. Născut în 1842, educat la Rugby; a absolvit Universitatea Oxford în 1864; preot în St. John's Summertown, Oxford.

– Sunt gemeni, zise Sally.

– Exact. Mă gândesc că singurul care ar putea să-l ia din Pensiunea Holland pe acest om nu e decât fratele lui. O să mergem mâine la Oxford să vorbim cu el.

În restul acelei zile şi seara, Sally mai află câte ceva despre familia Garland. El avea douăzeci şi unu de ani, ea optsprezece, iar casa şi magazinul aparţineau unchiului lor, Webster Garland, care era, după spusele lui Frederick, cel mai mare fotograf al secolului. Era în prezent în Egipt, iar Frederick se ocupa de magazin, ceea ce dusese la rezultatul care o înfuriase pe Rosa. Trembler îi spusese toate acestea în timp ce se afla în camera din spate. Frederick ieşise la ora trei să facă nişte poze la Muzeul Britanic, iar Trembler devenise vorbăreţ.

– E artist, domnişoară, asta-i problema, spuse el. Se fac mulţi bani în domeniul fotografiei pentru cei care vor să-i facă, dar domnul Fred nu e interesat să facă portrete şi să pozeze la nunţi. L-am văzut stând o săptămână întreagă nemişcat ca o piatră, aşteptând să vină lumina potrivită pe un petic de apă. E bun, e-adevărat. Dar inventează lucruri şi asta înghite banii într-un ritm de nu v-ar veni să credeţi. Domnişoara Rosa e cea care ţine magazinul pe linia de plutire.

Rosa era actriţă, aşa cum spusese Frederick, jucând în prezent în *Viu sau mort* la Teatrul Reginei. Numai un rol micuţ, spunea Trembler, dar avea să devină o stea într-o zi. La modul în care arăta şi temperamentul pe care-l avea, lumea nu avea nici o şansă să-i reziste. Dar deocamdată recompensele erau mici, deşi câştigul ei reprezenta cea mai mare parte din venitul de la numărul 45, strada Burton.

– Dar Frederick a câştigat destul de mulţi bani, spuse Sally, făcând ordine într-o grămadă de chitanţe împrăştiate şi facturi

şterse şi punând venitul într-o parte şi cheltuielile în partea cealaltă. De fapt, intră destul de mulţi bani. Dar toţi par să iasă din nou.

– Dacă aţi găsi o cale de a păstra o parte din banii ăştia, le-aţi face cea mai mare favoare, domnişoară. Pentru că el nu va reuşi niciodată.

Lucră de-a lungul după-amiezii, reducând încetul cu încetul haosul facturilor neplătite şi făcând un pic de ordine. Îi plăcea imens de mult. Era, în sfârşit, ceva ce înţelegea şi de care se putea ocupa, având un sens clar.

Trembler îi aduse o ceaşcă de ceai la ora cinci şi din când în când părăsea camera din spate pentru a-l servi pe câte un client din magazin.

– Ce vindeţi în principal? întrebă Sally.

– Plăcuţe fotografice şi chimicale. Domnul Fred a aprovizionat magazinul cu multe stereoscoape acum câteva luni, când a primit nişte bani pentru o invenţie. Dar nu se vând. Oamenii vor să primească şi pozele, iar el de-abia dacă are câteva.

– Ar trebui să facă.

– Spuneţi-i dumneavoastră. Am încercat, dar nu mă ascultă.

– Ce fel de poze le plac cel mai mult oamenilor?

– Peisajele se vând cel mai bine. Priveliştile stereoscopice sunt diferite faţă de cele obişnuite. Apoi sunt cele amuzante, sentimentale, romantice, îndrăzneţe şi pe teme religioase. A, şi cele sobre. Dar nu vrea să se atingă de ele, spune că sunt vulgare.

Când se întoarse Frederick, la ora şase, Sally începuse să completeze o dare de seamă referitoare la conturile lor, stabilind precis ceea ce câştigaseră şi cheltuiseră în cele şase luni de când plecase Webster Garland în Egipt.

– Formidabil! spuse el bucuros, lăsând jos camera şi cortul şi închizând apoi uşa de la magazin.

– Vor mai fi necesare încă o zi, două ca să termin, zise ea. Şi va trebui să-mi spui ce scrie pe unele dintre biletele acelea. E scrisul tău?

– Mă tem că da. Cum arată situaţia? Bună sau proastă? Sunt falit?

– Trebuie să insişti să-ţi fie plătite datoriile la timp. Ai cincizeci şi şase de lire neplătite de acum câteva luni şi douăzeci de guinee de luna trecută. Dacă primeşti banii ăştia, poţi plăti cam tot ceea ce datorezi. Dar trebuie s-o faci corect şi să ţii evidenţa cum trebuie.

– Nu am timp.

– Trebuie să-ţi faci timp. E important.

– E prea plictisitor.

– Atunci plăteşte pe cineva care s-o facă pentru tine. Trebuie sau o să dai faliment. Nu ai nevoie de mai mulţi bani, trebuie numai să organizezi ceea ce ai. Şi cred că aş putea găsi nişte modalităţi de a face mai mulţi în caz de nevoie.

– Ţi-ar plăcea slujba asta?

– Mie?

Fred se uita la ea destul de serios. Avea ochii verzi; nu observase asta până acum.

– De ce nu? zise el.

– Eu... eu nu ştiu, spuse ea. Am făcut asta azi pentru că... Era nevoie să fie făcut. În schimbul faptului că m-ai ajutat să rezolv... Dar mă refer la faptul că ai nevoie de un consilier profesionist. Cineva care ar putea, nu ştiu, să aibă grijă, cumva, de afacere...

– Păi, vrei s-o faci tu?

Ea dădu din cap că nu, apoi ridică din umeri şi se trezi dând din cap afirmativ, apoi ridică repede din umeri. El râse, iar ea roşi.

– Uite, spuse el, mie mi se pare că eşti persoana potrivită pentru asta. Va trebui să-ţi câştigi cumva existenţa la urma urmei. Nu poţi să trăieşti dintr-un venit atât de mic... Vrei să fii guvernantă?

Ea dădu din cap că nu.

– Nu!

– Sau bonă, sau bucătăreasă, ori ceva de genul? Sigur că nu. Poţi să faci asta, pari chiar să te pricepi.

– Îmi place.

– Păi atunci de ce eziţi?

– Bine. O s-o fac. Şi mulţumesc.

Dădură mâna şi hotărâră termenii. La început, urma să fie plătită prin faptul că i se dădea masă şi casă gratis; nu aveau bani s-o plătească până nu câştigau ceva, aşa cum remarcă ea. Când firma va face bani, va fi plătită cu cincisprezece şilingi pe săptămână.

Odată stabilită aceasta, Sally simţi o licărire de fericire şi, pentru a sărbători înţelegerea, Frederick trimise după o plăcintă fierbinte cu carne. O tăiară în patru, păstrând o bucată pentru Rosa şi se aşezară în jurul băncii din laborator ca să mănânce. Trembler făcu cafea şi, în timp ce-o bea, Sally se trezi întrebându-se ce era atât de neobişnuit în legătură cu casa asta. Era ceva mai adânc decât faptul că nu se spălau vase sau că se mânca pe banca din laborator la ore ciudate. Medita la asta în timp ce stătea într-un fotoliu vechi, lângă focul din bucătărie, în timp ce Trembler citea ziarul la masă şi Frederick fredona încet şi făcea ceva cu nişte substanţe, într-un colţ. Tot nu găsise răspunsul, când, mult mai târziu, intră Rosa, înfrigurată şi gălăgioasă, şi ţinând în mână, triumfătoare, un ananas mare; o trezi pe Sally (adormise fără să-şi dea seama) şi-i certă pe ceilalţi că nu au condus-o în cameră. Încă se mai întreba în timp ce urcă, tremurând, în patul mic şi îngust şi trase păturile în jurul ei; dar exact înainte de a adormi, găsi răspunsul. Desigur, se gândi ea. Nu-l tratează pe Trembler ca pe un servitor. Şi nu mă văd pe mine ca pe o fată. Suntem cu toţii egali. Asta era atât de ciudat...

CAPITOLUL NOUĂ

O călătorie la Oxford

Doamna Holland află de moartea lui Henry Hopkins de la una dintre prietenele ei, o femeie care îndeplinea o funcţie măruntă la un azil de săraci din St. George, la o stradă sau două depărtare. Femeia aceasta auzise vestea de la o fată care lucra în fabrică şi care locuia la ea, al cărei frate era măturător de străzi şi lucra pe aceeaşi stradă ca şi agentul de ştiri al cărui văr vorbise cu bărbatul care găsise cadavrul şi astfel vestea despre crimele din Londra se răspândi dintr-un loc în altul. Doamna Holland aproape că nu mai putea să scoată un cuvânt la vestea incompetenţei lui Hopkins. Să se lase ucis în felul ăsta! Sigur, poliţia nu va da de urma criminalului, dar doamna Holland intenţiona să o facă. Vorba se duse, pătrunzând asemenea fumului pe alei şi prin curţi, pe străzi şi debarcadere: doamna Holland de la Hangman's Wharf dădea mulţi bani ca să ştie cine l-a omorât pe Henry Hopkins. Trimise vorbă şi aşteptă. Ceva trebuia să apară; şi nu avea să dureze mult.

Era un bărbat care se simţea deja urmărit de doamna Holland, şi acela era Samuel Selby.

Scrisoarea ei îl luase cu totul prin surprindere. Considera că nu era posibil să fie şantaj; urmele fuseseră bine acoperite. Şi din Wapping, dintre toate locurile...

Dar, după o zi sau două petrecute într-o liniște plină de panică, se gândi din nou.

În scrisoarea asta erau lucruri pe care nimeni nu ar fi trebuit să le ştie... adevărat. Dar mai erau lucruri şi mai incriminante care nici măcar nu erau menţionate, şi unde era dovada? Unde erau facturile, foile de expediţie şi actele navei, toate documente compromiţătoare? Nu exista nici o aluzie la ele.

Nu, se gândi el, poate că e mai puţin periculos decât pare. Dar mai bine m-aş asigura...

Prin urmare, scrise o scrisoare.

Samuel Selby
Agent de voiaj
Cheapside
Marţi, 29 octombrie, 1872

Doamna M. Holland
Pensiunea Holland
Hangman's Wharf
Wapping

Dragă doamnă Holland,

Vă mulţumesc pentru înştiinţarea din 25 octombrie. Vreau să vă informez că propunerea clientului dumneavoastră ni se pare interesantă şi am vrea să-l invităm pe clientul dumneavoastră să vină la biroul meu în ziua de joi, 31 octombrie, ora 10.00.

Sperând să vă pot fi de ajutor,
S. Selby

Aşa, se gândi el în timp ce puse scrisoarea la poştă, o să vedem ce ne aduce. Era înclinat să se îndoiască de prezenţa acestui client, de prezenţa acestui domn misterios; era vorba mai degrabă despre bârfe de doc. Nimic mai mult de-atât.

Miercuri dimineaţa era frig şi ceaţă. Frederick o anunţă pe Sally la micul dejun (ouă fierte, pregătite în ibric) că o să meargă la Oxford cu ea. Putea să facă nişte fotografii, spuse el, şi, în plus, era posibil să aibă nevoie să o ţină cineva trează în tren, în caz că adormea din nou. Glumise, dar Sally ştia că se referea la faptul că era în pericol, şi fără armă se simţea vulnerabilă, aşa că se bucura de compania lui.

Călătoria trecu repede. Ajunseră în Oxford până la prânz şi luară masa la Railway Hotels. Sally discutase cu uşurinţă în tren, i se părea lucrul cel mai natural şi mai agreabil să-i vorbească lui Frederick şi să-l asculte. Dar se trezi odată ce se aşezară la o masă pe care erau aranjate tacâmuri, şerveţele şi pahare absurd de tăcută.

– De ce te încrunţi? întrebă el la un moment dat.

Sally se holba în farfuria ei, încercând să găsească ceva de zis. Roşi.

– Nu mă încrunt, spuse ea, ceea ce sună bosumflat şi copilăresc şi-şi dădu seama de acest lucru.

Fred ridică din sprâncene şi nu mai spuse nimic.

Mâncarea nu era cine ştie ce şi imediat după-masă se despărţiră, ea pentru a lua o trăsură spre casa parohială din St. John, iar el pentru a pleca să fotografieze nişte clădiri.

– Ai grijă, îi spuse el, în timp ce pleca, iar ea vru să se întoarcă şi să-i explice tăcerea de la prânz, dar era prea târziu.

Casa parohială era la aproape trei kilometri de centrul Oxfordului, în satul Summertown. Trăsura o duse pe strada Banbury, pe lângă vilele mari din cărămidă nou-construite din nordul Oxfordului. Casa parohială se afla lângă biserică, pe o stradă micuţă şi liniştită, străjuită de ulmi.

Ceaţa dimineţii se ridicase acum, şi pe cer strălucea un soare apos, în timp ce Sally bătu la uşă.

– Vicarul este plecat, dar domnul Bedwell este, domnişoară, spuse servitoarea care deschise uşa. Pe-aici, vă rog, în birou...

Reverendul Nicholas Bedwell era un bărbat blond, îndesat, cu o expresie spirituală. Făcu ochii mari când intră Sally, iar ea văzu, cu surpriză, că era o privire admirativă. Îi oferi un scaun şi-l mută pe-al lui de lângă birou alături de ea.

– Ei bine, domnişoară Lockhart? spuse el jovial. Ce pot face pentru dumneata? E vorba despre o căsătorie?

– Cred că am veşti despre fratele dumneavoastră, spuse ea.

Bărbatul sări în picioare, şi faţa îi fu străbătută de un val de încântare.

– Ştiam eu! strigă el, lovindu-şi pumnul de palmă. E viu? Matthew e viu?

Ea dădu din cap că da.

– Spune-mi! zise el, ochii lui albaştri arzând. Spune-mi tot ce ştii.

– E într-o pensiune din Wapping. E acolo de vreo săptămână sau zece zile, cred şi... fumează opiu. Nu cred că poate să scape.

Preotul se întunecă dintr-odată şi se lăsă în scaun. Sally îi spuse pe scurt cum auzise de asta, iar el ascultă atent, dând din cap când ea ajunse la final.

– Acum două luni, am primit o telegramă, zise el. Mi-au spus că a murit, că nava s-a dus la fund. Brigantina *Lavinia*... el era ofiţer secund.

– Tata era la bord, spuse Sally.

– O, draga mea! exclamă el. Mi s-a spus că nu au fost supravieţuitori.

– Tata s-a înecat.

– Îmi pare rău...

– Dar spuneţi că ştiaţi că fratele dumneavoastră e în viaţă?

– Suntem gemeni, domnişoară Lockhart. Toată viaţa am simţit fiecare emoţiile celuilalt, am ştiut ce făcea celălalt şi eram sigur că

n-a murit. Eram la fel de sigur de asta cum sunt de scaunul ăsta! Lovi braţul scaunului pe care era aşezat. Nu am avut nici o îndoială, dar, sigur, nu am ştiut unde e. Ziceaţi ceva de opiu...

– De asta nu poate, probabil, să scape.

– Drogul ăla e invenţia diavolului. A distrus multe vieţi, a risipit mai multe averi şi a otrăvit mai multe trupuri chiar decât alcoolul. Uneori simt că aş părăsi bucuros parohia asta ca să-mi petrec viaţa luptând împotriva lui... Fratele meu a devenit sclavul lui acum trei ani, în Orient. Eu... am simţit şi eu asta. Şi, dacă nu se va opri, o să-l omoare în cele din urmă.

Sally tăcu. Preotul se uita cu furie la şemineul rece, de parcă cenuşa aflată acolo era chiar cenuşa drogului. Pumnii i se încleştau şi descleştau încet; Sally observă că erau mari, grei şi cu adevărat formidabili. Şi faţa avea un fel de forţă în ea: pe obraz avea o cicatrice, iar nasul îi era uşor aplatizat. În afară de hainele pe care le purta, nu arăta mai deloc a preot.

– Dar, vedeţi, spuse ea după câteva momente, fratele dumneavoastră ştie ceva despre moartea tatălui meu. Cu siguranţă, ştie. Fetiţa spune că are un mesaj pentru mine.

Bărbatul se uită brusc în sus.

– Desigur. Îmi pare rău, asta te priveşte şi pe dumneata, nu-i aşa? Păi atunci, la treabă. Trebuie să-l scoatem de-acolo cât mai repede. Nu pot să plec din parohie azi şi mâine:– în seara asta am Rugăciunea de seară, iar mâine o înmormântare... Răsfoia o agendă. Vineri sunt liber. De fapt nu sunt, dar pot să amân treburile. E cineva în Balliol care poate să-mi ţină locul. O să-l scoatem pe Matthew de acolo vineri.

– Şi doamna Holland?

– Ce-i cu ea?

– Adelaide spunea că-l ţine prizonier. Şi...

– Opiul îl ţine prizonier. Asta-i Anglia! Nu-i poţi ţine pe oameni împotriva voinţei lor. Avea o expresie atât de încărcată de ură încât Sally se temu pentru oricine ar fi încercat să-l oprească. E ceva totuşi, continuă el mai calm. Va avea nevoie de drogul ăla

nenorocit ca să meargă. O să-l aduc aici şi o să-l fac bine din nou, dar fără drog nu va reuşi. Va trebui să-l dezobişnuiesc de el încetul cu încetul.

– Cum o să-l scoţi?

– Cu pumnii dacă e necesar. O să vină. Dar... uite, ai putea să faci ceva pentru mine? Ai putea să faci rost de nişte opiu?

– Aş putea încerca. Sigur că încerc. Dar nu se vinde în Oxford? La farmacie?

– Numai sub forma de laudanum. Iar fumătorul are nevoie de gumă sau de răşină, sau ce naiba e. Ezit să cer asta, dar... dacă nu o să poţi, o să ne descurcăm fără.

– Pot, cel puţin, să încerc, spuse ea.

Îşi băgă mâna în buzunar şi scoase trei monede.

– Ia asta. Cumpără cât poţi de mult. Iar dacă nu are nevoie Matthew, cel puţin nu va ajunge în mâinile vreunui nenorocit.

O conduse la uşă şi dădură mâna.

– Mulţumesc că ai venit, spuse el. E o mare uşurare să ştiu unde e. O să vin la dumneata în strada Burton vineri. O să fiu acolo în jurul prânzului.

Sally se întoarse pe jos în Oxford pentru a economisi banii. Drumul era plăcut şi plin de trăsuri; casele acestea liniştite şi grădinile pline de vegetaţie păreau a fi pe o altă planetă faţă de întunericul, misterul şi moartea bruscă la care se întorcea Sally. Trecu pe lângă o casă în care trei copii, cel mai mare nu cu mult mai mic decât ea, făceau un foc de tabără într-o curte veselă, cu plante crescute-n voie. Strigătele şi râsul lor o făcură să simtă că-i e frig şi că-i lipsea ceva; unde i se dusese copilăria? Şi, cu toate acestea, cu numai o oră sau două mai devreme se simţise jenată că era copilăroasă şi că nu avea nimic din nonşalanţa unui adult. Ar fi dat orice să poată să uite de Londra şi de doamna Holland şi să trăiască într-una dintre casele acestea mari, confortabile, cu copii, animale, focuri de tabără, lecţii şi jocuri... Poate nici acum nu era prea târziu să devină guvernantă sau bonă, sau...

Dar era. Tatăl ei murise în împrejurări suspecte, pe care numai ea le putea elucida. Grăbi pasul şi intră pe St. Giles, spre centrul oraşului.

Mai era încă o oră şi jumătate până la întâlmirea cu Frederick. O petrecu plimbându-se prin oraş, la început fără vreun scop, de vreme ce colegiile vechi nu îi stârneau prea mult interesul. Dar apoi văzu magazinul unui fotograf şi se îndreptă imediat spre el. Petrecu o oră stând de vorbă cu proprietarul şi admirându-i marfa şi plecă din magazin mult mai luminată şi mult mai fericită, uitase cu totul (cel puţin pentru o vreme) de Wapping şi de opiu, şi de Rubin.

– Ştiam eu că fac bine venind la Oxford, spuse Frederick în tren. Nu o să ghiceşti cu cine am vorbit în după-amiaza asta?

– Spune-mi, zise Sally.

– Păi, l-am vizitat pe un fost coleg de şcoală de-al meu de la New College. Şi m-a prezentat unui tip pe nume Chandra Sen – indian. E originar din Agrapur.

– Serios?

– E matematician. Un savant sobru. Dar am vorbit puţin despre crichet şi s-a relaxat. Iar eu l-am întrebat ce ştie despre Rubinul din Agrapur. A rămas uimit. Se pare că circulă mai multe poveşti despre piatra asta decât despre orice alt giuvaier din India. Şi nu a mai văzut-o nimeni de la Revoltă. Maharajahul a fost ucis.

– Când? De către cine?

– În acea perioadă, evident, pentru că trupul i-a fost descoperit după scoaterea Lucknow-ului de sub asediu. Dar nimeni nu ştie cine e făptaşul. Iar Rubinul dispăruse şi nu a mai apărut niciodată. Dar a fost atât de multă moarte şi distrugere atunci... M-a întrebat cum am auzit de el şi i-am spus că am citit ceva într-o carte veche de călătorii. Apoi mi-a spus ceva foarte ciudat. Nici el nu credea în asta – fiind prea raţional –, dar era o legendă conform căreia răul din piatră va continua să acţioneze până când va fi înfrânt de o femeie care să fie egalul lui. L-am întrebat ce înseamnă asta şi

mi-a răspuns că habar n-avea, erau numai superstiţii. Un tip de treabă, dar cam pretenţios. Însă am aflat ceva, chiar dacă nu ştim ce înseamnă.

– Maiorul Marchbanks spunea la începutul cărţii că punctul culminant era... am uitat care erau exact cuvintele lui, dar... oribil, cred...

– Uciderea Maharajahului. Crezi că el a făcut-o?

– Nu. Imposibil.

Ea clătină din cap şi rămaseră tăcuţi o vreme.

Apoi el întrebă:

– Şi tu ce-ai aflat? În gară ziceai că ai ceva să-mi spui.

Sally îşi întoarse cu greu gândurile dinspre India.

– Poze stereografice, spuse ea. Am petrecut în jur de o oră în magazinul unui fotograf. Ştii cât de multe persoane au intrat cât am fost eu acolo şi au cumpărat poze stereografice? Şase. În numai o oră. Ştii câţi au venit la magazinul tău şi au cerut aşa ceva?

– Nu am nici cea mai vagă idee.

– Trembler spune că mai multe persoane întreabă de aşa ceva decât de orice altceva. Şi de ce să cumperi toate stereoscoapele dacă nu vinzi şi pozele care vin cu ele?

– Dar vindem camere stereografice. Oamenii pot să facă singuri pozele.

– Nu vor. Asta e treaba unui expert. Şi, oricum, oamenilor le plac pozele cu imagini din ţări îndepărtate şi astfel de lucruri... lucruri pe care nu le pot vedea singuri.

– Dar...

– Oamenii le-ar putea cumpăra aşa cum cumpără cărţi sau reviste. Ar cumpăra cu miile! Ce fel de poze ai făcut astăzi?

– Am încercat o nouă lentilă Voigtlander de 200 de milimetri cu diafragmă variabilă pe care încerc să o reglez.

– Dar ce fel de lucruri?

– Clădiri, astfel de lucruri.

– Ei bine, ai putea să faci stereografii ale unor locuri ca Oxford sau Cambridge şi să le vinzi la set. Colegiile din Oxford sau podurile Londrei, sau Castele Faimoase. Serios, Frederick, ai putea vinde mii.

Frederick se scărpina în cap; părul lui colorat ca nişte câlţi îi stătea ţeapăn, iar pe faţa lui plină de viaţă, la fel ca a surorii lui, păreau să se lupte să-şi facă loc trei, patru expresii deodată.

– Nu ştiu, spuse el. Aş putea să le fac destul de uşor, nu e mai greu decât să faci o fotografie obişnuită. Dar nu aş putea să le vând.

– Eu aş putea.

– A, păi, asta-i altceva. Dar fotografia se schimbă, ştii. Peste câţiva ani, nu vom mai folosi plăcuţele astea deloc. O să facem negative pe hârtie cu aparate uşoare. O să lucrăm la viteze fenomenale. Se întâmplă tot felul de lucruri... Şi eu fac câte ceva. Iar atunci nimeni nu o să se mai uite la stereografii vechi.

– Dar eu vorbesc de momentul acesta. La momentul actual oamenii le vor şi sunt dispuşi să plătească pentru ele. Şi cum ai putea face ceva interesant în viitor dacă nu faci acum ceva bani?

– Păi, s-ar putea să ai dreptate. Mai ai şi alte idei?

– Multe. Pentru început, expune lucrurile altfel. Şi fă publicitate. Şi...

Sally se opri şi se uită pe fereastră. Trenul pufăia pe lângă Tamisa; după-amiaza de toamnă târzie se scurgea, iar fluviul arăta cenuşiu şi rece. Fluviul acesta va trece pe lângă Hangman's Wharf în curând, se gândi ea. Amândoi mergem în direcţia aceea.

– Ce este? întrebă el.

– Frederick, poţi să mă ajuţi să cumpăr nişte opiu?

CAPITOLUL ZECE

Doamna Chang

În după-amiaza următoare, Frederick o duse pe Sally în East End.

Cu un an înainte, îl ajutase pe unchiul lui să fotografieze scene din viaţa Londrei folosind o lumină experimentală de magneziu. Lumina fusese bună numai parţial, dar Frederick îşi făcuse o serie de cunoştinţe în cursul acestui proiect, întâlnise inclusiv o proprietară de local în care se fuma opiu: o femeie pe nume Chang.

– Majoritatea acestor locuri sunt abominabile, spuse el în timp ce erau în omnibuz. O poliţă pe care să te întinzi, o pătură murdară, o pipă şi asta-i tot. Dar doamna Chang are grijă de clienţii ei şi păstrează curăţenia. Bănuiesc că e din cauză că ea nu ia opiu.

– Sunt întotdeauna chinezi? De ce nu-i opreşte guvernul?

– Pentru că guvernul cultivă el însuşi chestia asta, o vinde şi scoate un profit frumos.

– Nu se poate să fie adevărat!

– Nu ştii nici un pic de istorie?

– Păi, nu.

– Am dus un război acum treizeci de ani din cauza opiului. Chinezii s-au împotrivit negustorilor englezi care introduceau pe furiş opiu în ţară şi au încercat să-l interzică; aşa că am pornit un război şi i-am obligat să-l ia. Îl cultivă în India, ştii, sub supraveghere guvernamentală.

– Dar e oribil! Şi guvernul nostru încă mai face asta acum? Nu pot să cred.

– Mai bine întreab-o pe doamna Chang. Trebuie să coborâm, restul drumului mergem pe jos.

Omnibuzul oprise în staţia din Docul Indiei de Vest. Dincolo de poartă, în doc, pe o distanţă de un kilometru spre stânga, se întindeau un şir de depozite, iar pe deasupra acoperişurilor lor, catargele navelor şi braţele macaralelor se înălţau spre cerul cenuşiu ca nişte degete scheletice.

O luară la dreapta, spre râu. Trecură pe lângă grupul de birouri din doc unde, presupuse Sally, tatăl ei venise probabil de multe ori cu afaceri, apoi cotiră pe alee şi trecură printr-un labirint de curţi şi străzi lăturalnice. Unele dintre ele nu aveau nici nume, dar Frederick ştia drumul şi nu ezită deloc. Copii desculţi, îmbrăcaţi în zdrenţe şi murdari se jucau prin gunoi şi pe fâşiile de apă urât mirositoare care şiroiau peste lespezi. Femeile care stăteau în pragul uşii tăceau în timp ce Frederick şi Sally treceau şi se uitau la ei cu priviri ostile şi braţele încrucişate până când dispăreau. „Arată atât de bătrâni", se gândi Sally; chiar şi copiii aveau feţe de persoane în vârstă, cu sprâncene zbârlite şi buze strânse. Ajunseră în dreptul unui grup de bărbaţi la intrarea într-o curte îngustă. Unii dintre ei se sprijineau de perete, alţii erau ghemuiţi pe trepte. Aveau hainele rupte şi murdare, ochii plini de ură, iar unul dintre ei se ridică şi alţi doi se îndepărtară de la perete când Sally şi Frederick se apropiară, ca pentru a le cere parola de trecere. Frederick nu încetini. Se îndreptă direct spre intrare, iar bărbaţii se dădură înapoi în ultimul moment, uitându-se în altă parte.

– Şomeri, bieţii de ei, spuse Frederick după ce dădură colţul. Le rămâne fie să stea la colţul străzii, fie azilul de săraci şi cine ar alege azilul de săraci?

– Dar trebuie să fie slujbe pe nave sau la docuri, ceva. E nevoie mereu de muncitori, nu-i aşa?

– Nu, nu-i aşa. Ştii, Sally, sunt lucruri în Londra pe lângă care opiul e la fel de inofensiv precum ceaiul.

Sally presupuse că se referea la sărăcie şi, uitându-se în jur, fu de acord.

Ajunseră în curând la o uşă joasă de lemn, aflată pe zidul unei alei murdare. Lângă intrare se afla un semn, cu nişte chinezi pictaţi în negru pe roşu. Frederick trase de clopoţel şi într-un minut uşa fu deschisă de un chinez bătrân. Era îmbrăcat cu un halat larg, negru, de mătase şi avea o scufie pe cap şi o coadă. Se înclină şi se dădu la o parte în timp ce intrau.

Sally se uită în jur. Se aflau într-o sală tapetată cu picturi delicate; tot lemnul era lăcuit într-un roşu profund, lucios, şi din tavan atârna un candelabru bogat ornamentat. În aer se simţea un miros dulce.

Servitorul plecă şi se întoarse cu o chinezoaică de vârstă mijlocie, îmbrăcată cu un halat cu broderie bogată. Părul îi era prins, iar sub halat avea pantaloni negri, de mătase şi papuci roşii în picioarele mici. Se înclină şi arătă spre o cameră interioară.

– Vă rog, intraţi în localul meu modest. Avea vocea joasă, muzicală şi lipsită de accent. Dumneavoastră, domnule, sunteţi Frederick Garland, fotograful. Dar nu am avut onoarea de a face cunoştinţă cu frumoasa dumneavoastră tovarăşă.

Intrară în cameră. În timp ce Frederick îi explica cine era Sally şi ce doreau, Sally se uită în jur, uimită. Lumina era foarte slabă; numai două sau trei felinare chinezeşti luminau întunericul fumuriu. Tot ce era pictat sau lăcuit în cameră avea aceeaşi culoare roşie-închis, iar stâlpii uşii şi grinzile tavanului aveau sculptate dragoni încolăciţi care-şi arătau colţii. Îi dădu senzaţia de bogăţie apăsătoare; părea ca şi cum camera luase forma visurilor colective

ale tuturor celor care fuseseră acolo să caute uitarea. La intervale, în jurul pereţilor – era o cameră mare şi lungă – se aflau canapele joase, şi pe fiecare dintre ele era câte un bărbat aparent adormit. Dar nu! Era şi o femeie cu puţin mai mare decât Sally; şi alta de vârstă mijlocie, îmbrăcată respectabil. Apoi unul dintre adormiţi se mişcă, iar servitorul cel bătrân se duse în grabă cu o pipă lungă şi îngenunche pe podea ca să o prepare.

Frederick şi doamna Chang vorbeau în şoaptă în urma ei. Sally căută un loc unde să se aşeze; se simţea ameţită. Fumul de la pipa recent aprinsă plutea spre ea, dulce, ispititor şi curios. Respiră o dată, apoi din nou şi...

Dintr-odată întuneric. Căldură sufocantă.

Se afla în Coşmar.

Zăcea nemişcată, cu ochii larg deschişi. O frică enormă, convulsivă îi strângea inima. Încercă să se mişte, dar nu putu – şi cu toate astea nu se simţea ca şi cum ar fi fost legată; membrele îi erau prea slabe ca să se mişte.

Şi ştia că numai cu un moment mai devreme fusese trează...

Dar îi era atât de frică... Aceasta crescu şi crescu. Era mai rău ca oricând, pentru că era cu mult mai clar. Ştia că în orice secundă, aproape de ea, în întuneric, un bărbat va începe să strige şi să ţipe de frică. Apoi începu totul.

Ţipătul sfâşie întunericul asemenea unei săbii ascuţite. Crezu că va muri de frică. Dar se auzeau voci! Era ceva nou şi nu vorbeau în engleză, şi cu toate astea îi înţelegea...

– Unde e?

– Nu-i la mine! Vă rog, vă implor, e la un prieten...

– Vin! Repede!

Apoi un sunet hidos, sunetul pe care-l face un instrument ascuţit care străpunge carnea – un fel de zgomot de sfâşiere, urmat de un gâfâit brusc şi un geamăt, ca şi cum toată suflarea unui om ar fi fost forţată să iasă din plămânii lui dintr-odată: apoi un şiroit, care se sfârşi în curând cu un picurat.

Lumină.

Era o scânteie de lumină undeva.

(Ah, dar era trează în localul cu opiul! Era imposibil ce se întâmpla...)

Şi nu putea să scape din vis. Se desfăşura fără încetare, şi ea trebuia să-l trăiască. Ştia ce urma: o lumânare care se scurgea, vocea unui bărbat...

– *Uitaţi-vă! Uitaţi-vă la el! Doamne...*

Era vocea maiorului Marchbanks!

Era punctul unde se trezise de fiecare dată înainte, dar acum se întâmpla altceva. Lumina se apropie şi fu ţinută într-o parte, iar faţa unui tânăr se uită la ea: fioroasă, cu mustaţă, cu ochi scăpărători şi o picătură de sânge pe obraz.

Dintr-odată o copleşi frica. Simţea c-o ia razna. Se gândi: „O să mor... nimănui nu poate să-i fie atât de frică şi să nu moară sau să nu înnebunească..."

Simţi o lovitură uşoară pe obraz. Îi auzi sunetul o secundă mai târziu; lucrurile erau din nou în dezordine şi era iar întuneric. Avu sentimentul apăsător al pierderii...

Apoi se trezi, în genunchi, cu faţa şiroindu-i de lacrimi. Frederick era îngenuncheat lângă ea şi, fără a se gândi, Sally îşi aruncă braţele de gâtul lui şi plânse. El o ţinu strâns şi nu zise nimic. Erau în hol: când ajunsese acolo? Doamna Chang era puţin mai departe şi îi privea cu atenţie.

Când văzu că Sally era din nou conştientă, femeia înaintă şi se înclină.

– Vă rog, luaţi loc pe divan, domnişoară Lockhart. Li Ching vă va aduce ceva de băut.

Bătu din palme. Frederick o ajută să se aşeze pe divanul acoperit cu mătase, iar servitorul bătrân îi oferi o ceaşcă mică de porţelan care conţinea o băutură fierbinte, parfumată. Sally sorbi şi simţi cum i se limpezeşte capul.

– Ce s-a întâmplat? Cât am fost...

– Ai fost afectată de fum, spuse Frederick. Probabil ca ai inhalat mai mult decât ai crezut. Dar să reacţionezi dintr-odată aşa... nu-i ciudat, doamnă Chang?

– Nu e prima ei întâlnire cu fumul, spuse femeia, încă nemişcată, în întuneric.

– Nu am mai fumat niciodată opiu! se apără Sally.

– Îmi pare rău că trebuie să vă contrazic, domnişoară Lockhart. Dar aţi mai respirat fumul. Am văzut zeci de mii care au inhalat fumul şi ştiu. Ce aţi văzut în viziune?

– O scenă care... pe care am văzut-o de multe ori. Un coşmar. Un bărbat e ucis şi... Şi alţi doi bărbaţi vin şi... Ce poate să fie, doamnă Chang? Înnebunesc?

Femeia clătină din cap.

– Puterea fumului este nelimitată. Ascunde secretele trecutului atât de bine că ochiul cel mai bun nu le-ar putea vedea în lumina zilei; apoi le dezvăluie pe toate ca pe o comoară îngropată atunci când au fost uitate. Ceea ce aţi văzut e o amintire, domnişoară Lockhart, nu un vis.

– De unde ştiţi că nu e o fantezie? zise Frederick. Sunteţi sigură că Sally a mai fost sub influenţa opiului şi că acest coşmar al ei este o amintire a momentului în care s-a întâmplat? Nu se poate să fie numai un vis?

– E posibil, domnule Garland. Dar nu asta s-a întâmplat. Văd clar ceea ce vă rămâne ascuns, aşa cum un medic vede clar ce îl supără pe pacientul lui. Sunt sute de semne care ajută la citirea unor astfel de lucruri, dar, dacă nu le puteţi citi, nu veţi vedea nimic.

Silueta ei nemişcată vorbea din întuneric asemenea unei preotese dintr-un cult străvechi, plină de autoritate şi înţelepciune. Sally simţi că-i vine din nou să plângă.

Se ridică.

– Mulţumesc pentru explicaţie, doamnă Chang, zise ea. Sunt în... sunt în vreun pericol din cauza drogului? Acum că l-am luat o dată o să vreau să mai iau?

– L-aţi luat de două ori, domnişoară Lockhart, spuse femeia. Dacă sunteţi în pericol, nu e din vina drogului. Dar aveţi fumul în propria fiinţă acum. V-a dezvăluit ceva ce nu ştiaţi; poate că veţi mai vrea fumul nu de dragul lui, ci de dragul a ceea ce vă poate arăta.

Se înclină, iar Frederick se ridică să plece. Sally, care se simţea ameţită încă, luă braţul care i se oferi şi, după ce-şi luară rămas-bun, plecară.

Afară era aproape întuneric. Aerul rece era bine-venit pentru Sally, care îl trase în piept cu recunoştinţă şi simţi în curând că pulsaţiile din cap i se diminuează puţin. Nu după mult timp, ajunseră pe strada Comercială, şi traficul aglomerat, luminile, ferestrele strălucitoare ale magazinelor făcură, localul cu opiul să pară un vis. Dar tremura încă şi era udă de transpiraţie.

– Spune-mi, zise Frederick.

Nu scosese un cuvânt de când plecaseră; părea să ştie când avea nevoie de linişte. „Pot să am încredere în el", se gândi ea. Aşa că-i spuse tot.

– Dar, Frederick, cel mai rău lucru a fost...

Ezită, şi el îi spuse:

– E-n regulă. Eşti în siguranţă acum. Dar care a fost cel mai rău lucru?

– Bărbatul care vorbea; i-am auzit de atâtea ori vocea în visele mele. Dar de data asta am recunoscut-o. Era maiorul Marchbanks; iar bărbatul care se uita spre mine, Frederick, *era tata!* Despre ce-i vorba? Ce poate să însemne?

CAPITOLUL UNSPREZECE

Compania de Repertoriu Stereografic

Când se întoarseră din Limehouse, Sally se duse direct în pat şi dormi fără vise mult timp.

Se trezi abia în zori. Cerul era albastru şi senin; toate ororile opiului şi crimei păreau să fi dispărut odată cu noaptea, şi ea îşi simţea inima uşoară şi era încrezătoare.

După ce se îmbrăcă repede şi aprinse focul din bucătărie, hotărî să se uite prin restul camerei. Chiar Rosa îi sugerase asta cu o dimineaţă înainte: făceau risipă de spaţiu, se gândea ea. Poate că era loc pentru un chiriaş.

Sally se gândi că avea dreptate. Casa era mult mai mare decât părea din stradă. Erau trei etaje plus o mansardă, o pivniţă şi o curte mare în spatele casei. Două dintre camere erau pline cu aparatură fotografică în afară de camera întunecată şi laborator. Camera de lângă magazin, de la parter, era aranjată ca studio pentru portrete formale. Una dintre camerele de la etaj era plină cu aşa o varietate de lucruri că Sally crezu că a dat peste un muzeu;

dar erau două camere goale la mansardă şi altele trei care ar fi putut fi dormitoare confortabile dacă erau mobilate decent.

Rezultatul acestei explorări fu dezvăluit la micul dejun. Ea îl găti; de data aceasta terci şi chiar foarte bun, se gândi ea.

– Frederick, eşti ocupat în dimineaţa aceasta? zise ea.

– Cât se poate de ocupat. Dar poate să aştepte.

– Rosa, ai repetiţii?

– Nu înainte de unu, de ce?

– Şi tu, Trembler, poţi să-ţi faci puţin timp?

– Nu ştiu, domnişoară, am de procesat ceva.

– Păi, nu o să ia mult. Vreau numai să vă spun cum să faceţi ceva bani.

– Păi, pentru asta îţi acordăm tot timpul pe care-l vrei, zise Rosa. Cum facem?

– E vorba de ceva la care m-am gândit alaltăieri în Oxford. Începusem să-i spun lui Frederick.

– Mm, spuse el. Stereoscoape.

– Nu stereoscoapele în sine, ci pozele care vin cu ele. Oamenii le vor. Am cercetat restul casei în dimineaţa asta şi mi-am dat brusc seama ce am putea face. E o cameră plină cu lucruri ciudate: suliţe şi tobe, idoli şi nu mai ştiu ce...

– Biroul unchiului Webster, spuse Rosa. A strâns o colecţie întreagă de-a lungul anilor.

– Aceasta e o parte, continuă Sally. Cealaltă e Rosa. Nu ar putea fi spusă o poveste în imagini? Cu oameni – actori – în situaţii dramatice, ca o piesă – cu scenarii şi tot?

Se făcu linişte o vreme.

– Crezi că s-ar vinde? spuse Rosa.

– S-ar vinde ca pâinea caldă, spuse Trembler. Dă-mi-o mie şi le vând înainte de cină. Sigur că s-ar vinde.

– Publicitate, zise Sally. O să luăm câte o coloană din fiecare ziar. Gândiţi-vă la un nume inteligent pentru ele. O să am grijă de toate acestea – e uşor. Dar cum le facem?

– Nu-i greu, spuse Rosa. E o idee minunată! Ai putea să iei scene din piese populare...

– Şi să le vinzi la teatru.

– Cântece, spuse Trembler. Poze pentru a ilustra toate cântecele noi din muzicaluri.

– Cu reclame pe spate, spuse Sally, ca să fim plătiţi mai mult pentru fiecare poză vândută.

– Sally, e o idee strălucită! spuse Rosa. Şi cu toate suporturile astea...

– Iar afară e loc pentru a amenaja un adevărat studio. Ca al unui artist. Cu spaţiu pentru decor şi tot felul de lucruri.

Se uitară cu toţii la Frederick care nu vorbise. Avea o expresie resemnată. Îşi desfăcu larg braţele.

– Ce pot să fac? zise el. Rămas-bun, artă!

– Of, nu fi prostuţ, zise Rosa. Fă din asta o artă!

El se întoarse şi se uită la ea. Sally se gândi că erau ca două pantere amândoi. Erau atât de vii şi arzători...

– Ai dreptate! zise el brusc şi lovi în masă.

– Nu-mi vine să cred, spuse Rosa.

– Sigur că are dreptate, femeie. Mi-am dat seama imediat. Şi o s-o facem. Dar cum rămâne cu datoriile?

– În primul rând, nimeni nu ne presează. Datorăm destul de mult, dar, dacă putem arăta că ne străduim, cred că va fi bine. În al doilea rând, mai sunt cei care au datorii la noi. O să le trimit scrisori în dimineaţa aceasta. Şi în al treilea rând, Rosa a spus ceva de nişte chiriaşi. Aveţi mult spaţiu, chiar şi cu mine aici. Asta va aduce un venit constant, chiar dacă e vorba de numai câţiva şilingi pe săptămână. Şi în cele din urmă mai e stocul. Frederick, în dimineaţa aceasta o să le luăm la mână şi o să renunţăm la tot ce nu e necesar sau e învechit. Organizăm o vânzare. Astfel vom face nişte bani imediat pentru a plăti reclamele. Trembler, ai putea să începi cu curtea? Avem nevoie de spaţiu. Şi Rosa...

Sally îşi dădu seama că se uitau cu toţii la ea uimiţi.

– Îmi pare rău! Nu am vrut să vă ordon... Am crezut... nu ştiu ce-am crezut. Îmi pare rău...

– Prostii! Asta e ceea ce vrem! spuse Frederick. Avem nevoie de un administrator. Asta eşti tu.

– Mă duc să mă apuc de treabă, spuse Trembler şi plecă de la masă.

– Iar eu o să spăl vasele, zise Frederick. Numai de data asta.

Le adună şi plecă.

Rosa spuse:

– Ştii, ai două laturi foarte diferite.

– Da?

– Când preiei conducerea eşti atât de puternică...

– Eu?

– Şi când nu o faci, eşti atât de tăcută, că parcă nici n-ai fi prezentă.

– Ce îngrozitor! Sunt foarte autoritară? Nu intenţionez asta.

– Nu! Nu la asta mă refer. Pare numai că ştii exact ce trebuie făcut, iar eu şi Fred habar n-avem... e minunat.

– Rosa, ştiu atât de puţine! Nici măcar nu ştiu cum să vorbesc cu oamenii. Iar ceea ce ştiu e atât de... Nu ştiu cum să mă exprim. Nu e ceea ce ştiu fetele. Îmi place, nici nu pot să-ţi spun cât de mult îmi place, dar nu e... Mă simt cumva vinovată. De parcă ar trebui să fiu normală şi să ştiu să cos şi aşa mai departe.

Rosa râse. Era minunată; lumina soarelui părea să i se spargă în păr asemenea unui val care se sparge de o stâncă, sfărâmându-se în mii de fragmente strălucitoare.

– Normală, spuse ea. Eu ce crezi că sunt? Actriţă – un pic mai bine decât o femeie care face trotuarul! Părinţii mei m-au dat afară pentru că am vrut să fac asta. Şi eu n-am fost niciodată mai fericită. Ca şi tine.

– Te-au dat afară? Dar Frederick şi unchiul?

– Fred s-a certat groaznic cu ei. Voiau ca el să meargă la universitate şi aşa mai departe. Tata e episcop. A fost oribil. Unchiul Webster e oricum un fel de excomunicat – nu-l recunosc.

Dar lui nu-i pasă. Fred lucrează cu el de trei ani. E un geniu. Amândoi sunt. Sally, ai făcut vreodată rău?

Sally clipi.

– Nu cred.

– Atunci nu te simţi vinovată. Da?

– Bine... Bine. Nu o să mă simt.

– Dacă eşti bună la ceva, fă-o!

– Da!

Rosa se ridică.

– Să mergem să sortăm lucrurile alea. Nu m-am mai uitat la ele de mult...

Lucrară întreaga dimineaţă; iar Trembler, impulsionat de entuziasmul general, vându un stereoscop unui client care venise numai ca să programeze o şedinţă pentru un portret. La ora 12.00, sosi reverendul Bedwell.

Sally se afla în spatele unei tejghele şi scria scrisori celor care le datorau bani. Se uită în sus şi văzu silueta robustă a preotului din St. John's, iar la început nu-l recunoscu pentru că purta o haină veche, groasă de tweed şi pantaloni de catifea şi nu avea gulerul preoţesc. De fapt, nu avea deloc guler şi nu se bărbierise; transformarea de la preotul blând la sălbaticul aspru era atât de completă încât Sally avu tendinţa să-i ceară să joace într-o piesă stereoscopică.

– Îmi cer iertare, spuse el. Nu prea sunt genul de haine cu care să faci o vizită. Veşmântul meu de preot se află la oficiul de bagaje uitate din Paddington. Sper numai să găsesc un compartiment liber la întoarcere – nu mă pot întoarce aşa acasă...

Rosa intră şi-l invită imediat să stea la masă. Preotul o privi şi acceptă imediat. În curând, stăteau cu toţii aşezaţi şi, în timp ce mâncau pâinea cu brânză şi supă pe care Rosa le pregătise, bărbatul le spuse ce intenţiona să facă.

– O să iau o trăsură până la Hangman's Wharf şi o să-l scot afară de guler. Nu o să se împotrivească, dar s-ar putea ca doamna

Holland să riposteze... Oricum, o să-l aduc aici, dacă se poate, pentru ca domnişoara Lockhart să afle ce are de spus şi apoi ne întoarcem la Oxford.

– Vin cu dumneavoastră, spuse Sally.

– Nu, zise el. E în pericol şi aşa aţi fi şi dumneavoastră dacă v-aţi apropia de femeia aia.

– Vin eu, spuse Frederick.

– Splendid! Ai boxat vreodată?

– Nu, dar am făcut scrimă la şcoală. Vă aşteptaţi să fie vreo luptă?

– De asta m-am îmbrăcat aşa. E jenant să începi să-ţi foloseşti pumnii dacă porţi haine preoţeşti. Ideea e că nu ştiu la ce să mă aştept.

– În cabinet avem un cosor, spuse Rosa. Vreţi să-l luaţi? Iar pe tine poate că ar trebui să te fac pirat, Fred. Un petic peste un ochi şi mustăţi groase, negre – şi apoi am putea să vă stereografiem pe amândoi.

– O să mă duc aşa cum sunt, zise Frederick. Dacă vreau mustăţi, le las să crească.

– Fratele dumneavoastră e chiar la fel? întrebă Rosa. Am întâlnit gemeni identici, dar au fost teribil de dezamăgitori.

– Absolut de nedistins, domnişoară Garland. În afară de opiu; şi cine ştie? Dacă aş fi fost tentat în acea direcţie poate că aş fi căzut ca şi el. Dar cât e ceasul? Trebuie să plecăm. Mulţumesc pentru masă. O să ne întoarcem... ceva mai târziu!

Plecă împreună cu Frederick, iar Rosa rămase gânditoare câteva minute.

– Gemeni identici, spuse ea. Ce oportunitate... Doamne Sfinte! Atât e ceasul? O să întârzii... Domnul Toole o să fie furios...

Domnul Toole era actorul-manager cu care făcea repetiţii şi era, aparent, maniac în ceea ce priveşte regulile. Rosa îşi aruncă mantia pe umeri şi plecă în grabă.

Trembler se întoarse în curte lăsând-o pe Sally singură. Casa era dintr-odată tăcută şi goală. Domnul Bedwell lăsase un ziar, iar

ea îl ridică intenţionând să se uite la reclame. Văzu că o firmă pe nume Compania Londoneză de Stereografie oferea spre vânzare portretele noi ale domnului Stanley, exploratorul faimos, şi ultimul portret al doctorului Livingstone. Mai erau şi altele de vânzare; dar nimeni nu se gândise la scene dramatice sau poveşti în imagini. Vor avea piaţa numai pentru ei.

Apoi privirea îi fu atrasă de un anunţ de la rubrica personale.

· DISPĂRUTĂ. Lipseşte de marţi, 29 octombrie, o tânără cu vârsta de 16 ani; păr blond şi ochi căprui; poartă fie o rochie neagră de muselină şi o mantie neagră, fie o rochie verde-închis de olandă şi pantofi cu catarame de bronz. A luat cu ea un rucsac mic cu iniţialele V.L. Orice informaţii vor fi adresate domnului Temple de la Temple & King, Lincoln's Inn.

Lui Sally i se făcu brusc frig, de parcă întreaga populaţie a Londrei o căuta. Trebuia să-şi ia alte haine! Şi să stea în casă cât mai mult posibil. Deşi nu putea să se ascundă pentru totdeauna; şi Londra era, desigur, destul de mare ca să se poată ascunde în ea...

Problema era că nu ştia cât se putea încrede în domnul Temple. Părea a fi un om bun, iar tatăl ei avusese încredere în el în afară de momentul în care apăruse problema cu cele zece mii de lire lipsă (şi unde Dumnezeu puteau să fie banii ăştia?) dar, pur şi simplu nu putea fi sigură de el. Probabil că aflase deja că plecase de la doamna Reeds; în agitaţia lui putea chiar să ajungă să-i obţină tutela – şi ce se întâmpla cu Sally? Avea şi mai puţină libertate ca până atunci.

Nu, într-o zi o să se ducă la domnul Temple să-i explice; dar până atunci va sta la familia Garland şi se va ascunde.

Dar cât timp putea sta aici fără bani?

Cât dorea, dacă lucra.

Spălă vasele, apoi se aşeză şi schiţă nişte reclame pentru toate ziarele mari. Aceasta o înveseli din nou; apoi veni un client să facă rezervare pentru o şedinţă foto pentru el şi logodnica lui, iar Sally luă exemplul lui Trembler şi-i vându un stereoscop.

– În curând, vor avea cea mai frumoasă selecţie de stereografii din Londra, îi spuse ea.

Bărbatul plecă impresionat.

Dar în cele din urmă se întoarse la Coşmar: la fierbinţeala sufocantă, la întuneric, la frica îngrozitoare... Şi elementele noi: vocile...

– Unde e?

– *Nu-i la mine! Vă rog, vă implor, e la un prieten...*

– *Vin! Grăbeşte-te!*

Voci pe care le putea înţelege, deşi nu se vorbea în engleză – o senzaţie ciudată, ca şi cum ai vedea printr-un zid. Dar sigur că da! Era hindustani! Ea şi tatăl ei o folosiseră ca limbaj secret când era mai mică. Şi acel obiect... ce era, oare, la un prieten? Era oare Rubinul? Imposibil de spus. Şi faţa tatălui ei, atât de tânără, atât de fioroasă; şi vocea care acum, după ziua aceea obscură din Swaleness, ştia că era a maiorului Marchbanks...

O cuprinse încetul cu încetul un frig pe care nu-l putea alunga focul din bucătărie. Se întâmplase ceva în acele câteva minute, acum şaisprezece ani, ceva care condusese, după atâta timp, la urmăriri, pericol şi moarte. Poate la mai multe morţi. Şi, dacă voia să ştie mai mult, trebuia să intre din nou în Coşmar...

Tremura şi se aşeză să-i aştepte pe ceilalţi să se întoarcă.

În ziua aceea, Jim Taylor îşi luă o după-amiază liberă fără să se învoiască. Fu o şmecherie destul de simplă: ieşi pur şi simplu din clădire cu un pachet fals, ca şi cum urma să se ducă la oficiul

poştal, şi lăsase două sau trei mesaje contradictorii în legătură cu locul unde se ducea şi persoana care-l trimisese. Mai folosise trucul acesta, dar nu voia să apeleze prea des la el.

Un tren care plecă din London Bridge îl duse de-a lungul aceleiaşi coaste mohorâte pe unde călătorise Sally, spre Swaleness. Voia să arunce o privire prin împrejurimi; şi, în plus, avea o idee. Era o idee demnă de povestirile de groază, dar era una bună. Presupunea timp îndelungat de aşteptare şi multă putere de convingere, dar în cele din urmă ştia că avea dreptate. În timp ce se afla în tren şi se întorcea (fiind ceva mai grijuliu decât Sally), se întreba încótro putea duce aceasta, dar nu avea numai semne de întrebare. La urma urmei, aici era ceva ca *Poveşti tulburătoare pentru Tinerii Englezi* sau *Aventurile lui Jack Harkaway* – povestirile de groază dovedindu-se încă o dată a fi un ghid potrivit în viaţă. Şi imaginea desprinsă din aceste povestiri referitoare la Orient erau fără echivoc: Orientul însemna probleme.

Necazuri în particular pentru Sally, faţă de care Jim începuse să simtă un ataşament înfricoşător în ultima săptămână.

„O să ţin asta pentru mine deocamdată, se gândi el. Va fi mai în siguranţă. Va fi destul timp să-i spun mai târziu."

Între timp, doamna Holland primise nişte veşti.

Unul dintre agenţii pe care îi angaja uneori, un tâlhar pe nume Jonathan Berry, veni în vizită la ea cam în acelaşi timp când reverendul Bedwell îi făcu o vizită în strada Burton.

Domnul Berry era un uriaş de aproape doi metri înălţime şi robust; umplu holul îngust din Pensiunea Holland şi o înspăimântă pe Adelaide. Bărbatul o săltă cu o singură mână şi o lipi de urechea lui murdară.

– D-d-doamna Holland e cu un domn, şopti ea, începând să plângă.

– Du-te şi adu-o, mârâi domnul Berry. Nu e nici un domn aici, mincinoasă mică!

Îi dădu drumul. Adelaide fugi ca un şoricel, iar el râse – un hodorogit sinistru, ca o cădere de pietre în subteran.

Doamna Holland nu fu încântată că e chemată. Bedwell vorbea, în confuzia lui, de o un personaj care se chema Ah Ling, al cărui nume dădea întotdeauna fiori; apăru şi un drog în poveste, şi un cuţit, şi lumini sub apă, şi tot felul de lucruri. Doamna Holland înjură şi-i spuse lui Adelaide să stea şi să asculte cu atenţie. Adelaide aşteptă ca femeia să plece, apoi se aşeză lângă bărbatul transpirat care murmura şi striga tare, agăţându-se de mâna lui nesimţitoare.

– Domnul Berry, îi spuse doamna Holland vizitatorului, după ce-şi introduse dinţii în gură. Ai fost plecat mult?

Se referea la închisoarea Dartmoor.

– Sunt plecat din august, doamnă.

Domnul Berry se purta mai frumos ca oricând; îşi dăduse chiar şi şapca murdară jos de pe cap şi o răsucea nervos în timp ce se aşeză pe fotoliul mic pe care doamna Holland i-l oferi în salon.

– Am auzit că vreţi să aflaţi cine l-a ucis pe Henry Hopkins, spuse el.

– S-ar putea, domnule Berry.

– Păi, am auzit că Solomn Lieber...

– Cămătarul din strada Wormwood?

– El. Ei bine, am auzit că a luat ca amanet un ac cu diamant ieri, unul la fel ca ăla pe care îl purta domnul Hopkins.

Doamna Holland se ridică imediat.

– Eşti ocupat, domnule Berry? N-ai vrea să faci o plimbare?

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, doamnă Holland.

– Adelaide, strigă doamna, din hol. Ies. Să nu laşi pe nimeni să intre!

– Un ac cu diamant, doamnă? spuse fostul cămătar. Am unul minunat aici. Cadou pentru prietenul dumneavoastră? întrebă el, uitându-se în sus, la domnul Berry.

În loc de replică, domnul Berry îl apucă de fularul de bumbac care-i atârna în jurul gâtului şi-l trase peste tejghea, dărâmând un raft plin de ceasuri şi o tavă cu inele.

– Nu vrem să cumpărăm unul, vrem să-l vedem pe cel pe care l-ai luat ieri ca amanet, zise el.

– Sigur, domnule, nici nu mă gândesc să obiectez, spuse bătrânul, agăţându-se uşor de jacheta domnului Berry pentru a evita să fie strangulat.

Picioarele i se prinseseră de tejghea; domnul Berry îi dădu drumul, iar bătrânul se prăbuşi la podea.

– Oh, vă rog, vă rog, nu-mi faceţi rău, vă rog, domnule, nu-mi faceţi rău, vă implor, domnule! Soţia mea bătrână...

Tremura şi se împiedica, şi încerca să se ridice ajutându-se de pantalonii domnului Berry. Domnul Berry îl dădu la o parte.

– Adu-o încoace pe soţia ta şi o să-i smulg picioarele! urlă el. Găseşte acul, repede!

Cămătarul deschise un sertar cu mâini tremurânde şi scoase un ac.

– Ăsta e, doamnă? întrebă domnul Berry, luându-l.

Doamna Holland se uită cu atenţie.

– Ăsta e. Acum, cine l-a adus, domnule Lieber? Dacă nu poţi să-ţi aminteşti, domnul Berry, te va ajuta.

Domnul Berry făcu un pas spre el, şi bărbatul dădu cu putere din cap.

– Sigur că-mi amintesc, zise el. Îl cheamă Ernie Blackett. Un tânăr. Croke's Court, Seven Dials.

– Mulţumesc, domnule Lieber, zise doamna Holland. Văd că eşti o persoană raţională. Trebuie să ai grijă cui împrumuţi bani. Nu te superi dacă iau acul ăsta, nu?

– Nu e... vreau să spun, îl am de numai o zi... nu am voie să-l vând încă, doamnă, spuse el disperat.

– Păi, nu-l cumpăr, zise ea, deci e-n regulă, nu-i aşa? Bună dimineaţa, domnule Lieber!

Plecă, iar domnul Berry, după ce goli absent alte câteva sertare pe podea, rupse câteva umbrele şi-l trânti pe domnul Lieber la podea, o urmă afară din magazinul mic.

– Seven Dials, spuse ea. Să luăm omnibuzul, domnule Berry. Picioarele mele nu mai sunt ce erau.

– Nici ale lui, spuse domnul Berry încântat de iuţeala propriei minţi.

Croke's Court, Seven Dials, era o zonă la fel de aglomerată şi de plină de răufăcători cum găseai în toată Londra; dar ticăloşia de aici era diferită de cea din Wapping. Apropierea de fluviu împrumutase o nuanţă nautică infracţiunilor care înfloreau în jurul Hangman's Wharf-ului, în timp ce Seven Dials era mai degrabă sordidă şi metropolitană. În plus, doamna Holland se afla acolo în afara teritoriului ei.

Însă prezenţa masivă a domnului Berry compensa acest lucru. Datorită farmecului său, găsiră în curând camera pe care o căutau – în casa locuită de un irlandez, soţia lui, cei opt copii ai lor, două florărese, un vânzător de balade imprimate, şi confesiuni ale ucigaşilor făcute înainte de moarte, şi un păpuşar. Soţia irlandezului le arătă camera.

Domnul Berry dărâmă uşa, şi cei doi intrară şi găsiră un tânăr gras care dormea pe un pat murdar. Acesta se mişcă, dar nu se trezi.

Domnul Berry adulmecă aerul.

– Beat, anunţă el. Dezgustător!

– Trezeşte-l, domnule Berry, spuse doamna Holland.

Domnul Berry ridică piciorul patului şi răsturnă tot: bărbatul adormit, paturi şi toate cele, pe podea, grămadă.

– Ce-i asta? întrebă tânărul.

Drept răspuns, domnul Berry îl ridică şi-l aruncă spre singurul obiect de mobilier care mai era în cameră, un dulap şubred. Acesta se sfărâmă imediat; tânărul căzu lat, gemând, printre fragmente.

– Ridică-te, zise domnul Berry. Unde-ţi sunt manierele?

Tânărul se ridică greu, sprijinindu-se de perete.

Era verde la faţă de mahmureală şi mai ales de frică. Se uită cu ochii împăienjeniţi la vizitatori.

– Cine sunteţi? reuşi să îngaime.

Doamna Holland zise:

– Ei bine, ce ştii despre Henry Hopkins?

– Nimic, zise tânărul, iar domnul Berry îl lovi. Lasă-mă!! Au, lasă-mă în pace!

Doamna Holland scoase acul cu diamant.

– Ăsta ce-i, atunci?

Ochii lui înguşti licăriră de durere la vederea lui.

– Nu l-am mai văzut niciodată, zise el şi clipi. Dar de data asta, domnul Berry doar îi făcu semn cu degetul.

– Gândeşte-te bine, spuse el. Eşti o dezamăgire pentru noi, asta eşti.

Apoi îl lovi. Băiatul căzu în genunchi, smiorcăindu-se.

– Bine, l-am găsit. I l-am dus lui Solly Lieber şi mi-a dat cinci lire pe el. Asta-i tot, sincer! se smiorcăi el din nou.

– De unde îl ai?

– Ţi-am zis, l-am găsit!

Doamna Holland oftă. Clătinând din cap, domnul Berry îl lovi din nou; iar de data asta, tânărul îşi pierdu cumpătul. Fugi de-a lungul camerei ca un şobolan şi scoase repede din rămăşiţele dulapului un pistol.

Cei doi vizitatori tăcură.

– Dacă vă apropiaţi, vă omor! zise el.

– Haide, spuse domnul Berry.

– O s-o fac! O s-o fac!

Domnul Berry înaintă şi-i smulse arma din mână ca pe un măr din copac. Tânărul se prăbuşi.

– Să-l lovesc din nou, doamnă? întrebă domnul Berry.

– Nu! Nu! Nu mă lovi! strigă tânărul. Vă spun tot.

– Loveşte-l oricum, spuse doamna Holland, luând pistolul. Odată împlinită această formalitate, continuă: Ce altceva ai mai luat de la Henry Hopkins?

– Acul. Pistolul, se smiorcăi el. Nişte monede. Un ceas, un lanţ şi o sticluţă de argint.

– Altceva?

– Nimic, doamnă, jur!

– Nici o hârtie?

Băiatul căscă ochii.

– Aha, zise doamna Holland. Te rog, domnule Berry, fă-i ce vrei, numai lasă-i vocea.

– Nu! Nu! Vă rog! strigă Ernie Blackett în timp ce domnul Berry ridica pumnul. Iată, luaţi-le, luaţi-le!

Scotoci într-un buzunar şi aruncă pe jos trei sau patru hârtii, apoi se întoarse tremurând. Doamna Holland le luă şi le cercetă în timp ce domnul Berry aştepta.

– Asta-i tot? Nimic altceva?

– Nimic, jur! Serios!

– O, dar nu eşti sincer, spuse doamna Holland severă. Asta-i problema. Păi, să mergem, domnule Berry. O să luăm pistolul ca să ne reamintească de bunul nostru prieten Henry Hopkins. Decedat.

Şontâcăi spre uşă şi aşteptă pe palierul urât mirositor în timp ce domnul Berry îi vorbea gazdei.

– Nu-mi place să văd un tânăr de vârsta ta bând, spuse el solemn. E pieire pentru un tânăr, asta e băutura. Mi-am dat seama că eşti beat imediat ce am intrat. Cel mai mic pahar de băutură e primul pas pe drumul spre nebunie, halucinaţii, înmuierea creierului şi decăderea morală. Ţi se rupe inima când te gândeşti câte vieţi au fost distruse de băutură. Stai departe de ea. E sfatul meu. Du-te şi semnează angajamentul, cum am făcut eu. Vei fi un om mai bun. Uite – scotoci printr-un buzunar interior –, o să-ţi las o broşură, care o să te ajute să te schimbi. Se numeşte *Lamentaţia Beţivului*, scrisă de Cel Care A Văzut Lumina Binecuvântată.

Puse documentul preţios în mâna moale a lui Ernie Blackett şi i se alătură doamnei Holland pe scări.

– Asta-i tot, doamnă Holland?

– Asta-i tot, domnule Berry. E mai deşteaptă decât am crezut, căţeluşa.

– Ce?

– Nu contează... Înapoi în Wapping, domnule Berry.

Era bine pentru Ernie Blackett că avusese hârtiile şi i le dăduse doamnei Holland. Următorul pas ar fi fost să-i ceară domnului Berry să-l percheziţioneze şi, odată găsite, Ernie i s-ar fi alăturat imediat lui Henry Hopkins în acel colţ al lumii de dincolo rezervat infractorilor metropolitani, unde puteau să se cunoască mai bine. Aşa, ieşise destul de bine din tranzacţie, cu numai două coaste rupte, un ochi vânăt şi o broşură despre abstinenţă drept pedeapsă.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Înlocuirea

Exact când doamna Holland şi domnul Berry se urcau în omnibuzul care ducea înapoi în Wapping, o trăsură trăgea la Hangman's Wharf. Frederick Garland îi ceru vizitiului să aştepte, iar domnul Bedwell bătu la uşa Pensiunii Holland.

Frederick se uită în dreapta şi-n stânga. Şirul mic de clădiri se afla exact în spatele străzii principale din Wapping şi păreau a fi îngrămădite atât de aproape de râu că o împingere uşoară le-ar fi trimis direct în el. Pensiunea Holland era cea mai murdară, mai îngustă şi mai părăginită dintre toate.

– Nici un răspuns? întrebă el în timp ce domnul Bedwell bătu din nou.

– Se ascunde, bănuiesc, spuse preotul, încercând uşa şi găsind-o zăvorâtă. E dificil. Acum ce facem?

– Ne cățărăm, spuse Frederick. La urma urmei, ştim că e înăuntru.

Se uita în sus, spre laterala clădirii. Între Pensiunea Holland şi casa de lângă ea se afla un pasaj un pic peste o jumătate de metru care se continua în jos până la râu unde zăceau îngrămădite pânzele bărcilor. La etajul întâi, se afla o fereastră micuță ce dădea spre pasaj.

– Te descurci? întrebă preotul.

– Continuă să baţi la uşă pentru ca nimeni să nu-şi dea seama ce fac.

Frederick făcuse cătărări şi în Scoţia, şi în Elveţia şi într-un minut se urcă sprijinit de perete şi cu picioarele pe celălalt printre cele două case. Îi luă ceva mai mult să deschidă fereastra, şi mai mult să intre, dar în cele din urmă se afla pe un palier îngust şi asculta cu atenţie.

Preotul bătea la uşa principală încă, dar în afară de asta, casa era tăcută. Frederick coborî şi descuie uşa.

– Bravo! spuse domnul Bedwell, intrând repede.

– Nu aud pe nimeni. Va trebui să căutăm prin toate camerele. Pare că doamna Holland e plecată. Se uitară repede prin camerele de la parter, apoi căutară la etajul întâi, dar nu găsiră nimic. Se pregăteau să urce la următorul când auziră bătăi în uşa de la intrare.

Se uitară unul la altul.

– Aşteaptă aici, zise preotul.

Alergă repede jos. Frederick ascultă lipit de colţul palierului.

– Mă ţineţi mult? întrebă şoferul. Pentru că am ceva de făcut, nu vă supăraţi. Asta nu e cea mai bună parte a Londrei în care să-ţi petreci timpul.

– Ia, zise Bedwell. Ia asta şi aşteaptă-ne pe partea cealaltă a podului pe care am venit. Dacă nu ajungem într-o jumătate de oră poţi să pleci.

Închise uşa şi alergă înapoi sus. Frederick ridică o mână.

– Ascultaţi, şopti el, arătând direcţia. Acolo înăuntru.

Urcară, păşind cât puteau de uşor pe scândurile goale. Se auzea vocea unui bărbat care murmura ceva nedesluşit în spatele uneia dintre uşi şi o fată care spunea „Şşş... Şşş...“ Stătură afară un moment. Bedwell ascultă cu atenţie.

Apoi se uită la Frederick şi dădu din cap. Frederick deschise uşa. Mirosul rânced, înecăcios îi făcu pe amândoi să strâmbe din nas. O copilă sau nu atât o copilă cât doi ochi mari înconjuraţi de

mizerie se uita la ei înfricoşată. Iar pe pat se afla cineva care arăta întocmai ca preotul.

Bedwell se aruncă la podea şi începu să-şi scuture fratele. Copila se dădu, tăcută, înapoi, iar Frederick se minună de asemănarea extraordinară dintre cei doi. De fapt nici nu era vorba despre asemănare... erau identici.

Nicholas încerca să-şi ridice fratele, iar acesta dădea din cap şi-l împingea.

– Matthew! Matthew! spuse preotul. Sunt eu, sunt Nicky! Haide, bătrâne! Ieşi din starea asta... deschide ochii şi uită-te! Uită-te cine e!

Dar Matthew era în altă lume. Nicholas îi dădu drumul şi se uită cu amărăciune în sus.

– Imposibil, spuse el. Va trebui să-l cărăm.

– Tu eşti Adelaide? o întrebă Frederick pe copilă.

Ea dădu din cap că da.

– Unde-i doamna Holland?

– Nu ştiu, şopti ea.

– E înăuntru?

Adelaide clătină din cap că nu.

– Măcar asta-i bine. Acum, ascultă, Adelaide, o să-l luăm pe domnul Bedwell...

Ea se agăţă imediat de Matthew, luându-l cu braţele după gât.

– Nu! strigă ea. O să mă omoare!

Auzindu-i vocea, Matthew Bedwell se trezi. Se ridică şi-şi trecu braţul în jurul ei, apoi îşi văzu fratele şi rămase nemişcat şi tăcut.

– E-n regulă, bătrâne, spuse Nicholas. Am venit să te iau acasă...

Ochii marinarului se întoarseră spre Frederick, iar Adelaide se agăţă şi mai strâns, şoptind:

– Nu pleca, te rog, o să mă omoare dacă nu te găseşte aici... o s-o facă...

– Adelaide, trebuie să-l luăm pe domnul Bedwell, spuse blând Frederick. Nu se simte bine. Nu poate să rămână aici. Doamna Holland îl ţine aici împotriva legii...

– Mi-a zis să nu las pe nimeni să intre! O să mă omoare!

Copila era aproape înnebunită de frică, iar Matthew Bedwell îi mângâia părul mecanic, străduindu-se să înţeleagă ce se întâmplă.

Apoi preotul ridică mâna cerând să se facă linişte.

Se auzeau paşi şi voci la parter, apoi o voce spartă, bătrână strigă:

– Adelaide!

Copila scânci şi se lipi de perete.

Frederick o luă de braţ şi întrebă cu blândeţe:

– Există o scară în spate?

Ea dădu din cap afirmativ. Frederick se întoarse spre Nicholas Bedwell şi văzu că preotul era deja în picioare.

– Da, spuse el. O să mă duc şi o să mă prefac că sunt el. O s-o ţin ocupată cât îl scoţi prin spate. E-n regulă, draga mea, îi zise el lui Adelaide. Nu o să-şi dea seama.

– Dar are... începu Adelaide, încercând să spună ceva despre domnul Berry, dar apoi bătrâna strigă din nou, iar fata amuţi.

Preotul părăsi repede camera. Îl auziră cum alerga pe palier şi apoi în jos pe trepte, iar Frederick îl trase pe Matthew Bedwell. Marinarul se ridică tremurând în picioare.

– Haide, spuse Frederick. O să te scoatem de-aici, dar trebuie să te mişti repede şi să nu vorbeşti.

Marinarul dădu din cap.

– Haide, Adelaide, arată-ne calea, fetiţo!

Adelaide şopti:

– Nu am voie.

– Trebuie, spuse Bedwell. Altfel mă supăr. Mergi.

Fata se ridică şi alergă pe uşă afară. Bedwell o urmă, luându-şi un rucsac de pânză, iar Frederick porni în urma lor, oprindu-se ca să asculte. Auzi vocea preotului şi replica spartă a doamnei Holland; de ce le era tuturor atât de frică de ea?

Adelaide îi conduse pe o scară şi mai strâmtă, şi mai murdară decât cealaltă. Se opriră în pasaj, la parter. Vocea preotului răguşită şi articulând neclar venea de undeva de la uşa principală, iar Frederick îi şopti copilei:

– Arată-ne uşa din spate.

Tremurând, fata deschise uşa de la bucătărie şi intrară.

Şi se treziră faţă-n faţă cu domnul Berry.

Aşeza un ibric pe foc. Se uită la ei şi câteva cute se adunară cu greu pe fruntea mare.

Frederick se gândi repede.

– Bună ziua, spuse el, înclinând capul. În ce parte e curtea din spate, prietene?

– Într-acolo, spuse uriaşul, arătând cu capul.

Frederick îl înghionti pe Bedwell care porni înainte şi o luă pe Adelaide de mână. Ea merse fără tragere de inimă. Domnul Berry se uită nedumerit la ei cum ieşeau din bucătărie, iar apoi se aşeză şi-şi aprinse o pipă.

Cei trei se treziră într-o curte mică. Adelaide se ţinea de mâna lui şi, observă el, tremura violent. Se făcuse albă.

– Ce e? întrebă el.

Nici nu putea să vorbească. Era înfricoşată. Frederick se uită în jur; într-o parte se afla un zid de cărămidă înalt de cam doi metri, iar dincolo de acesta ceva care părea a fi o alee.

– Bedwell, spuse el, sări şi ia fata. Adelaide, vii cu noi. Nu poţi să rămâi aici să-ţi fie frică aşa...

Bedwell se căţără, apoi Frederick observă că Adelaide se uita cu groază la un petic de pământ gol de lângă zid. O ridică spre Bedwell, apoi se căţără şi el.

Bedwell se clătina şi părea bolnav. Frederick se uită înapoi; era îngrijorat în legătură cu preotul şi ceea ce se putea întâmpla când doamna Holland va descoperi adevărul. Dar deocamdată avea un bărbat bolnav şi o copilă îngrozită de care să se îngrijească şi în orice moment se putea lua cineva după ei.

– Haide, spuse el. E o trăsură de cealaltă parte a podului. Să plecăm...

Îi grăbi să iasă de pe alee.

Sally, ocupată cu scrierea unei reclame, se uită în sus surprinsă în timp ce Frederick intra şchiopătând în magazin aproape cărând un Bedwell inconştient. La început, nu o văzu pe copila care-i urma.

– Domnule Bedwell, spuse ea. Ce s-a întâmplat? Sau e...

– E fratele, Sally. Uite ce-i, eu trebuie să mă întorc. Cealaltă jumătate a familiei e încă acolo, prefăcându-se... dar în casă e un boxer mare şi urât, iar eu a trebuit să-i aduc aici cu trăsura... a, ea e Adelaide. O să locuiască la noi.

Îl aşează pe marinar pe podea şi fugi. Trăsura plecă în trombă.

Mult mai târziu, se întoarse. Era cu preotul, dar acesta avea un ochi vânăt.

– Ce luptă! zise el. Sally, trebuia să vezi asta! Horatius[1] la pod nu era nimic pe lângă el. M-am întors exact la timp...

– Aşa este, spuse preotul. Dar cum se simte Matthew?

– E în pat, doarme. Dar...

– Adelaide e bine? întrebă Frederick. Nu am putut să o las acolo. Era îngrozită.

– E cu Trembler. Ochiul dumneavoastră, domnule Bedwell! E groaznic de vânăt. Veniţi şi luaţi loc. Lăsaţi-mă să mă uit la el. Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Intrară în bucătărie unde Adelaide şi Trembler luau ceaiul. Trembler puse câte o ceaşcă de ceai pentru fiecare, în timp ce preotul relată ce se întâmplase.

---

[1] Horatius Cocles a apărat conform legendei de unul singur Roma, ţinând piept duşmanilor etrusci în dreptul unicului pod de acces în cetate. (n.red.)

– Am ţinut-o de vorbă pe când ceilalţi plecau, apoi am lăsat-o să mă ducă înapoi în pat. M-am prefăcut că sunt incoerent. A plecat să o caute pe Adelaide, iar eu m-am ridicat şi am încercat să plec şi atunci l-a pus pe uriaş pe mine.

– E un monstru, spuse Frederick. Dar i-aţi rezistat. Am auzit din stradă scandalul şi m-am năpustit înăuntru. Ce luptă!

– Era puternic, dar numai atât. Nu avea nici viteză, nici tehnică. Afară, în stradă sau în ring l-aş fi pus la treabă, dar acolo nu era spaţiu suficient; dacă mă punea la colţ nu mai ieşeam viu.

– Şi doamna Holland? întrebă Sally.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul.

– Ei bine, avea o armă, zise Frederick.

– Garland l-a lovit în cap pe uriaş cu o bară de lemn din balustrada ruptă şi acesta a căzut ca un taur. Apoi doamna Holland a scos pistolul. M-ar fi împuşcat dacă nu i l-ai fi aruncat din mână, adăugă preotul către Frederick.

– Un pistol mic, spuse Frederick. Are întotdeauna un pistol cu ea? o întrebă el pe Adelaide.

– Nu ştiu, şopti copila.

– Oricum, a zis... Făcu o pauză, părând nemulţumit, apoi continuă, adresându-i-se lui Sally: A zis că te va găsi oriunde ai fi şi te va ucide. Mi-a zis să-ţi spun. Că ştie unde eşti sau doar bănuieşte, n-am idee. Dar nu ştie cine sunt sau unde locuim... nu are cum. Eşti în siguranţă aici, şi Adelaide la fel. Nu te va găsi niciodată.

– Ba da, şopti Adelaide.

– Cum o să facă asta? întrebă Trembler. Eşti cel mai în siguranţă aici. Să-ţi spun ceva... şi eu sunt fugar, la fel ca domnişoara Sally şi ca tine şi nu m-au găsit încă. Aşa că stai aici cu noi şi o să fie bine.

– Eşti domnişoara Lockhart? o întrebă Adelaide pe Sally.

– Da, eu sunt, răspunse Sally.

– O să mă găsească, şopti Adelaide. Chiar dacă ar fi să se ducă pe fundul mării şi să mă ia de acolo tot ar face-o.

– Ei bine, n-o s-o lăsăm, zise Sally.

– Dar te caută şi pe tine, nu-i aşa? A zis că o să te omoare. L-a trimis pe Henry Hopkins să provoace un accident, numai că a fost omorât.

– Henry Hopkins?

– I-a spus să fure o bucăţică de hârtie de la tine. Şi trebuia să te omoare şi să pară un accident.

– De acolo are pistolul, spuse Sally încet. Pistolul meu...

– E-n regulă, spuse Trembler, neconvingător. Nu o să vă găsească aici, domnişoară.

– Ba da, spuse Adelaide din nou. Ştie tot. Tot şi pe toţi. Are în geantă un cuţit cu care a tăiat-o pe fata cealaltă. Mi-a arătat. Nu e nimeni şi nimic ce să nu cunoască. Toate străzile din Londra şi toate navele din docuri. Iar acum că am fugit o să-şi ascută cuţitul. Aşa a spus că o să facă. Are o piatră pe care-l ascute şi o cutie în care să mă pună, şi un loc în curte în care să mă îngroape. Mi-a arătat unde o să mă pună după ce mă taie. Locul în care e îngropată şi cealaltă fată, în curte. Urăsc să mă duc acolo.

Ceilalţi tăceau. Vocea slabă a lui Adelaide se opri, şi fetiţa se aşeză, ţinându-şi ochii în podea. Trembler se întinse peste masă.

– Uite, spuse el. Mănâncă-ţi brioşa, ca o fată cuminte.

Fata ciuguli din ea o vreme.

– Mă duc sus să-mi văd fratele, spuse Bedwell, dacă se poate.

Sally sări în sus.

– Să vă arăt unde e, spuse ea şi-l conduse.

– Doarme dus, spuse el, când ieşi. Am mai văzut aşa ceva. O să doarmă probabil douăzeci şi patru de ore.

– Păi, o să vi-l trimitem când se trezeşte, zise Frederick. Cel puţin ştiţi unde e. Rămâneţi peste noapte? Bun. Măi să fie, mi-e foame. Trembler, ce zici de nişte scrumbii afumate? Adelaide, o să locuieşti la noi de acum înainte. Poţi să te faci utilă căutând nişte ceşti, nişte farfurii. Sally, o să aibă nevoie de ceva de îmbrăcat. E un magazin cu haine de mâna a doua după colţ, o să vă arate Trembler unde.

Weekendul fu liniştit. Rosa, după ce-i trecu uimirea de a găsi casa plină, se uită la Adelaide şi păru să ştie toate lucrurile pe care Sally nu le ştia: cum ar fi să o facă pe Adelaide să se spele şi la ce oră trebuie să meargă la culcare, cum să-i pieptene părul şi ce haine să-i aleagă. Sally voia să fie de ajutor. Era plină de impulsuri de afecţiune, dar nu ştia cum să le exprime, în timp ce Rosa săruta şi îmbrăţişa copila din impuls, îi ciufulea părul sau vorbea despre teatru, iar Trembler îi spunea glume sau o învăţa jocuri de cărţi.

Aşa că, în timp ce Adelaide avea tot mai multă încredere în cei doi, nu se simţea în largul ei cu Sally şi tăcea când erau singure; Sally s-ar fi simţit rănită dacă Rosa ar fi lăsat lucrurile aşa, dar fata mai în vârstă avea grijă să o includă în toate conversaţiile şi să o consulte în legătură cu viitorul lui Adelaide.

– Ştii că nu are idee de nimic? îi spuse Rosa duminică seara. Nu ştie numele nici unei zone din Londra în afară de Wapping şi Shadwell, nu ştie nici măcar numele reginei! Sally, de ce nu o înveţi să citească şi aşa mai departe?

– Nu cred că aş putea...

– Sigur că ai putea. Ai fi perfectă.

– Îi e frică de mine.

– Îşi face griji pentru tine, din cauza a ceea ce a spus doamna Holland. Şi pentru domnul ei. S-a dus de zeci de ori să-l vadă, ştii. Stă numai şi-l ţine de mână, apoi pleacă...

Matthew Bedwell nu se trezise decât duminică dimineaţa, şi Adelaide fusese cea care-l trezise. Dar era atât de dezorientat încât nu-şi dădea seama unde se afla sau ce se întâmplase. Sally se dusese să-l vadă când acesta bea nişte ceai, dar el nu voia să-i vorbească. Spunea numai: „nu ştiu“ sau „am uitat“, sau „mi-am pierdut memoria“ şi, în ciuda eforturilor lui Sally de a-l convinge invocând numele tatălui ei şi pe cele ale companiei, ale navei şi ale agentului companiei, domnul Van Eeden, acesta rămase mut. Numai expresia „Cele Şapte Binecuvântări“ produse un răspuns, iar acesta nu era încurajator; puţina culoare de pe faţa lui dispăru

dintr-odată, iar el transpiră brusc şi începu să tremure. Frederick o sfătui să o lase pe altă dată.

Sâmbătă după-amiază merse, să-l întâlnească pe Jim la locul stabilit şi-i spuse unde locuia şi de ce. Când acesta auzi de salvarea lui Bedwell şi Adelaide, aproape că începu să plângă de frustrare că ratase asta, dar jură că va veni cât va putea de curând ca să vadă dacă noii ei prieteni erau în regulă.

– Nu ştii în cine poţi să ai încredere, spuse el.

Părea a fi pe punctul de a mai spune ceva. Începu de două sau trei ori, apoi o lăsă baltă clătinând din cap şi zicând că va ţine asta pentru el. În cele din urmă, Sally întrebă:

– Jim, ce este? Ai aflat ceva? Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi!

Dar el nu voia.

– O să ţin pentru mine, spuse el. Nu se-ntâmplă nimic rău dacă aşteptăm.

În acel weekend, fură făcute şi primele stereografii artistice şi dramatice. Realizarea unei stereografii era mult mai uşoară decât îşi imaginase Sally. O cameră stereografică era exact ca una obişnuită, numai că avea două lentile depărtate ca ochii unei persoane, fiecare surprinzând o imagine diferită. Când cele două imagini erau imprimate una lângă alta şi erau văzute printr-un stereoscop, care era numai un instrument cu două lentile aşezate la unghiul potrivit pentru a îmbina imaginile făcând una singură, se vedea o poză tridimensională. Efectul era aproape magic.

Frederick pregăti nişte poze comice mai întâi, pentru a le vedea separat. Una dintre ele se numea „O descoperire oribilă în bucătărie" şi o înfăţişa pe Rosa ca pe o nevastă leşinată, iar Trembler era bărbatul şocat. Reacţionau la ceea ce Sally, o servitoare de la bucătărie, le arăta: un dulap din care ieşeau gândaci negri, fiecare de dimensiunea unei gâşte. Adelaide tăiase gândacii din hârtie maro şi-i colorase în negru. Trembler vru şi o poză cu Adelaide, aşa că o îmbrăcară, o aşezară pe Adelaide pe genunchiul lui şi făcură o poză care ilustra un cântec sentimental.

– Fermecător! spuse Frederick.

Şi astfel trecu weekendul lor.

În alte părţi ale Londrei, lucrurile nu erau atât de liniştite.

Domnul Berry, spre exemplu, avea probleme. Doamna Holland îl pusese să cureţe mizeria care fusese făcută în hol şi să repare balustradele rupte şi, când se aventurase să se plângă, îi spusese ce credea despre el.

– Un bărbat mare, puternic ca tine, spuse ea, să te laşi bătut de un pitic ca el? Şi pe deasupra şi îmbibat pe jumătate cu opiu! Nu mi-ar plăcea să te văd atacat de ceva mai fioros, spre exemplu un gândac.

– O, mai lasă-mă, doamnă Holland, mormăi uriaşul nervos, lucrând la uşa spartă. Era profesionist, probabil. Nu-i o ruşine să fii bătut de un om cu tehnică. A luptat foarte bine.

– E, a luptat cu tot ce a avut. Chiar şi Adelaide cea mică s-ar fi bătut mai bine. Oh, domnule, ai multe de recuperat. Termină de reparat uşa, ai o grămadă de cartofi de curăţat în spate.

Domnul Berry mormăi ceva încet, pentru sine. Nu îndrăznise să-i spună de întânirea din bucătărie. Din câte ştia ea, Adelaide dispăruse pur şi simplu, dar apariţia bruscă a fotografului din Swaleness îi amintise din nou de Sally. Deci şi ea era interesată de Bedwell, nu-i aşa? Şi apoi mai era ceea ce doamna Holland considera a fi viclenia lui Sally, de a înlocui cu ceva fără sens instrucţiunile legate de locul în care se afla Rubinul. Sally avea Rubinul acum, nu se putea altfel. Ei bine, doamna Holland o va găsi. Iar acolo unde era ea se aflau fotograful, Bedwell şi o avere.

Nemulţumirea îi crescu şi la fel crescură şi sarcinile date domnului Berry. Weekendul lui deveni foarte neplăcut.

Dar poate că cel mai neconfortabil în Londra, în acel weekend, se simţea Samuel Selby. După ce renunţase la cincizeci de lire şi

obţinuse, în schimb, promisiunea doamnei Holland de a se întoarce să mai facă afaceri împreună, se simţea umilit.

Prin urmare, urlă la soţia şi la fiica lui, îi plesni pe servitori, lovi pisica şi se retrase repede sâmbătă seara la biliard în Laburnum Lodge, casa lui din Dalston. Acolo, îmbrăcă o jachetă de smoching vişinie, de catifea, îşi turnă un pahar mare de coniac şi jucă nu una, ci mai multe bile în timp ce încerca să găsească o modalitate de a dejuca planurile şantajistului.

Dar, oricât încerca, nu reuşea să-şi dea seama cum ajunsese să ştie ceea ce ştia.

Nici nu putea să-şi dea seama cât ştia. Pierderea *Laviniei* şi încasarea frauduloasă a asigurării erau destul de rele; dar cealaltă afacere, cea principală, afacerea Lockhart putea fi şi ea descoperită, femeia nu o menţionase.

Oare nu ştia?

Cincizeci de lire era o sumă neînsemnată, la urma urmei, în comparaţie cu sumele implicate...

Sau o păstra pentru o altă vizită?

Sau informatorul ei nu o dezvăluise dintr-un motiv personal?

S-o ia naiba!

Împinse cu tacul o bilă albă, rată, sfâşie materialul şi rupse tacul cu sălbăticie lovindu-l de genunchi, apoi se aruncă într-un fotoliu.

Fata? Fiica lui Lockhart avea ceva de-a face cu asta?

Imposibil de spus.

Secretarul? Portarul? Nu, e absurd. Singurul bărbat care ştia despre asta era Higgs, iar acesta...

Higgs murise. Când fata lui Lockhart venise să-i vorbească. Murise de frică după spusele secretarului-şef, care-l auzise pe doctor. Probabil că fata spusese ceva care-l înfricoşase pe Higgs, ceva pe care tatăl ei i-l dezvăluise, iar Higgs, în loc să se prefacă, alesese să moară.

Domnul Selby pufăi mulţumit. Era o speculaţie interesantă; şi poate, la urma urmei, doamna Holland nu reprezenta duşmanul său principal.

Poate că era mai bine să o atragă de partea lui decât să se lupte cu ea. Respingătoare cum era, avea un anume stil, iar domnul Selby recunoştea o puicuţă dură când vedea una.

Da! Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi plăcea mai mult. Îşi frecă mâinile şi muşcă din capătul unui trabuc cubanez; îşi puse o bonetă cu moţ pentru ca mirosul de tabac să nu-i intre în păr, apoi aprinse ţigara şi se lăsă pe spate pentru a compune o scrisoare pentru doamna Holland.

Era o persoană pentru care weekendul se desfăşurase conform planului, conform planurilor Companiei de Navigaţie Orientală şi Peninsulară. Acesta era un pasager de la bordul corabiei *Castelul Drummond*, din Hankow. Fusese dificil în Golful Biscaia, dar pasagerul nu avusese de suferit. Părea inaccesibil disconfortului şi, în timp ce nava înainta de-a lungul Canalului la o viteză constantă de zece noduri, stătea pe puntea vasului în acel loc care devenise al lui din Singapore, citind lucrările lui Thomas de Quincey.

Vântul rece şi burniţa nu-l interesau. De fapt, pe măsură ce aerul devenea mai rece şi cerul mai cenuşiu, starea de spirit a pasagerului părea să se îmbunătăţească. Mânca şi bea mai cu poftă în timp ce nava se aventura mai adânc în valurile Canalului şi pufăia permanent din nişte ţigări înţepătoare de foi. Duminică seara, vasul ocoli Ţinutul Nordic şi-şi începu ultima parte a călătoriei în estuarul Tamisei. Se mişca încet în aceste ape aglomerate şi, când se înseră, pasagerul merse pe parapet şi se uită cu mare atenţie la

luminile blânde şi calde de pe coasta Kentului, în stânga, la spuma albă datorată balansului navei şi la miriadele de lumini pâlpâitoare ale balizelor şi farurilor care-i ghidau pe călătorii inocenţi cum era el prin apele pline de pericole ale mării.

Şi, când îi veni acest gând în minte, pasagerul râse brusc.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Luminile de sub apă

Biroul din Cheapside era plin de decoratori. Pe hol se aflau găleţi de var, iar coridoarele erau blocate de pensule şi scări. Biroul tocmai se pregătea să se închidă luni seara când portarul îl chemă pe Jim.

– Ce vrei? întrebă băiatul şi observă că mesagerul se afla lângă focul portarului.

Jim se uită urât la el, mai ales la pălăria lui rotundă.

– O scrisoare pentru domnul Selby, spuse portarul. Ia-o şi du-te!

– El ce aşteaptă aici? întrebă Jim, arătând spre mesager. Îşi aşteaptă stăpânul cu flaşneta lui?

– Nu e treaba ta, spuse mesagerul.

– Aşa e, spuse portarul. E un băiat isteţ. O să ajungă departe.

– Păi, de ce nu porneşte la drum de-acum?

– Pentru că aşteaptă un răspuns, de asta.

Mesagerul zâmbi superior, iar Jim se încruntă şi plecă.

– Vrea un răspuns, domnule Selby, zise el. Aşteaptă jos.

– Da? întrebă domnul Selby, rupând plicul. Obrajii îi erau foarte coloraţi astăzi, iar ochii îi erau injectaţi. Jim observă acest lucru cu interes, întrebându-se dacă domnul Selby urma să moară de apoplexie. Apoi, în timp ce se uita, fenomenul se alteră, iar faţa

domnului Selby suferi o schimbare: culoarea îi dispăru dintr-odată, lăsând loc unui alb-cenuşiu mărginit de favoriţii arămii. Proprietarul lor se aşeză brusc.

– Hei, spuse el cu o voce răguşită. Cine-i jos? Chiar bărbatul?

– Un mesager, domnule Selby.

– A! Uită-te pe fereastra aia repede.

Jim făcu ce i se spusese. Strada era întunecată, şi luminile birourilor şi de la trăsuri şi omnibuze străluceau cald în noapte.

– Vezi cumva un individ bărbierit, blond, bine făcut, ars de soare?

– Sunt sute de oameni, domnule Selby. Ce poartă?

– Nu ştiu ce naiba poartă, băiete! E cineva care stă şi aşteaptă?

– Nimeni.

– Hm. Atunci ar trebui să scriu răspunsul, cred.

Mâzgăli în grabă ceva şi-i dădu plicul.

– Dă-i asta băiatului, zise el.

– Nu scrieţi adresa, domnule Selby?

– La ce bun, băiatul ştie unde s-o ducă.

– În caz că o să cadă mort în stradă. E un amărât cu înfăţişare bolnăvicioasă. Nu m-ar surprinde să dea ortul popii înainte să se sfârşească săptămâna.

– Oh, ieşi imediat!

Cum nu reuşise să descopere numele persoanei care-l agitase atât de mult pe domnul Selby, Jim încercă alt truc cu mesagerul.

– Uite, spuse el mieros. Ai ce să faci cu asta? Poţi s-o iei dacă vrei.

Îi întinse un exemplar zdrenţuit din *Echipajul de schelete sau Ned Foc-sălbatic*.

Mesagerul se uită cu răceală, o luă fără un cuvânt şi o îndesă în geantă.

– Unde-i răspunsul pe care-l aşteptam?

– A, da, ce prost sunt, spuse Jim. Uite-l. Numai că domnul Selby a uitat să scrie numele domnului pe plic. O s-o fac eu, numai spune-mi-l, se oferi el, înmuind un stilou în călimara cu cerneală a portarului.

– Las-o baltă, spuse mesagerul. Dă-mi-o! Ştiu unde s-o duc.

– Sigur că ştii, spuse Jim, înmânându-i-o. M-am gândit numai că ar fi mai bine aşa.

– La naiba cu asta, spuse mesagerul şi plecă de lângă foc.

Jim îi deschise uşa; păru că e blocat drumul, iar acesta se aplecă să dea la o parte obiectul care împiedica trecerea. Portarul îl complimenta pe mesager pentru uniforma elegantă.

– Da, păi e o artă să ştii să porţi hainele, zise mesagerul. Dacă eşti elegant, te descurci.

– Da, înseamnă mult asta, încuviinţă portarul. Ai auzit, Jim? Uite aici un tânăr cu capul pe umeri.

– Da, domnule Buxton, spuse Jim respectuos. O să ţin minte asta. Hai, să te conduc.

Jim deschise uşa punându-şi prietenește mâna pe spatele băiatului şi-l conduse afară. Băiatul plecă fără un cuvânt, dar nu apucă să facă nici un metru că Jim îl strigă:

– Hei! Nu ai uitat nimic?

– Ce? întrebă băiatul, întorcându-se.

– Asta, spuse Jim şi aruncă un cocoloş plin cu cerneală.

Îl lovi pe mesager direct între ochi, împrăştiindu-i cerneală pe nas, obraji şi frunte. Băiatul urlă de furie. Jim stătea pe trepte, clătinând din cap.

– Măi, măi, spuse el. Nu ar trebui să foloseşti asemenea limbaj. Ce ar spune mama ta? Ai face mai bine să taci, altfel o să roşesc.

Mesagerul scrâşni din dinţi şi-şi încleştă pumnii, dar văzându-l pe Jim cu ochii scăpărând, încordat şi aşteptându-l, consideră că demnitatea era cea mai bună formă de răzbunare şi se întoarse, plecând fără un cuvânt. Jim privi cu mare satisfacţie cum jacheta elegantă de culoare castanie, cu noul imprimeu din var lipicios în formă de mână, dispărea în mulţime.

– Hotelul Warwick, îi spuse Jim lui Sally două ore mai târziu. Avea emblema pe pălărie, ticălosul. Şi pe toţi nasturii. Nu mi-ar

plăcea să văd ce se întâmplă când o să intre în hotel plin de var şi de cerneală. Adelaide, continuă el, am fost în Wapping.

– Ai văzut-o pe doamna Holland? întrebă copila.

– Doar o dată. E cu matahala aia care face toate treburile tale. Ia uite! Asta-i bună!

Erau în bucătărie în casa din strada Burton, şi Jim se uita la stereografiile proaspăt imprimate.

– Care anume? întrebă Sally interesată să ştie care era favorita.

– Gândacii ăştia mari. E haioasă, chiar e. Ar trebui să ilustraţi crime. Pe bărbierul diabolic din strada Fleet sau Crima pasională petrecută la Şopronul Roşu.

– Aşa o să facem, spuse Sally.

– Sau Jack cel Iute de Picior zburând prin aer.

– Cine? întrebă Frederick.

– Uite, spuse Jim, oferindu-i un exemplar din *Băieţii Angliei*.

Frederick se aşează confortabil să citească.

– Dar ce face tipul de sus? continuă Jim. Ce mai face?

– De-abia dacă a vorbit, zise Sally.

– Ce-i cu el? Îi e frică de ceva? Ai zice că e destul de protejat aici.

– Poate că trebuie numai să-şi revină de sub influenţa opiului. Sau poate că ar trebui să-i mai dăm, zise Sally care era conştientă de existenţa bolului cu răşină în dulapul din bucătărie. Coşmarul ei era închis în el ca un duh într-o lampă şi avea nevoie numai de un chibrit pentru a fi eliberat. Ce crezi că vrea bărbatul din hotelul Warwick? spuse ea, ca să schimbe subiectul.

– Bătrânul Selby e cam agitat zilele astea. Am crezut că-şi dă duhul când a citit scrisoarea în după-amiaza asta. Îi înşală, şi ei s-au prins; asta-i tot.

– Ce pot să facă, totuşi? Frederick, ce poate face o firmă de navigaţie, cum poate să încalce legea? Ce infracţiuni poate să comită?

– Contrabandă, ce zici de asta?

– Se poate, spuse Jim. Apoi e frauda. Scufundarea navelor şi încasarea asigurării.

– Nu, spuse Sally. Firma nu avea decât un vas. Nu deţin vase, sunt agenţi de voiaj. Şi asta-i prea uşor de descoperit, nu-i aşa?

– Se întâmplă foarte des, spuse Jim.

– Crezi că a fost scufundată intenţionat? întrebă Frederick.

– Sigur că da.

– De ce?

– Vă spun eu, zise Matthew Bedwell.

◆

Stătea în uşa bucătăriei, palid şi tremurând. Adelaide îşi ţinu răsuflarea, iar Frederick sări imediat în picioare şi-l ajută să se aşeze pe un scaun, lângă foc.

– Unde sunt? întrebă el. Cât timp am fost sub influenţa opiului?

– Eşti în Bloomsburry, spuse Frederick. Fratele tău te-a adus aici acum trei zile. Suntem prieteni... eşti în siguranţă.

Bedwell se uită la Adelaide care tăcea.

– Adelaide a evadat, spuse Sally. Domnul Garland ne dă voie să stăm aici pentru că nu avem unde să ne ducem. Adică, în afară de Jim.

Ochii marinarului trecură cu greu de la unul la altul.

– Spuneai ceva de *Lavinia*, zise el. Nu-i aşa?

– Da, răspunse Sally. Ce ne poţi spune despre asta?

Se concentră asupra ei.

– Eşti fata domnului Lockhart?

Ea dădu din cap că da.

– Mi-a cerut... mi-a cerut să-ţi transmit un mesaj. Mă tem că e... mă tem că ei... Ceea ce vreau să spun e că a murit, domnişoară. Îmi pare rău, bănuiesc că ştiaţi.

Ea dădu din nou din cap că da, incapabilă să vorbească.

Bedwell se uită la Frederick.

– Fratele meu e aici?

– E în Oxford. Aşteaptă să te faci bine. O să vină miercuri, dar poate că vei reuşi să te duci acolo mai înainte.

Bedwell se lăsă pe spate şi închise ochii.

– Poate, zise el.

– Îţi e foame? întrebă Sally. Nu ai mâncat de câteva zile.

– Dacă ai ceva coniac în casă, aş rămâne îndatorat. Dar nu aş putea să mănânc acum. Nici măcar supa ta, Adelaide.

– Nu-i a *mea*, spuse copila vehement.

Frederick îi turnă un pahar mic de coniac.

– În sănătatea ta! spuse Bedwell şi înghiţi jumătate din el.

– Da, spuse el, *Lavinia*... o să-ţi spun ce ştiu despre ea.

– Ce e cu mesajul? întrebă Sally.

– E doar o parte. O să încep cu Singapore, unde a urcat tatăl tău pe navă.

– Eram ofiţer secund pe *Lavinia*, începu el. Nu era mare lucru, *Lavinia* fiind doar o corabie hodorogită – transporta marfă între Yokahama şi Calcutta şi de pe oriunde în drumul nostru. Dar am avut puţin ghinion şi *Lavinia* avea nevoie de ofiţer secund, iar eu căutam o slujbă... Eram pe ea de două luni când s-a scufundat. Acum, *Lavinia* avea o reputaţie. Poate nu cum aveau proprietarii ei. Sunt destui tâlhari în Marea Chinei, Dumnezeu ştie, de la contrabandişti la piraţi şi tot felul de ucigaşi, dar Lockhart şi Selby erau altfel de escroci. Poate mai răi.

– Nu şi tatăl meu, zise Sally nervoasă.

– Nu, spuse Bedwell. Te asigur de asta. Tatăl tău era un om bun, am aflat asta în două zile după ce a urcat la bord. Ceilalţi îi foloseau numele şi pe cel al firmei lui şi asta adusese o asemenea reputaţie.

– Ce fel de reputaţie? întrebă Frederick.

Bedwell se uită la paharul lui, iar Sally i-l umplu.

– Nu ştiu ce ştiţi despre chinezii din Indiile de Est, zise el. Sunt tot felul de reţele de influenţă şi presiune – comercială politică,

infracţională... Şi mai sunt societăţile secrete. Au început, se spune, ca o modalitate de organizare a rezistenţei împotriva dinastiei manciuriene care domneşte în China. Şi pot spune că unele dintre ele sunt destul de inocente – doar o modalitate de a avea grijă de oamenii tăi, de familie, cu un pic de ritual în ele. Dar sunt altele mult mai sinistre de atât. Triadele, aşa se numesc...

– Ştiu, spuse Jim brusc. Societatea Dragonul Negru! Şi Fraţii Mâinii Stacojii! Scrie despre ei în *Poveşti tulburătoare pentru tinerii englezi*.

– Of, taci Jim, spuse Sally. E serios. Continuaţi, domnule Bedwell.

– Nu cred că revista ta ştie jumătate din adevăr, băiete. Crimă, tortură – mai degrabă aş vrea să cad în mâinile Inchiziţiei spaniole decât să trec pe la Societăţile Triadei.

– Dar care e legătura cu „Lockhart şi Selby"? întrebă Sally.

– Ei bine, se spunea că firma – agenţii şi directorii – era în legătură cu una dintre societăţile astea. Din ordinele conducătorilor.

– Ce? spuse Frederick.

– Toţi? întrebă Sally. Chiar şi un bărbat pe nume Hendrik van Eeden? Tata spune că pot avea încredere în el.

– Nu-l cunosc, domnişoară Lockhart. Dar sunt zeci de agenţi, şi acesta nu era decât un zvon. E foarte posibil ca tatăl tău să fi avut dreptate.

– Ce s-a întâmplat când a urcat la bord?

– Păi, primul lucru care s-a întâmplat a fost acela că am pierdut o încărcătură. Domnul Lockhart a urcat la bord în mod neaşteptat. Avea un servitor cu el, un malaysian pe nume Perak. Nu pleca niciodată de lângă el. În fine, trebuia să luăm o încărcătură de stofă, şi aceasta a fost anulată brusc. Am primit ordin să navigăm cu balast, şi apoi şi asta s-a anulat. În cele din urmă, am trecut la altă treabă şi am luat o încărcătură de mangan la bord. Am stat în port o săptămână.

– Cine a dat ordinele? întrebă Frederick. Domnul Lockhart?

– Nu. Agentul local. Domnul Lockhart era nervos şi s-a plimbat din port la birou de nu ştiu câte ori. Avea dreptate; nu-mi plăcea modul în care erau conduse treburile – se făceau neprofesionist şi nepăsător. Nici lui nu-i plăcea şi cred că a observat care era părerea mea. În acea săptămână, am început să discutăm. Perak, servitorul, lua notiţe – fusese secretar, aşa spunea domnul Lockhart. În sfârşit, în cele din urmă, am plecat din Singapore pe 28 iunie, intenţionând să navigăm spre Shanghai cu încărcătura asta de mangan. Iar în prima după-amiază pe mare am văzut corabia neagră. Acum, mările acestea sunt foarte aglomerate, desigur, şi e foarte de aşteptat să vezi o corabie în acea parte a lumii; dar nu-mi plăcea cum arăta asta. Mare, cu o înfăţişare întunecată şi cu aerul că ne urmăreşte. A stat la travers două zile şi două nopţi şi am fi putut trece de ea cu uşurinţă – înălţimea aia mare o face să prindă tot vântul şi nu poate să-şi schimbe ruta ca o brigantină. Ar fi trebuit să o lăsăm în urmă şi să plecăm în viteză spre nord-est, dar nu am făcut-o. Comandantul părea că zăboveşte în mod special. Domnul Lockhart nu era marinar, altfel şi-ar fi dat seama că nu navigăm cu viteza cu care am fi putut naviga, iar căpitanul, un bărbat pe nume Cartwright, făcea tot ce putea să mă ţină la distanţă de domnul Lockhart. Oricum, acesta îşi petrecea cea mai mare parte în cabină, scriindu-şi notiţele. Era un moment ciudat. Plutind tot mai departe de coridoarele de navigaţie, până când toată munca de la bord se apropia de sfârşit... Îi tot vorbeam căpitanului, dar el mă dădea la o parte. Oamenii stăteau pur şi simplu în umbră în timp ce corabia neagră rămânea la orizont. Se târa, se strecura, pierzând timpul pe mare... Începea să mă înnebunească. Apoi, în cea de-a doua noapte s-a întâmplat. Stăteam de pază. Era aproape 1.00 dimineaţa; la cârmă era un marinar pe nume Harding, iar corabia aia neagră blestemată pândea încă în întuneric. Numai că nu era de fapt întuneric. Nu era lună, doar stele – nu aţi văzut niciodată stele dacă le-aţi văzut numai din Anglia. Nu pâlpâie slab la tropice, ard; iar marea era fosforescentă – părea vie. În faţa şi în spatele navei se formau vârtejuri de apă

compuse din miriade de puncte luminoase, albe şi întreaga mare era plină de mişcări adânci, strălucitoare, peştii ţâşneau în adâncuri, nori mari, sclipitori şi văluri de culoare diafană, valuri mici şi cascade de lumină, mult dedesubtul nostru: prinzi o noapte ca asta o dată sau de două ori în viaţă şi e o privelişte care îţi taie răsuflarea. Iar corabia era singurul lucru întunecat din toată priveliştea. Aveau o lumină galbenă, slabă care se legăna în vârful catargului – restul era întunecime totală, ca un decupaj din hârtie, ca o păpuşă într-una dintre piesele cu personaje pe un fundal luminat pe care le pun în scenă acolo. Apoi, Harding, cârmaciul, îmi zice: „Domnule Bedwell, se mişcă un bărbat printre nave". Am mers spre parapet, având grijă să nu fac gălăgie, şi am văzut o siluetă lângă parapetul din stânga; s-a căţărat pe el şi a sărit într-o barcă ce se legăna în lateralâ. Tocmai mă pregăteam să strig, dar în acea cascadă de lumină l-am recunoscut. Era căpitanul. I-am spus lui Harding să stea unde e şi am alergat spre cabina domnului Lockhart. Era încuiată... nu mi-a răspuns nimeni când am bătut la ea, aşa că am dărâmat-o. Iar apoi... Se opri şi se uită la Sally. Îmi pare rău, domnişoară, fusese înjunghiat.

Sally se simţi copleşită de durere. Ochii i se umplură de lacrimi şi înceţoşară camera. Clătină din cap cu mâhnire.

– Continuă, zise ea.

– Cabina era răvăşită. Toate hârtiile lui zăceau împrăştiate pe podea, patul era sfâşiat, geamantanul era răsturnat... un haos. Şi cum căpitanul plecase, iar corabia era aproape... mă pregăteam să mă întorc şi să fug să trezesc echipajul, când am auzit un geamăt dinspre pat. Era viu. Se mişca şi am încercat să-l ridic, dar a clătinat din cap.

– Cine a făcut asta, domnule Lockhart? l-am întrebat eu. A spus ceva ce nu am reuşit să prind, apoi a continuat cu două cuvinte care mi-au îngheţat sângele. A zis: „Ah Ling". „Corabia neagră e a lui. Căpitanul... Nu a mai putut să spună nimic atunci. Mintea mi-o luase razna. Ah Ling... dacă era nava lui, atunci eram

pierduţi. Ah Ling era cel mai mare criminal, cel mai sângeros sălbatic din Marea Chinei de Sud. Îi auzisem numele de nenumărate ori şi niciodată nu era rostit fără a da fiori. Apoi domnul Lockhart a vorbit din nou: „Găseşte-mi fata, Bedwell. Fiica mea, Sally. Spune-i ce s-a întâmplat"... Îmi pare rău, domnişoară Lockhart, a mai spus ceva apoi, dar vorbele-i erau neclare sau nu l-am auzit bine... Nu ştiu. Dar a terminat cu: „Spune-i să păstreze praful de puşcă uscat". Asta-i tot ce-mi amintesc clar. A spus asta, apoi a murit.

Faţa lui Sally era udă de lacrimi. Cuvintele astea – păstrează praful de puşcă uscat – erau ceea ce-i spunea întotdeauna înainte de a pleca; şi acum o părăsise pentru totdeauna.

– E-n regulă, spuse ea. Ascult. Trebuie să-mi spui tot. Dacă plâng, nu mă lua în seamă. Continuă.

– Am înţeles că i-a dictat o scrisoare servitorului, dar nu cred că a ajuns aici.

– Ba da, spuse Sally. Cu asta a început totul.

Bedwell îşi frecă sprânceana. Văzând că paharul marinarului era gol şi că obosea repede, Frederick turnă ultima porţie de coniac.

– Mulţumesc. Unde eram... Următorul lucru care s-a întâmplat a fost că s-a auzit un sunet ciudat, un răpăit de deasupra, ca nişte picături mari de ploaie. Numai că nu ploua, erau picioare goale care alergau pe punte, iar în secunda următoare s-a auzit un ţipăt puternic, sălbatic, venind de la bietul Harding, care era la cârmă. Apoi o izbitură de lemn... Am alergat spre punte şi m-am ascuns în umbră. Nava se scufunda. Cinci sau şase diavoli chinezi spărgeau bărcile de salvare, şi doi-trei membri ai echipajului nostru zăceau în propriul sânge pe punte. Nava se înclina atât de tare deja, încât am văzut unul dintre cadavre începând să se mişte de parcă ar fi fost viu şi alunecând încet în apa care se strecura pe punte, spre el. Şi dacă o să trăiesc o sută de ani, tot n-o să uit cum arăta nava asta. O văd încă, mai bine decât văd camera asta; nu trebuie decât să închid ochii, şi e în faţa mea... Marea plină de

lumină arzând în toate culorile curcubeului, ca niște artificii enorme, cu salve mici de strălucire acolo unde cădea câte ceva în apă și o linie tremurătoare de foc alb la marginea navei; corabia neagră un pic mai departe; și deasupra noastră stelele – și ele erau de toate culorile, roșii, galbene, albe-albăstrui; și morții pe punte, în sângele propriu, și piratii spărgând cu iuțeală bărcile; și senzația de scufundare, de cădere înceată în marea baie de lumină... Sunt sclavul unui drog îngrozitor, domnișoară Lockhart! Am petrecut mai multe zile și nopți în visele astea ciudate decât vreau să-mi amintesc, dar nimic din ceea ce am văzut din cauza fumului nu a fost mai teribil sau mai ciudat decât acele câteva minute petrecute pe puntea *Laviniei* care se scufunda. Apoi am simțit cum o mână mă trage de mânecă. M-am întors, era Perak, servitorul, cu degetul la buze. „Vino cu mine, domnule Bedwell", a șoptit el, iar eu l-am urmat asemenea unui copil neajutorat. Dumnezeu știe cum o făcuse, dar coborâse șalupa căpitanului, care se legăna în apă. Am urcat și am vâslit un pic mai departe. Ar fi trebuit să rămân? Ar fi trebuit să încerc să mă lupt cu piratii – cu mâinile goale cum eram, iar ei cu cuțite? Nu știu, domnișoară Lockhart, nu știu... Apoi piratii au plecat, au urcat în bărci și au dispărut. *Lavinia* era pe punctul de a se scufunda, și restul mateloților, cei care nu fuseseră tăiați pe punte, se luptau să dezlege bărcile de salvare și au strigat plini de furie și înfricoșați când le-au văzut sparte. În minutul următor, brigantina s-a scufundat – teribil de repede – de parcă o mână uriașă ar fi împins-o în apă. S-a văzut un vârtej imens și s-au auzit strigătele marinarilor în timp ce cădeau în mare. Șalupa era o barcă mică – ar fi ținut șapte-opt oameni –, dar am fi putut salva câțiva. Am întors și am vâslit spre ei. Dar când ne aflam la câțiva metri depărtare, au venit rechinii. Bieții diavoli nu au avut nici o șansă. Erau o adunătură leneșă, dar nu erau răi; și au fost blestemați încă înainte de începerea călătoriei... În curând, am fost singuri. Marea era plină de bucăți din vas: așchii de vâsle, stinghii și altele. Am plutit printre toate astea, amorțiți, fără să simțim nimic. Știi, cred că am și adormit. Nu am idee cum a trecut

noaptea aia; nici de ce am avut noroc ca a doua zi să fim luaţi de o barcă de pescuit maleysiană. Nu aveam nici mâncare, nici apă... nu am fi rezistat douăzeci şi patru de ore. Ne-au lăsat pe ţărm în satul lor şi apoi am plecat spre Singapore. Iar acolo...

Se opri şi se frecă la ochi, obosit. Dar îi ţinu închişi şi-i acoperi mâna. Frederick spuse încet:

– Opiu?

Bedwell dădu din cap că da.

M-am dus la un local şi m-am pierdut în fum. O săptămână-două... cine ştie? L-am pierdut pe Perak. Am pierdut tot. Când mi-am revenit, am găsit o slujbă de marinar pe un vapor din Londra; şi... ştii restul. Dar acum înţelegi de ce s-a prăbuşit vasul. Nu din cauza unui recif sau a unei furtuni; nu din cauza asigurării. Iată cum văd eu lucrurile. S-a dus vorba că domnul Lockhart era la bord, căutând, punând întrebări. Cineva a dat ordin să fie zăpăcite încărcăturile în Singapore ca să fie ţinută nava în port timp de o săptămână, timp în care Ah Ling şi echipajul lui de tâlhari să ne vină în întâmpinare. Scufundarea vasului a fost numai o modalitate de a ascunde uciderea tatălui tău. O singură moarte ar fi părut suspectă, dar una într-un naufragiu, mai ales dacă nu există martori... ei bine, pare mai degrabă voia Domnului. Cele două zile cât am navigat din Singapore nu pot să le înţeleg. Dar am învăţat un lucru în Orient: nimic nu se face fără un motiv; ceva i-a determinat să aştepte până pe treisprezece, noaptea, ar fi putut să ne atace oricând înainte de asta... Deşi cred că am şi ajuns dincolo de coridoarele de navigaţie. A organizat cineva toate astea. Cineva puternic şi nemilos, cineva din apropierea Singaporelui. Bănuiala mea e că societatea secretă despre care v-am vorbit se află la originea ei. Au cele mai groaznice pedepse pentru duşmanii lor sau pentru cei care-i trădează. Dar ce ascund...

Se făcu linişte.

Sally se ridică şi se duse spre foc, puse o lopată cu cărbuni pe jar şi-i răscoli.

– Domnule Bedwell, e posibil – când iei opiu, vreau să spun, e posibil să-ţi aminteşti lucruri pe care le-ai uitat?

– Mi s-a întâmplat de multe ori. Ca şi cum le-aş fi trăit din nou. Dar nu am nevoie de opiu ca să-mi amintesc ce s-a întâmplat când s-a scufundat *Lavinia*... De ce întrebi?

– Oh, e ceva ce-am auzit. Dar mai e ceva – societăţile astea secrete. Triade se numesc, nu?

– Aşa este.

– Şi spuneai că agenţii firmei sunt membrii uneia?

– Se zvonea.

– Ştii care dintre ele era?

– Ştiu. Acolo am auzit numele piratului Ah Ling. Se spunea că e şeful aceleiaşi societăţi. Se numea societatea Fan Lin, domnişoară Lockhart... Cele Şapte Binecuvântări.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Fata şi armele

În dimineaţa următoare, Sally merse să se plimbe şi să se gândească la ceea ce-i spusese Matthew Bedwell. Era umed şi rece, iar ceaţa din aer părea să slăbească zgomotul traficului. Merse încet spre Muzeul Britanic.

Deci tatăl ei fusese ucis...

Suspectase asta, desigur; povestea lui Bedwell nu făcuse decât să-i confirme temerile. Dar era şi mai greu să descopere adevărul acum: pentru că, deşi înţelesul expresiei „Cele Şapte Binecuvântări" era acum clar, de ce ar fi avut nevoie societatea aceasta să se implice în problemele unei firme de voiaj? Şi care era secretul atât de preţios încât fuseseră necesare morţile câtorva oameni pentru a-l păstra? Domnul Higgs îl ştiuse. Oare şi domnul Selby? Şi cine era străinul acesta de la hotelul Warwick, a cărui scrisoare îl înspăimântase atât de mult?

Şi apoi mai era mesajul tatălui său aflat pe moarte: „Păstrează praful de puşcă uscat". Fii pregătită, asta însemna. Fii în gardă.

Ei bine, făcuse asta, şi avea de gând să o facă în continuare, dar nu explica nimic. Ar fi vrut ca domnul Bedwell să-şi amintească şi celelalte lucruri pe care i le spusese tatăl ei – orice mic

indiciu ar fi fost mai bun decât nimic. Poate şi le amintea după ce-şi revenea sub îngrijirea fratelui lui. Spera asta, din toată inima.

Ajunse la Muzeul Britanic şi urcă treptele. Porumbeii se adunaseră în jurul coloanelor; trei fetiţe, un pic mai mici decât ea, aflate în grija unei guvernante, urcau treptele, vorbind fericite. Ea, cu gândurile ei legate de moartea bruscă şi arme, nu aparţinea acelui loc calm şi civilizat.

Se întoarse în Burton Street; voia să-l întrebe ceva pe Trembler.

Îl găsi în magazin, aranjând nişte rame de portrete. Auzi râsul Rosei din bucătărie, şi Trembler îi spuse că a venit reverendul Nicholas Bedwell.

– Ştiam eu că l-am mai văzut o dată, spuse el. Acum doi sau trei ani în Sleeper's Gymnasium, când regulile marchizei de Queensburry au intrat în vigoare. A făcut un rămăşag cu Bonny Jack Foggon, unul dintre luptătorii experimentaţi. S-au bătut cinci-sprezece runde, el cu mănuşi, şi Foggon fără, şi el a câştigat, deşi a primit lovituri zdravene.

– Celălalt avea pumnii goi?

– Da, şi asta a dus la înfrângerea lui. Vedeţi, mănuşile îţi protejează şi ţie mâinile, nu doar faţa celuilalt luptător şi după cincisprezece runde lovea cu mult mai bine decât Foggon, în ciuda faptului că Bonny Jack îşi folosise pumnii ani de zile. Îmi amintesc lovitura care l-a dat gata – un superb croşeu de dreapta, şi ăsta a fost sfârşitul şi triumful regulilor Queensberry. Desigur, domnul Bedwell nu era reverend pe-atunci. Vreţi ceva, domnişoară?

– Da. Trembler, ştii de unde pot să iau un pistol? O armă?

Trembler pufăi pe sub mustaţă – era surprins.

– Depinde ce tip, spuse el. Presupun că vreţi unul ieftin.

– Da, am numai câteva lire. Şi nu pot să mă duc eu la magazin – probabil că m-ar refuza. Poţi cumpăra tu unul pentru mine?

– Ştiţi să folosiţi pistolul, nu-i aşa?

– Da. Am avut unul, dar mi-a fost furat. Ţi-am spus.

– Aşa e. Păi, să văd ce pot să fac.

– Dacă preferi să nu o faci tu, pot să-l rog pe Frederick. Dar m-am gândit că poate cunoşti pe cineva...

– Din mediul infracţional, vă referiţi?

Ea dădu din cap că da.

– Păi, s-ar putea. Să vedem.

Se deschise uşa şi intră Adelaide cu nişte stereografii nou-imprimate. Expresia lui Trembler se schimbă şi pe faţă îi apăru pe sub mustaţă un zâmbet larg, lăsând să se vadă dinţii şi locurile goale dintre ei.

– Iat-o pe domniţa mea iubită, spuse el. Unde ai fost?

– Am fost cu domnul Garland, spuse ea, apoi o văzu pe Sally. Bună dimineaţa, domnişoară, şopti ea.

Sally zâmbi şi ieşi să li se alăture celorlalţi.

Miercuri după-amiaza, două zile după ce străinul a coborât de pe vas, doamna Holland primi o vizită din partea domnului Selby. Era destul de neaşteptat; nu ştia care-i eticheta pentru o primire politicoasă a victimei unui şantaj, dar făcu tot ce putu.

– Intraţi, domnule Selby, spuse ea. O ceaşcă de ceai?

– Sunteţi foarte drăguţă, murmură domnul. Mulţumesc.

Făcură schimb de politeţuri câteva minute, până când doamna Holland începu să-şi piardă răbdarea.

– Ei acum, spuse ea. Să terminăm cu asta. Văd că de-abia aşteptaţi să-mi daţi nişte veşti bune.

– Sunteţi o femeie isteaţă, doamnă Holland. Am început să vă admir în timpul scurt cât ne-am cunoscut. Mă aveţi la mână cu ceva, nu pot să neg.

– Nu puteţi, spuse doamna Holland.

– Nu aş face-o nici dacă aş putea. Dar sunt afaceri mai mari decât mine. Aţi pus mâna pe o bucăţică bună. Ce aţi zice dacă s-ar putea să puneţi mâna şi pe restul?

– Eu, spuse ea, prefăcându-se uimită. Nu eu sunt partea implicată, domnule Selby. Eu sunt numai brokerul. Toate propunerile trebuie să i le transmit domnului meu.

– Desigur, spuse domnul Selby nerăbdător, domnul va trebui consultat dacă insistaţi. Nu înţeleg de ce nu-l lăsaţi baltă ca să faceţi direct afacerea, dar e decizia dumneavoastră.

– Aşa este, zise doamna. Păi, îmi spuneţi despre ce e vorba?

– Nu direct, desigur. Drept cine mă luaţi? Trebuie să am nişte garanţii, la fel ca dumneavoastră.

– Ce vreţi atunci?

– Protecţie. Şi şaptezeci şi cinci la sută.

– Protecţie o să aveţi, şaptezeci şi cinci la sută, nu. Patruzeci.

– Dă-o-ncolo de treabă! Patruzeci! Şaizeci măcar.

Stabiliră la cincizeci la sută fiecare, aşa cum ştiuseră de la început amândoi că se va întâmpla; apoi domnul Selby începu să povestească. Vorbi un timp, iar când termină, doamna Holland rămase tăcută, uitându-se la şemineul gol.

– Ei bine? zise el.

– O, domnule Selby! Eşti nemaipomenit. Pare că ai fost prins în ceva mai mare decât te aşteptai.

– Nu, nu, spuse el neconvingător. Numai că m-am săturat un pic de asta. Piaţa nu mai e ce era.

– Şi vrei să ieşi cât eşti încă în viaţă, nu?

– Nu, nu, mă gândeam numai că ar fi în avantajul nostru dacă ne-am uni forţele. Un fel de parteneriat.

Ea îşi lovi dinţii cu furculiţa.

– Uite cum procedăm, spuse ea. Faceţi ceva pentru mine, şi suntem parteneri.

– Ce anume?

– Partenerul dumneavoastră, Lockhart, avea o fată. Trebuie să aibă cât, şaptesprezece, şaisprezece ani acum?

– Ce ştiţi despre Lockhart? Mi se pare că ştiţi cam multe despre toate.

Doamna Holland se ridică.

– Adio atunci, spuse ea. O să vă trimit următoarea notă de plată a domnului meu mâine-dimineaţă.

– Nu, nu! spuse el repede. Îmi cer iertare. Nu am vrut să vă jignesc. Îmi pare rău, doamnă Holland!

Transpirase, un fapt pe care femeia îl observă cu interes; pentru că era o zi rece. Prefăcându-se afectată, se aşeză din nou.

– Ei bine, continuă ea, nu mă deranjează să vă spun că eu şi familia Lockhart, tată şi fiică, suntem prieteni vechi. O ştiu pe fata asta de ani buni. Numai că am pierdut legătura. Aflaţi unde locuieşte acum şi o să am grijă să nu ieşiţi în pierdere.

– Dar cum să fac asta?

– E treaba dumneavoastră şi e preţul pe care-l cer. Asta şi cincizeci la sută.

Bărbatul se încruntă, mormăi, îşi răsuci mănuşile şi-şi îndesă pălăria, dar era prins. Apoi îi trecu prin minte altceva.

– Uite, zise el. V-am spus multe, nu-i aşa. Acum, ce-ar fi să faceţi la fel? Cine e domnul ăsta al dumneavoastră, hm? Unde aţi auzit toate lucrurile astea?

– E prea târziu să întrebaţi acum, spuse ea. Am făcut deja târgul şi nu-mi amintesc ca asta să fi făcut parte din el.

Tot ce putea să facă domnul Selby era să ofteze. Cu sentimentul că a făcut ce nu trebuia, se ridică şi plecă, lăsând-o pe doamna Holland zâmbindu-i aşa cum crocodilul îi zâmbeşte unui copil.

Zece minute mai târziu, domnul Berry îi zise:

– Cine era domnul care tocmai a plecat, doamnă Holland?

– De ce? întrebă ea. Îl cunoşti?

– Nu, doamnă. Numai că era urmărit. Un tip lat în umeri, blond se plimba pe lângă cimitir. A aşteptat să plece domnul, apoi a scris ceva într-o carte şi l-a urmărit fără să fie văzut.

Doamna Holland făcu ochii mari, apoi lăsă pleoapele să-i cadă din nou.

– Ştii, domnule Berry, e un joc interesant, jocul ăsta în care suntem implicaţi noi. Nu aş pierde asta pentru nimic în lume.

Nu-i luă mult lui Trembler să-i găsească o armă lui Sally. A doua zi, în timp ce Adelaide o ajuta pe Rosa la cusut, o chemă pe Sally în magazin şi-i împinse un pachet maroniu peste tejghea.

– M-a costat patru lire, spuse el. Şi are şi praf de puşcă, şi gloanţe în el.

– Praf şi gloanţe? spuse Sally, demoralizată. Speram că va fi ceva mai nou...

Îi dădu banii lui Trembler şi deschise pachetul. Pistolul nu era mai mare de cincisprezece centimetri, cu un butoiaş scurt şi îndesat şi un cocoş mare, curbat.. Mânerul era din lemn de stejar şi i se potrivea perfect în mână; şi părea destul de bine echilibrat, iar numele fabricantului – Stocker din Yeovil – era un nume pe care-l cunoştea; ştampila guvernamentală se afla sub butoiaş aşa cum trebuia; dar partea de sus a butoiaşului, acolo unde exploda capsa detonantă, era foarte ciupită şi învechită. Un pachet cu praf de puşcă, o punguţă plină cu gloanţe şi o cutie cu capse detonante completau arsenalul.

– Nu e bun? întrebă Trembler. Devin foarte nervos când sunt în preajma armelor.

– Mulţumesc, Trembler, spuse ea. Va trebui să-l încerc de câteva ori, dar e mai bun decât nimic.

Trase cocoşul, testând puterea arcului şi se uită pe ţeava de metal unde scânteia capsei detonante era trimisă către praful de puşcă. Avea nevoie să fie curăţat bine şi nu fusese folosit de mult. „Butoiaşul ăsta, se gândi ea, arată extrem de fragil."

– Mai degrabă dumneavoastră decât eu. Plec să fac curat în studio; avem o şedinţă foto în dimineaţa asta.

Studioul era o cameră cu draperii de catifea, în faţa cărora erau aşezaţi subiecţii într-un fotoliu neconfortabil din păr de cal sau braţ la braţ, într-o poziţie rigidă, lângă o aspidistra. În această dimineaţă, o tânără dorea o fotografie pe care să o trimită logodnicului care făcea negoţ cu lemn baltic şi care venea numai de două ori pe an acasă. Rosa aflase toate acestea, şi chiar mai mult; trăgea oamenii de limbă cu orele.

Clienta sosi (cu mama ei drept însoţitoare) la unsprezece. Sally le conduse în studio, unde Frederick aşeza aparatul cel mare, apoi luă un pic din uleiul lui şi se duse în bucătărie să cureţe arma. Adelaide i se alătură lui Trembler în magazin şi o lăsă singură, dar Sally nici nu observă. Mirosul de ulei, atingerea metalului, senzaţia de îndepărtare încetul cu încetul a obstrucţiunilor maşinăriei, toate acestea îi dădeau un sentiment de calm şi fericire impersonală. În cele din urmă, fu gata şi-l aşeză jos ca să se şteargă pe mâini.

Trebuia să-l testeze. Trase aer în piept şi-i dădu drumul încet. Îi era teamă de acel butoiaş fragil. Mecanismul era în regulă; trăgaciul se mişca lin; cocoşul aluneca precis, la locul potrivit; nimic nu era îndoit sau răsucit, nu era nimic spart. Dar, dacă butoiaşul nu putea să facă faţă exploziei, îşi pierdea braţul drept.

Îndesă o parte din praful negru, zgrunţuros de puşcă în butoiaş, apoi rupse o bucată mică de material din rochia pe care o stricase Rosa şi o înfăşură în jurul unuia dintre gloanţele de plumb ca să fie sigură că se potriveşte; apoi glonţul i se alătură prafului în butoiaş şi-l urmă o bucată de tampon. Îndesă bine şi apoi luă o capsă detonantă din cutie – un cilindru mic de aramă, cu un capăt închis, ce conţinea fulminat, un compus chimic care exploda când era lovit de cocoş.

Trase cocoşul până când acesta făcu clic de două ori, potrivi capsa, apoi, cu mare grijă, ţinu cocoşul în timp ce trase uşor trăgaciul. Lăsă cocoşul în jos până la jumătate, la poziţia în care era pusă siguranţa.

Trembler şi Adelaide trebăluiau în magazin, Frederick era în studio, Rosa plecase la teatru; nu era nimeni care să o privească sau să o distragă. Ieşi în curte. Era acolo un şopron de lemn cu o uşă care se decojea şi care putea să-i servească drept ţintă. După ce verifică să nu fie nimic în şopron în afară de ghivece sparte şi saci goi, Sally măsură zece paşi de la acesta şi se întoarse.

Nu bătea vântul în curte, iar ea era îmbrăcată subţire; în minte insistau să i se îngrămădească imagini cu un braţ sfâşiat,

sânge ţâşnind din carnea răvăşită şi oase despicate; dar mâna cu care ridică pistolul era perfect nemişcată. Nu avea de ce să fie nemulţumită.

Trase cocoşul cu un clic în plus pentru a ridica siguranţa şi ţinti centrul uşii.

Arma îi sări în mână, dar se aşteptase şi permise asta. Pocnitura puternică şi mirosul prafului de puşcă erau diferite faţă de cele cunoscute de ea, dar destul de apropiate ca să-i încânte simţurile şi în aceeaşi fracţiune de secundă băgă de seamă că butoiaşul ţinuse şi că totul în curte era la fel ca înainte de împuşcătură.

Inclusiv uşa şopronului. Nu era nici o gaură de glonţ. Uimită, Sally examină pistolul, dar era gol. Uitase să pună glonţ în el? Nu, îşi amintea bucata de material din rochia albastră. Atunci, ce se întâmplase? Unde se dusese glonţul? Uşa era destul de mare – putea să bage un glonţ într-o carte de vizită de la distanţa asta.

Apoi văzu gaura. Era la o jumătate de metru de uşă şi treizeci de centimetri de pământ; ţintise la înălţimea ei. Era fericită că tatăl ei nu văzuse asta. Dar sigur nu lăsase reculul să-i distrugă ţinta? Respinse imediat ideea. Trăsese de sute de ori; ştia să tragă cu pistolul.

„Trebuie să fie din cauza pistolului", concluzionă ea. Un butoiaş scurt, lat şi fără şanţ nu avea ţintă bună. Oftă. Măcar acum avea ceva care făcea zgomot şi scotea fum de praf de puşcă; şi putea servi să înspăimânte pe oricine ar fi atacat-o; dar nu putea să tragă decât o dată.

Uşa de la bucătărie se deschise, şi Frederick alergă afară.

– Ce naiba? începu el.

– E-n regulă, spuse ea. Nu e nimic spart. Ai auzit zgomotul din casă?

– Da, aşa aş spune. Clientul meu a sărit de pe scaun şi aproape şi din poză. Ce faci?

– Îmi testez pistolul. Îmi pare rău.

– În mijlocul Londrei? Eşti o sălbatică, Lockhart! Nu ştiu ce efect o să aibă asupra doamnei Holland, dar, în numele lui

Dumnezeu, pe mine mă înspăimânţi. Era ducele de Wellington, spuse el mai blând, vorbea despre soldaţii lui. Eşti bine?

Se apropie de ea şi-i puse o mână pe umăr. Sally tremura toată acum, îi era frig şi era furioasă pe ea însăşi.

– Uită-te la tine. Tremuri ca o frunză. Cum să tragi drept dacă tremuri aşa? Intră să te încălzeşti.

– Nu tremur când trebuie să trag, murmură ea, incapabilă să-şi regăsească vocea.

Se lăsă condusă în casă ca o invalidă. „Cum poate să fie atât de prost? Cum poate să fie atât de orb? se gândi ea şi, în acelaşi timp, cum pot să fiu eu atât de slabă?“

Nu zise nimic şi se aşeză să cureţe pistolul.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Capul Turcului

Doamna Holland, conform înţelegerii sale cu domnul Selby, trimise pe unul dintre tinerii ei să aibă grijă de el. Acesta stătea în birou scobindu-se în unghii şi fluierând şi mergea de colo-colo cu domnul Selby, enervându-i pe toţi cei pe care-i întâlnea cu insistenţele lui de a-i căuta de arme ascunse. Jim era extrem de amuzat şi-l punea pe tânăr să-l percheziţioneze de fiecare dată când intra în birou – ceea ce făcea cât putea de des, până când domnul Selby îşi pierdu cumpătul şi-o ordonă să plece.

Dar să-l pună pe foc pe domnul Selby era numai una dintre preocupările lui Jim. Acesta petrecu destul timp în Wapping în zilele următoare. Făcu bunăoară cunoştinţă cu paznicul de noapte de pe debarcaderul de lângă Aberdeen Wharf, care-i dădu informaţii despre doamna Holland în schimbul exemplarelor foarte uzate din *Poveşti tulburătoare pentru tinerii englezi*. Informaţiile nu erau foarte interesante, dar reprezentau ceva şi aşa erau şi frânturile adunate de la vagabonzi – fete şi băieţi care-şi câştigau existenţa adunând bucăţi de cărbune şi alte nimicuri din noroi la reflux. Uneori, îşi întorceau atenţia şi spre bărci nepăzite, dar rar se aventurau foarte departe. Ştiau însă de doamna Holland şi-i urmăreau mişcările cu mare atenţie; de exemplu, în ziua în care

Sally îşi încercă arma cea nouă, îi spuseră lui Jim că doamna Holland şi domnul Berry plecaseră de dimineaţă îndreptându-se spre vest, îmbrăcaţi bine; şi că nu se întorseseră încă.

Originile acelei expediţii se aflau în bucăţile de hârtie pe care doamna Holland le primise după ce se abătuseră în mâinile lui Ernie Blackett. La început, crezuse că Sally a scris mesajul în mod special ca să o inducă în eroare, dar, cu cât se uita mai mult la cuvinte, cu atât mai mult părea să fie un sens în ele; dar nu reuşea cu nici un chip să afle care era acesta.

În cele din urmă, îşi pierdu răbdarea.

– Haide, domnule Berry, zise ea. Mergem în Swaleness.

– De ce, doamnă?

– Să căutăm o avere.

– Unde e?

– La naiba, aş vrea să ştiu.

– Atunci de ce ne ducem acolo?

– Ştii ce, Jonathan Berry, spuse ea înflăcărată, eşti un prost. Henry Hopkins nu era de încredere, dar nu era prost. Nu pot să-i suport pe proşti.

– Îmi pare rău, doamnă, spuse domnul Berry, fiindu-i ruşine de el însuşi fără a şti de ce.

Planul doamnei Holland era să viziteze casa Foreland şi s-o interogheze pe femeia de serviciu beţivă, dacă mai era acolo, în speranţa că ea ştia ceva, dar, după ce merseră prin noroi şi-n bătaia vântului, găsiră casa goală şi încuiată. Doamna Holland înjură încontinuu timp de zece minute, fără a se repeta, apoi căzu într-o linişte morocănoasă când se întoarseră în oraş.

La jumătatea distanţei, se opri brusc.

– Hei, care-i numele barului de lângă port?

– Bar, doamnă? Nu-mi amintesc să fi văzut vreunul, spuse domnul Berry curtenitor.

– Nu, sigur că nu-ţi aminteşti, beţivan cu creier de porc. Dar dacă este Capul Turcului, aşa cum cred eu că este...

Vorbi pentru prima dată în acea zi fără venin, iar domnul Berry simţi cum se-nveseleşte. Doamna Holland cercetă bucata de hârtie din nou.

– Hai, spuse ea. Ştii, domnule Berry, cred că l-am găsit...

Grăbi pasul şi îndesă hârtia în geantă. Domnul Berry o urma credincios.

– Dacă-ţi cer să bei o halbă de bere, să faci bine s-o bei, spuse ea mult mai târziu. N-o să stai ca la o nenorocită de întâlnire despre abstinenţă, bând limonadă, un bărbat mare cum eşti tu, ar atrage o atenţie nedorită. O să faci cum îţi spun.

Se aflau în faţa cârciumei. Era întuneric, doamna Holland insistase să aştepte până la apus; petrecuse restul după-amiezii plimbându-se prin port, unde bărcile de pescari se ridicau încet odată cu apa care curgea în golfuleţ. Domnul Berry privise uimit cum vorbea cu un pescar bătrân despre lucruri lipsite de importanţă: lumini, flux şi altele asemenea. Era o minunăţie, nu încăpea îndoială. Dar el nu avea să bea berea fără a se împotrivi.

– Am principiile mele, spuse el încăpăţânat. Am făcut legământul, şi e de-ajuns pentru mine. Nu beau nici o bere.

Doamna Holland îi reaminti într-un limbaj colorat că era hoţ, bătăuş şi criminal şi că nu trebuia decât să bată din palme şi-l dădea în primire, iar ceea ce ştia ea l-ar fi dus la spânzurătoare într-o lună, dar el rămase neclintit. În cele din urmă, fu nevoită să cedeze.

– Bine, spuse ea cu amărăciune, limonadă atunci, şi sper că viermele pe care-l numeşti conştiinţă e satisfăcut. Intră şi să nu scoţi un cuvânt.

Cu fericirea calmă a celui care are dreptate, domnul Berry o urmă în bar.

– Adu-mi un gin, dragule, îi spuse ea proprietarului, şi un pahar cu limonadă pentru fiul meu, are un stomac delicat.

Proprietarul aduse băuturile şi, în timp ce domnul Berry îşi sorbea limonada, doamna Holland se angajă într-o conversaţie.

Avea o situaţie bună aici, cum era aşezat cu faţa spre mare. Era un bar vechi? Cu o pivniţă veche, fără îndoială? Da, văzuse ferestruica de lângă trepte când intrase, la parter, şi făcuse pariu cu fiul ei că poţi vedea marea de acolo. Avea dreptate? Numai când venea apa? Ce drăguţ! Ce păcat că acum era întuneric – nu-i putea dovedi. Un pahar pentru proprietar? Haide, era o noapte rece. Da, păcat că era întuneric acum, pentru că n-ar fi stat mult. I-ar fi plăcut să câştige pariul. Putea? Cum aşa? În golf era o baliză – se putea vedea la reflux – şi erau lumini peste tot în golf? Uite, Alfred! (domnului Berry, care stătea ca ameţit). O să-ţi fie de-ajuns?

Lovit, bărbatul dădu cu putere din cap că da şi-şi frecă glezna.

– Da, mamă, spuse el.

Proprietarul îi făcu doamnei Holland cu ochiul, ridică trapa de la tejghea şi-i conduse.

– Pe trepte în jos, spuse el. Aruncaţi o privire pe fereastră şi o să vedeţi.

Uşa de la pivniţă era într-un pasaj mic, în spatele barului, iar treptele erau în întuneric. Doamna Holland aprinse un chibrit şi se uită în jur.

– Închide uşa! şuieră ea spre domnul Berry.

El împinse uşa şi înaintă cu greu după femeie.

– Ai grijă, spuse ea.

Stinse chibritul şi rămaseră pe trepte, în întuneric.

– Ce căutăm? şopti el.

– Un loc întunecat, şopti ea. Asta e pivniţa. Sub o frânghie înnodată – ăsta e Capul Turcului.

– Cum?

– Capul Turcului e un fel de nod. Nu ştiai? Nu, sigur că nu. Trei lumini roşii... e o baliză acolo, în golf, care licăreşte de trei ori... când luna luminează apa... când se revarsă apa. Înţelegi? Toate se potrivesc. Acum, tot ce trebuie să facem e să căutăm lumina...

– Aceea, doamnă Holland?

Arăta spre un pătrat mic ce strălucea slab, în întuneric.

– Unde? întrebă ea. Nu văd nimic. Dă-te din drum!

Domnul Berry se mişcă un pas, iar ea îi luă locul, uitându-se pe fereastra mică.

– Asta e, zise ea. Asta e! Repede acum. Trei lumini roşii strălucesc clar pe loc...

Se întoarse. În mod ciudat, unul dintre ochiurile de geam acţiona ca o lentilă, concentrând licăririle din depărtare pe acel loc din zidul de piatră, un loc unde piatra se desprindea după cum descoperi când săpă repede cu unghiile în mortarul moale.

Scoase piatra. Era numai de dimensiunea unei cărămizi, i-o dădu domnului Berry şi căută în interior.

– E o cutie aici, zise ea, cu vocea tremurândă. Aprinde un chibrit, repede. *Repede!*

Domnul Berry puse piatra jos şi făcu ce i se ceruse, iar femeia trase o cutie de alamă din perete.

– Ţine-o nemişcată, la naiba! spuse ea, dar îşi înjura propriile mâini.

Pipăi capacul, încercând să desfacă încuietoarea, apoi se stinse chibritul.

– Aprinde altul, mârâi ea. Nenorocitul ăla de proprietar o să vină în curând.

Lumina străluci din nou între degetele lui. Îl ţinu aproape în timp ce femeia răsuci cârligul încolo şi-ncoace până când în cele din urmă îl desprinse.

Cutia era goală.

– Nu mai e, zise ea.

Vocea îi era calmă şi şocată.

– Nu mai e, doamnă Holland?

– Rubinul, broască-ţestoasă proastă ce eşti! Era aici, în cutia asta, şi l-a luat cineva.

Împinse cu amărăciune cutia înapoi în gaură, după ce verifică dacă mai e ceva acolo, şi puse piatra la loc exact când se deschise uşa, şi lumina lumânării se răspândi pe trepte.

– E-n regulă, se auzi vocea proprietarului.

– Da, mulţumesc, dragule. Am văzut lumina şi a văzut-o şi fiul meu. Nu-i aşa, Alfred?

– Da, mamă, am văzut-o.

– Mulţumim mult, domnule, spuse doamna Holland, când ieşiră din pivniţă. Nu le-ai mai arătat şi altora de curând cum e aici, nu?

– Nu, de când maiorul Marchbanks a coborât aici, acum o lună sau două. A zis că vrea să se uite la fundaţia în stil Tudor. Un om de treabă. S-a sinucis săptămâna trecută.

– Măi să fie, spuse ea. Nimeni altcineva?

– Fata mea poate a mai lăsat pe cineva acolo, numai că nu-i aici. De ce?

– Fără motiv, spuse doamna Holland. E un loc neobişnuit, de asta.

– Aşa este. Atunci, asta-i tot?

Doamna Holland trebui să se mulţumească doar cu asta. Dar îi spuse domnului Berry cât aşteptau trenul:

– O singură persoană ştia unde este Rubinul, şi asta-i fata. Hopkins e mort, iar Ernie Blackett nu se pune... Fata e. O să fie a mea, domnule Berry. O să fie a mea şi o s-o distrug, aşa o să fac. Acum sunt furioasă, o să-i iau viaţa, o să vezi dacă n-o s-o fac.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Protejând proprietatea

Vineri 8 noiembrie, domnul Selby făcu o excursie pe râu. Ţinea de slujba lui să inspecteze, ocazional, vasele din docuri, să verifice mărfurile din depozit şi să emită certificate pentru încărcături. Fusese odată un bun agent de voiaj. Era vioi şi viguros şi un bun evaluator al bunurilor din pieţele londoneze şi străine. Avea ochi bun în ceea ce priveşte navele şi puţini reuşiseră să obţină înţelegeri mai bune.

Aşa că, atunci când avu şansa de a inspecta brigantina care urma s-o înlocuiască pe *Lavinia,* domnul Selby profită de ea imediat cu un sentiment de uşurare. Iată o slujbă care nu implica lucruri neplăcute, care nu-l va amesteca în ceva dubios sau chinezesc. Aşa că vineri după-amiază călători spre terminalul Blackwall al căii ferate, mai gros îmbrăcat pentru că era frig şi cu o sticluţă de coniac într-un buzunar interior, care să-i cureţe judecata.

Merse cu el domnul Berry. Gardianul dinainte avusese o aventură nefericită care-l implicase pe un poliţist, un bar, un ceas furat şi, în absenţa unuia mai bun, doamna Holland îl trimisese pe domnul Berry în Cheapside.

– Unde mergem, domnule Selby? întrebă el, în timp ce coborau din tren.

– Pe râu, spuse domnul Selby scurt.

– Ah!

Merseră pe jos până la debarcaderul Brunswick, unde domnul Selby dăduse ordine să fie pregătită o barcă ce urma să-i ducă la centrul de navigaţie de lângă Bow Creek, unde era brigantina. Nu era decât o luntre pe debarcader, care se legăna la capătul treptelor, iar un personaj îmbrăcat cu o haină verde zdrenţuită şi o pălărie mare ţinea vâslele. Când sosiră, bărbatul părăsi luntrea şi-l ajută pe domnul Selby să coboare, apoi se întoarse spre domnul Berry.

– Îmi pare rău, domnule, barca nu ţine decât două persoane.

– Dar trebuie să stau cu el, spuse domnul Berry. Trebuie să merg, aşa mi s-a spus.

– Îmi pare rău, domnule, nu e loc.

– Ce se întâmplă? strigă domnul Selby. Mişcă-te, sunt un om ocupat.

– Spune că e loc numai pentru două persoane, domnule Selby, zise Jonathan Berry.

– Păi, ia vâslele şi vâsleşte tu, spuse domnul Selby. Dar nu mai sta degeaba!

– Îmi pare foarte rău, domnule, spuse vâslaşul. Regula companiei e să nu dea o barcă la apă dacă nu e şi angajatul la bord. Nu pot face nimic, domnule.

Domnul Selby mârâi nerăbdător:

– Of, foarte bine. Stai aici, să nu te mişti de pe debarcader!

– Bine, domnule Selby, zise bodyguardul lui.

Se aşeză pe un bolard, aprinse o pipă mică şi privi liniştit cum domnul Selby era purtat pe râul tulbure.

Şi abia când veniră să închidă docul, la ora şase, iar el se afla acolo încă, îşi dădu seama că era ceva în neregulă.

– Mare prost mai eşti, spuse doamna Holland, apoi îl tratã cu o analizã a caracterului sãu, o listã a înaintaşilor lui şi un pronostic al viitorului.

– Dar mi-a spus el însuşi sã-l aştept, protestã domnul Berry.

– Nu-ţi dai seama ce s-a întâmplat, nu-i aşa? Nu-ţi dai deloc seama ce-ai fãcut, matahalã ce eşti?

– Numai pentru cã nu-mi spuneţi, murmurã bãrbatul, dar nu îndrãzni a o rosti cu voce tare.

Doamna Holland devenise deja atât de obsedatã de Rubin încât nu mai vedea nimic altceva. Domnul Selby prezentase un interes temporar, fiind o vreme promiţãtor, dar nu avea nimic din fascinaţia puternicã a celuilalt. Îi alungã pe cei câţiva locatari pe care îi avea ca sã pãstreze casa liberã şi atârnã un panou cu „NU MAI AVEM LOCURI LIBERE“ pe uşa principalã; trimise spioni prin întreaga Londrã ca sã le caute pe Sally şi Adelaide şi, pentru orice eventualitate, un fotograf blond; îl aduse pe domnul Berry într-o stare de agitaţie profundã în care orice cuvânt al ei îl fãcea sã sarã în picioare, tresãrea la cea mai micã mişcare a ei şi apariţia ei bruscã într-o camerã îl fãcea sã tresarã ca un şcolar vinovat. Doamna Holland se plimba prin casã mormãind şi înjurând, colinda prin teritoriul ei, din Wapping Old Stairs pânã la Shadwell Basin, de la Hangman's Wharf pânã la Blackwall Railway, punând ochii pe orice tânãrã pe care o întâlnea; nu dormea, stãtea trezã în bucãtãrie, fãcând ceai ca smoala şi aţipind din când în când. Domnul Berry mergea pe vârfuri şi vorbea foarte politicos.

În ceea ce o priveşte pe Sally, ea se simţea pierdutã.

Cumpãrase o armã, dar nu-şi cunoştea duşmanul; aflase de moartea tatãlui ei, dar nu înţelegea motivul.

Iar zilele treceau... Simţea cã a început ceva când fãcuse prima vizitã în Cheapside, care era acum scãpat de sub control.

Lucrurile se desfăşurau în mod obscur în jurul ei, ca nişte maşini mari, periculoase într-o fabrică întunecată, iar ea mergea orbeşte printre ele...

Ştia că putea afla mai multe, dar cu preţul unei noi călătorii în Coşmar. Şi nu putea face asta, nu încă.

Era atât de ironic! Pentru că, pentru prima dată în viaţă, avea prieteni şi o casă, şi un scop. Cu fiecare zi care trecea, se simţea tot mai sigură de cunoştinţele ei legate de afacere şi mult mai plină de idei pentru dezvoltarea ei. Din nefericire, majoritatea dintre ele necesitau bani şi nu aveau capitalul necesar. Nu putea să folosească banii proprii, pentru că-i putea obţine numai cu ajutorul domnului Temple; iar dacă se ducea la el, îşi pierdea imediat independenţa.

Era mai uşor să se gândească la Frederick. Un astfel de amestec de neseriozitate leneşă şi furie intensă, de nepăsare boemă şi perfecţionism dedicat! Frederick era un subiect care ar fi putut fascina un psiholog. Sally se gândi: trebuie să-l rog să mă înveţe arta fotografiei. Dar mai târziu, nu încă, nu înainte de a mă elibera de misterul ăsta.

Făcu un efort şi-şi întoarse mintea spre întuneric: spre doamna Holland. Deci tânăra şi femeia în vârstă aveau gândurile ocupate una cu cealaltă; iar când se întâmplă asta cu oamenii, mai devreme sau mai târziu se întâlnesc.

Sâmbătă dimineaţa devreme, un bărbat şi un băiat aflaţi pe un şlep încărcat cu bălegar de cal observară un cadavru în apa din acea parte a râului cunoscută sub numele de Erith Reach. Cu ajutorul unui cârlig de pe barcă, îl luară la bord şi-l aşezară ceremonios pe grămada lor plutitoare de bălegar. Era primul cadavru pe care-l găsea băiatul, şi era foarte mândru de asta. Voia să-l păstreze o vreme şi să-l expună ca să fie admirat de cei care treceau; dar tatăl lui acostă la Purfleet şi dădu cadavrul magistraţilor locali. Bălegarul ajunse la fermele din Essex.

Jim obişnuia să-şi petreacă weekendul în strada Burton. Se îndrăgostise de Rosa, care-l rechiziţionase imediat pentru Compania de Repertoriu Stereografia. Era Oliver Twist; era un băiat aflat pe o punte în flăcări; era Puck; era un prinţ dintr-un turn, Frederick fiind un unchi rău neconvingător. Dar, indiferent cum era costumat sau cât de nobil era rolul, trăsăturile îi erau astfel formate că singura expresie pe care o putea prinde camera era aceea unui băiat pus pe şotii. Îl încercară la un moment dat pentru „Când ţi-ai văzut ultima dată tatăl?“ şi arăta, spunea Frederick, de parcă îi convingea pe parlamentari că le-ar putea procura ştiuci la mâna a doua, foarte ieftine.

– I-auziţi, spuse el când veni la ei într-o zi de sâmbătă, bătrânul Selby a dispărut! Nu a mai apărut în dimineaţa asta. Pun pariu că a fost omorât. Pun pariu că bărbatul ăla din Warwick Hotel i-a tăiat gâtul.

– Nu te mişca, spuse Rosa cu gura plină de bolduri.

Studioul fusese transformat în Palestina cu ajutorul unei pături pictate şi încerca să-l facă pe Jim să arate ca David pentru o serie biblică pe care Trembler spunea că ar putea să le-o vândă societăţilor misionare.

– Când te-ai spălat ultima dată pe genunchi?

– Pun pariu că nu s-a spălat niciodată pe genunchi nici el. Cine o să se uite la poza asta, oricum?

– Canibalii, spuse Sally.

– Păi, o să apară, nu-i aşa? Nu prea pare să-ţi pese de bătrânul Selby. Pun pariu că e mort.

– Foarte posibil, spuse Rosa. Acum, poţi să nu mai sari, pentru numele lui Dumnezeu? Avem treabă...

Intră un client în magazin, şi Sally merse să-l servească. Atunci când se întoarse, abia putea să se abţină să zâmbească.

– Ascultaţi, zise ea. Ascultaţi, e minunat! Era un bărbat de la Chainey, tipografia. Vor să tipărească multe dintre pozele noastre şi să le vândă în toată Londra. Deja. Ce ziceţi de asta?

– Perfect! spuse Frederick. Pe care dintre ele?

– Cât o să plătească? întrebă Rosa.

– I-am spus să se întoarcă luni. I-am spus că suntem prea ocupaţi ca să discutăm acum şi că am avut oferte şi de la alte firme pe care trebuie să le cântărim. Când se întorc...

– Nu se poate! zise Rosa. Dar nu-i adevărat!

– Păi, poate că nu. Dar vom avea. Anticipez puţin numai ca să cresc preţul. Frederick, când se întorc, trebuie să negociezi cu ei. O să-ţi spun eu ce să zici.

– Sper că o s-o faci. Nu am nici cea mai vagă idee. A! Ai văzut asta? Am vrut să ţi-o arăt mai devreme.

Desfăcu un exemplar din *The Times*.

– Dumnezeule, ai de gând să faci poze azi sau nu? întrebă Rosa supărată.

– Sigur că da, spuse el, dar s-ar putea să fie important. Ascultaţi: „Domnişoarei Sally Lockhart. Dacă domnişoara Sally Lockhart, fiica răposatului domn Matthew Lockhart, din Londra şi Singapore, va întreba de domnul Reynolds de la Warwick Hotel, Cavendish Place, va afla ceva important în avantajul său". Ce crezi de asta?

Jim fluieră.

– El e. El e tipul care l-a omorât pe Selby.

– E un vicleşug, zise Sally. Nu mă duc.

– Să mă duc eu şi să pretind că sunt tu?

– Nu te duce, spuse Jim. O să-ţi taie gâtul cum i-a făcut lui Selby.

– Ce ştii tu despre Selby? întrebă Frederick. Eşti obsedat, băieţel oribil ce eşti!

– Pun pariu, spuse dintr-odată Jim. Pun pariu pe-o jumătate de coroană că e mort.

– S-a făcut. Sally, vin cu tine dacă vrei. Nu poate să facă nimic dacă sunt cu tine.

– Şi dacă e domnul Temple? zise ea. Uiţi că trebuie să mă ascund. E responsabil pentru mine din punct de vedere legal, aşa că trebuie să se gândească la tot felul de modalităţi de a mă găsi.

– Dar poate să fie ceva care are legătură cu tatăl tău, spuse Rosa. Te-a numit Sally, şi nu Veronica, în primul rând.

– E-adevărat. Of, nu ştiu ce să fac. Dar... Of, nu ştiu. Sunt prea multe de făcut aici. Hai să terminăm cu poza asta...

Duminică după-amiază, Adelaide şi Trembler merseră la plimbare. Trecură pe lângă Muzeul Britanic, o luară pe Charing Cross Road şi se uitară la Nelson de pe coloana lui, apoi se plimbară prin Mall şi-i făcură o vizită Maiestăţii Sale Regina, numai că nu era acasă, pentru că normele regale nu se aplicau palatului Buckingham.

– Probabil e la Windsor, spuse Trembler. Îi e caracteristic. Hai mai bine să mergem să luăm nişte castane.

Cumpărară deci nişte castane şi se plimbară prin parc, păstrară câteva să le dea şi raţelor, care veneau şi se luptau pentru ele ca nişte mici nave de război. Adelaide nu visase niciodată la o după-amiază ca aceasta. Râse şi glumi cu Trembler, de parcă ar fi uitat cum e să fii nefericit, iar el râse la rândul lui şi o învăţă să arunce cu piatra în apă, până când veni un gardian şi le spuse să plece. Apoi, după ce se întoarse cu spatele, Trembler scoase limba, şi cei doi izbucniră din nou în râs.

Atunci fură observaţi.

Un tânăr lucrător de la moara de pe strada principală din Wapping se plimba cu prietena lui, o cameristă din Fulham. Făcuse afaceri de o natură uşor infracţională (tutun extras dintr-un depozit) cu unul dintre locatarii doamnei Holland şi-şi aminti că doamna oferea o recompensă pentru veşti referitoare la locul unde se afla Adelaide. Era un tânăr cu simţuri ascuţite şi o recunoscu imediat. Începu să-i urmărească.

– Hei! spuse fata. Ce faci?

– Poartă-te natural. Am motivele mele, zise tânărul.

– Ştiu genul tău de motive, spuse camerista. Nu merg în nici un tufiş cu tine. Spune!

– Rămas-bun, atunci, zise el şi o lăsă uimită în drum.

Îi urmări prin parc şi prin Trafalgar Square. Îi pierdu la capătul străzii St. Martin şi apoi aproape că dădu nas în nas cu ei la Cecil Court, unde se uitau pe fereastra unui magazin de jucării. Merse după ei până la Muzeul Britanic; aproape că îi pierdu în Coptic Street; încerca să stea în spate, să nu fie văzut, pentru că era mai puţină lume aici, apoi îi văzu că dau colţul în Burton Street. Când ajunse acolo, dispăruseră, dar se închidea uşa de la magazinul unui fotograf.

– E ceva măcar, se gândi şi plecă grăbit înapoi în Wapping.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Treptele Regelui Jacob

Bărbatul de la Chainey's, tipografia, veni luni, aşa cum stabilise Sally. Frederick, care repetase de câteva ori, insistă asupra unui procent de douăzeci la sută, care se ridică la douăzeci şi cinci la sută după ce erau vândute zece mii de copii. Tipograful fu uimit de aceasta; se aşteptase să plătească numai când cumpăra pozele. Dar Sally se gândise la asta şi-i zisese lui Frederick să nu clintească. Tipograful decise să ia crimele faimoase, seria istorică, şi scenele din Shakespeare. Fu de acord ca pozele să fie cunoscute drept Garland, şi nu Chainey, să fie vândute la un preţ de trei cenţi şi jumătate setul, şi ca tipografia să suporte costul reclamelor.

Uşor uimit, tipograful plecă, dar nu înainte de a semna o înţelegere. Frederick se frecă la ochi, nevenindu-i să creadă ce făcuse.

– A fost foarte bine! spuse Sally. Am ascultat. Ai fost ferm şi ai ştiut ce să spui. Am pornit! Suntem pe drum!

– Sunt foarte încordat, spuse Frederick. Sufletul meu e prea fin pentru turnirul ăsta comercial. De ce n-o faci tu?

– O voi face imediat ce voi avea vârsta potrivită pentru a fi luată-n serios.

– Eu te iau în serios.

Sally se uită la el. Erau singuri în magazin; ceilalţi plecaseră cu diferite treburi. El stătea pe tejghea, ea era cam la un metru distanţă, cu mâinile pe rastelul de lemn pe care Trembler îl făcuse pentru stereografii. Şi dintr-odată deveni foarte conştientă de toate astea. Se uită în jos.

– Ca femeie de afaceri? spuse ea, încercând să nu-şi piardă vocea.

– Ca orice. Sally, eu...

Se deschise uşa şi intră un client. Frederick sări de pe tejghea şi-l serv̦i, şi Sally se duse în bucătărie. Inima îi bătea repede. Ceea ce simţea pentru Frederick era atât de confuz şi de puternic încât nu putea să-i dea glas; de-abia dacă îndrăznea să se gândească la ceea ce voia el să-i spună. Poate că urma să afle într-un minut sau două.

Dar se auzi o ciocănitură în uşa de la bucătărie şi intră Jim.

– Jim! spuse ea. Ce faci aici? Nu eşti la lucru?

– Am venit să-mi iau câştigul, spuse el. Îţi aminteşti că am făcut un pariu? Ei bine, am avut dreptate. Bătrânul Selby e mort.

– Ce!?

Frederick intră în acel moment şi se opri imediat.

– Ce faci, aici, balaurule? spuse el.

– Am venit să-vă dau veşti. Îmi datorezi o jumătate de coroană, pentru început. Bătrânul Selby a dat ortu' popii. L-au pescuit din râu sâmbătă, şi de dimineaţă a venit un poliţai şi s-a închis biroul. Are loc o investigaţie. Aşa că-mi vreau banii.

Frederick îi aruncă o monedă şi se aşează.

– Ce ştiu despre asta? întrebă el.

– A plecat vineri ca să se uite la o brigantină pe lângă Bow Creek. A luat o şalupă de pe debarcaderul Brunswick şi nu s-a mai întors. Nici vâslaşul. Tipul ăla mare trimis de doamna Holland a stat cu el până la debarcader, dar nu s-a urcat pe şalupă: e un martor care l-a văzut aşteptând. Ce crezi de asta, hm?

– La naiba, spuse Frederick. Şi crezi că a fost bărbatul de la Hotelul Warwick?

– Sigur că el a fost. E veridic.

– Şi ai spus poliţiei?

– De ce? spuse Jim cu dispreţ. Lasă-i să fluiere.

– Jim, e vorba despre o crimă.

– Selby era un ticălos, spuse Jim. El i-a trimis tatăl la moarte, îţi aminteşti? Nu merită nimic mai bun. Asta nu e crimă, e justiţie divină.

Amândoi se uitară la Sally. Fata simţi că, dacă ar fi zis da, mergem la poliţie, cei doi ar fi fost de acord. Dar simţea că, dacă o făceau, nu mai aflau adevărul.

– Nu, spuse ea. Nu încă.

– E periculos, zise Frederick.

– Pentru mine, nu pentru tine.

– De-asta îmi fac griji, replică el supărat.

– Nu înţelegi. Şi nu pot să-ţi explic. Oh, te rog, Frederick, lasă-mă să rezolv asta în felul meu!

Frederick ridică din umeri.

– Ce crezi, Jim?

– E nebună. Dar las-o în pace, în caz că se ia.

– Bine. Dar, Sally, îmi promiţi că o să-mi spui ce vrei să faci şi unde eşti mereu? Dacă eşti hotărâtă să te arunci în pericol, vreau să ştiu şi eu.

– Bine, promit!

– Ei bine, măcar e ceva şi asta. Jim, ce faci astăzi?

– Nu ştiu. Mă plimb şi-i enervez pe oameni, cred.

– Vrei să vezi cum se aranjează camera şi se fac fotografii?

– Da, te rog.

– Haide, atunci...

Merseră în studio şi o lăsară singură pe Sally. Ea se întoarse spre ziar, intenţionând să se uite la ştirile financiare. Dar privirea îi fu atrasă de un titlu; începu să citească şi într-un minut era în picioare, albă şi tremurând.

ATAC MISTERIOS ASUPRA UNUI PREOT

FRAŢI DIN OXFORD IMPLICAŢI ÎNTR-O CRIMĂ MISTERIOASĂ

O serie extraordinară de evenimente a avut loc în Oxford sâmbătă, culminând cu moartea fratelui unui preot local.

Bărbatul ucis, domnul Matthew Bedwell, locuia cu fratele lui geamăn, reverendul Nicholas Bedwell, preot în St. John's, Summertown.

Evenimentele au început cu un atac neprovocat asupra reverendului Bedwell care-şi vizita un enoriaş bătrân. Intrând pe aleea care ducea spre casa invalidului, preotul a fost atacat cu un pumnal de un bărbat bine făcut.

Deşi rănit la braţe şi la faţă, reverendul Bedwell a reuşit să-şi învingă atacatorul care a dispărut rapid. Domnul Bedwell a fost îngrijit de un medic, dar între timp, la parohie, a sosit un mesaj prin care i se cerea fratelui său să se întâlnească la râu, în portul Meadow din apropiere.

Astfel atras, domnul Matthew Bedwell a părăsit parohia la ora trei şi nu a mai fost văzut în viaţă. Puţin după şapte seara, un luntraş i-a găsit trupul în râu. Îi fusese tăiat gâtul.

Victima era marinar şi se întorsese de curând dintr-un voiaj către Indiile de Est. El şi fratele lui erau gemeni identici şi se crede că aceasta ar putea explica atacul recent asupra reverendului Bedwell; dar circumstanţele rămân obscure.

Sally lăsă ziarul jos şi fugi să-l caute pe Frederick.

Îi scriseră imediat lui Nicholas Bedwell şi petrecură restul zilei lucrând în linişte. Nimeni nu avea prea multe de spus, nici măcar Jim. Rosa pleca la teatru mai devreme ca de obicei.

Jim se făcuse atât de util încât îl rugară să stea la cină. Acesta plecă împreună cu Trembler şi Adelaide la „Ducele de Cumberland", barul de după colţ, ca să cumpere nişte bere pentru la masă. Sally gătea kedgeree[1], unul dintre cele două feluri de mâncare pe care ştia să le gătească.

Frederick tocmai venise din laborator, iar Sally se pregătea să aşeze masa când se deschise larg uşa de la bucătărie şi intră Jim.

– Doamna Holland, spuse el fără suflare. A luat-o pe Adelaide. Se ascundea după colţ... a furat-o şi a sărit într-o trăsură... nu am putut să o oprim!

– Unde-i Trembler? întrebă Frederick, lăsând jos cuţitele şi furculiţele şi întinzându-se după haină.

– L-a lăsat lat uriaşul, spuse Jim. Era întuneric, tocmai dădeam colţul, lângă cârciumă, nu se vedea nimic! A ieşit brusc de pe alee şi a înhăţat-o, iar Trembler a dat drumul berii şi a prins-o de celălalt braţ, iar uriaşul l-a pocnit şi l-a lăsat lat... e acolo, încă, din câte ştiu... i-am văzut cum au împins-o într-o trăsură şi au plecat în trombă.

– Sally, rămâi aici, spuse Frederick. Să nu ieşi, să nu dai drumul la uşă şi să nu laşi pe nimeni să intre.

– Dar... strigă ea, prea târziu, pentru că el plecase, iar Jim se luase după el. Dar cum rămâne cu Trembler? întrebă ea în bucătăria goală.

---

[1] Kedgeree – fel de mâncare indiană din orez, păstăioase, ceapă şi ouă; mâncare europeană din peşte, orez, ouă (n.tr.)

Se uită la mâncarea aburindă, gata pentru a fi mâncată, şi simţi cum i se umplu ochii de lacrimi de frustrare. „De ce să rămân aici? se gândi ea furioasă. Nu e treaba mea?“

Se aruncă în scaunul mare şi-şi muşcă buza. Nu ştia ce putea să facă mai departe; dar se auzi zgomot la uşă şi-l văzu uimită pe Trembler, tremurând, alb la faţă şi cu urme de sânge pe obraz. Sări de pe scaun, îl ajută să intre şi-l aşeză într-un fotoliu.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. A venit Jim în fugă şi a spus că doamna Holland a...

– Au luat-o, nenorociţii! spuse el.

Acum îşi merita numele: tremura mai rău decât ea când tremura cel mai tare.

– Au înhăţat-o, biata copilă, şi au împins-o într-o nenorocită de trăsură, iar eu n-am putut să-i opresc... ticălosul ăla mare m-a lovit şi am căzut... Am încercat, domnişoară, Dumnezeu mi-e martor că am încercat, dar era atât de mare...

– Fred şi Jim au plecat după ei, spuse ea, luând o cârpă şi tamponându-i faţa. O s-o salveze, nu-ţi face griji. Fred n-o să lase să i se întâmple nimic. O să fie aici teafără într-o oră...

– Of, domnişoară, sper că aveţi dreptate. E vina mea. Nu trebuia s-o iau. E o fiinţă drăgălaşă...

– Şşt, nu te învinovăţi. Sigur că n-a fost vina ta. Nu a fost vina nimănui. Uite, masa e pregătită şi nu are cine să mănânce în afară de noi. Vrei să mănânci?

– Nu ştiu dacă pot. Nu-mi mai e foame.

Nici lui Sally nu-i mai era, dar îl făcu să mănânce puţin şi mâncă şi ea. Nici unul nu vorbi până la sfârşitul mesei. Apoi, el împinse farfuria şi spuse:

– Foarte gustos! Foarte drăguţ!

Le luase numai cinci minute să mănânce.

– Ce-ţi mai face obrazul? întrebă ea.

Lui Trembler i se închidea ochiul.

– Al naibii de inutil, asta sunt, murmură el, în timp ce Sally i-l tampona uşor cu o bucată umedă de cârpă. Nu pot să fac nimic cum trebuie.

– Nu fi absurd, locul ăsta s-ar duce de râpă dacă nu ai fi tu, şi ştii foarte bine asta. Deci nu te mai autocompătimi.

Sally puse jos cârpa şi avu brusc o idee. Trebuia să stea jos. Începuse să tremure.

– Ce e? întrebă bărbatul.

– Trembler, vrei să faci ceva pentru mine?

– Ce?

– Eu... Nu ştia cum să-şi aleagă cuvintele. Trembler, ştii ce s-a întâmplat când am mers în localul cu opiu împreună cu Fred?

– Da, ne-aţi spus. De ce? Doar nu intenţionaţi să mergeţi acolo din nou?

– Nu, nu e nevoie. Am opiu aici... Când m-a rugat domnul Bedwell să-i fac rost, eu... ei bine, am păstrat o parte. Ştiam că va trebui să mai trec prin asta. Am furat. Nu o să ştiu ce urmăreşte doamna Holland dacă nu o fac. Va trebui să reintru în Coşmar, înţelegi? M-am gândit să tot amân şi speram că va renunţa pur şi simplu, dar nu a făcut-o. Şi totul are un început şi... vreau s-o fac acum. Vrei să stai cu mine?

– Ce? Vreţi să fumaţi chestia aia aici?

– E singura modalitate prin care pot să aflu adevărul. Te rog, Trembler, vrei să stai aici şi să ai grijă de mine?

El înghiţi în sec.

– Sigur că da, domnişoară. Dar dacă iese rău? Ce să fac?

– Nu ştiu. Am încredere în tine, Trembler. Pur şi simplu... ţine-mă în braţe, poate.

– Bine, domnişoară. Aşa o să fac.

Sally se ridică şi-l sărută, apoi alergă la dulapul din colţ. Opiul era înfăşurat într-o bucată de hârtie, în spatele cănii de bere de pe raftul de sus, iar fata fu nevoită să se urce pe un scaun ca să-l ia. Păstrase o bucăţică de dimensiunea vârfului degetului mic şi nu

avea idee dacă era prea mult sau nu era de-ajuns, nici cum s-o fumeze, de vreme ce nu avea pipă...

Se aşeză la masă şi împinse farfuriile. Trembler trase un scaun şi se aşeză în faţa ei, punând lampa în aşa fel încât să lumineze bine pe muşama. Era aprins focul şi era cald în bucătărie; dar, ca lucrurile să fie mai sigure, Sally încuie uşa, apoi despachetă opiul.

– Ultima dată, spuse ea, s-a întâmplat numai să respir fumul de la pipa altcuiva. Poate că nu e nevoie chiar să-l fumez... O să-i dau foc şi o să respir fumul ca data trecută... Sau poate ar trebui să mă asigur. E tot ce am. Ce crezi?

Trembler clătină din cap.

– Nu ştiu, domnişoară, spuse el. Mama îmi dădea laudanum pentru măsea când eram mic. Dar asta-i tot ce ştiu. Se fumează ca tutunul, nu-i aşa?

– Nu cred. Cei pe care i-am văzut la doamna Chang erau toţi întinşi pe pat, şi un servitor le ţinea pipa. Şi le aprindea opiul. Poate că nu puteau să şi-o ţină singuri. Dacă l-aş pune pe-o farfurie...

Sally se ridică repede, aduse o farfurie de porţelan pe masă şi scoase o cutie de chibrituri dintr-un sertar de deasupra şemineului.

– O să ţin chibritul deasupra, spuse ea. Apoi, dacă adorm sau ceva, chibritul o să cadă în farfurie şi nu o să se întâmple nimic. Luă o furculiţă curată şi înţepă bila mică de răşină, apoi o ţinu deasupra farfuriei. Începem, spuse ea.

Aprinse un chibrit şi-l ţinu în dreptul opiului. Mâinile îi erau perfect nemişcate, observă ea. Flacăra se răsuci în jurul drogului, înnegrind suprafaţa; apoi începu să scoată fum şi să spumege. Sally se aplecă înainte, trase adânc în piept şi fu cuprinsă de ameţeală. Clipi, clătină din cap şi i se făcu rău, apoi se stinse chibritul.

Îi dădu drumul pe farfurie şi se întinse după altul.

– Sunteţi bine, domnişoară? întrebă Trembler.

– Poţi să aprinzi tu chibritul şi să-l ţii sub opiu?

– Sigur! Sunteţi sigură că vreţi să faceţi asta?

– Da. Trebuie. Aprinde în continuare chibrituri – fă să iasă fum.

Trembler aprinse un chibrit şi-l ţinu în dreptul opiului. Sally se aplecă în faţă, punând mâinile pe masă şi dându-şi părul pe spate ca să nu ia foc, apoi respiră adânc. Fumul era dulceag, se gândi ea, şi în acelaşi timp amărui; apoi începu Coşmarul.

Wapping, în zilele acelea, era ca o insulă. De o parte era râul, de cealaltă docurile şi intrările lor. Astfel, pentru a intra în Wapping, trebuia să treci peste un pod, iar podurile în acea vreme nu erau structuri solide ca Podul Londrei, construite din piatră sau cărămidă, ci mai uşoare, făcute din fier şi lemn. Şi toate se mişcau: erau poduri basculante sau poduri hidraulice, şi din timp în timp se dădeau la o parte sau se ridicau din faţa navelor care intrau sau ieşeau din docuri. Existau şapte astfel de poduri: şapte intrări şi şapte ieşiri. Era uşor să pui un om la fiecare. Erau destui care-i datorau doamnei Holland favoruri şi chiar mai mulţi cărora le era frică de ea.

Trăsura lui Frederick, cu Jim nerăbdător pe scări, traversa hurducăindu-se pe podul basculant spre Wapping Entrance, canalul care ducea în cel mai mare dintre cele două docuri din Londra. Nici Frederick, nici Jim nu-i observară pe cei doi bărbaţi de pe dreapta.

– Încotro? strigă vizitiul.

– Opreşte aici, răspunse Frederick. O să mergem pe jos mai departe.

Îl plătiră pe vizitiu, iar acesta întoarse pe drumul pe care venise. Frederick ar fi vrut să aibă mai mulţi bani la el ca să-i spună vizitiului să aştepte, dar nu avea decât atât cât să-şi achite călătoria.

– Ce facem? întrebă Jim. Ştiu unde stă. Am spionat-o.

– Nu ştiu sigur, răspunse Frederick. Să mergem să vedem ce se întâmplă...

Grăbiră pasul pe strada principală din Wapping, printre depozitele înalte şi întunecate, schelele care se înălţau deasupra lor şi

scripeţii ce se balansau pe sus asemenea unui echipament pentru execuţii multiple. După un minut-două, ajunseră la colţul cu Hangman's Wharf, şi aici Frederick întinse mâna şi se opriră.

– Aşteaptă, zise el. Se uită în jur şi-l trase repede pe Jim de braţ. Uite! şopti el. Exact la timp... acum sosesc... se dă jos din trăsură şi Adelaide e cu ea...

– Ce facem? şopti Jim.

– Vino! Să o luăm şi să fugim!

Frederick o luă înainte, iar Jim îl urmă. Erau numai vreo douăzeci de metri până la intrarea în Pensiunea Holland, iar Frederick alerga uşor. Doamna Holland scotocea încă după chei când Frederick o ajunse din urmă.

– Adelaide! strigă el, iar doamna Holland se întoarse într-o clipă. Fugi! Du-te cu Jim!

Jim se repezi spre Adelaide şi o prinse de mână. Încercă să o tragă, dar aceasta se împotrivea, paralizată.

– Haide! strigă el şi o trase mai tare, iar în cele din urmă fata se mişcă. Alergară spre colţul străzii şi dispărură, iar atunci Frederick observă de ce doamna Holland nu se mişcase şi de ce îi zâmbea; pentru că exact în spatele ei, cu un băţ scurt în mână, se afla uriaşul, Jonathan Berry. Frederick se uită în jur, dar era prins. Nu exista cale de ieşire.

Colţul pe care îl dăduse Jim nu era calea pe care ar fi ales-o Adelaide; îi conduse într-o fundătură. Dar copila era ameţită din cauza panicii şi mersese în direcţia în care o trăsese el.

Locul se numea Church Court. Era curbat, iar Jim nu văzu fundătura şi oricum era aproape întuneric. Când ajunse în capăt, se împiedică de o grămadă de gunoaie, îşi trecu mâinile peste zidul întunecat din cărămidă şi înjură.

– Unde suntem? întrebă el. Ce e dincolo de zidul ăsta?

– O biserică, şopti ea. Vine? Vine?

– Nu, e reţinută. Hai să sărim nenorocitul ăsta de zid...

Jim se uită în jur, în întuneric. Zidul nu era înalt – cam un metru şi jumătate, dar avea deasupra ţepuşe; le vedea în lumina slabă a ferestrelor de la biserică, acum că i se obişnuiseră ochii cu întunericul. Auzi un cântec şi se întrebă dacă slujba ar fi o ascunzătoare bună.

Dar trebuia să treacă peste zid mai întâi. Într-un colţ al lui se afla un butoi; îl aduse spre zid şi-l ridică în picioare, apoi fu nevoit să meargă să o scuture pe Adelaide, care era ghemuită la pământ, şoptind.

– Hai, prostuţo, o îndemnă el. Urcă-te aici. Trebuie să sărim zidul...

– Nu pot, zise ea.

– Of, sus, pentru numele lui Dumnezeu. Sus!

O ridică în picioare pe butoi. Tremura ca un iepure speriat şi Jim continuă mai blând:

– Dacă reuşim să trecem de partea cealaltă, o să ne întoarcem în Burton Street. O să-l vezi din nou pe Trembler. Dar trebuie să încerci, da?

Jim se prinse de marginea de sus a zidului şi se ridică. Zidul era gros, aşa că avea destul loc unde să stea odată aflat sus, apoi se întoarse şi se aplecă spre copilă.

– Strânge-ţi fusta şi ridic-o să nu se prindă, îi zise el, iar ea făcu, tremurând, ce i se spuse.

Apoi se întinse în sus şi-i dădu mâinile lui Jim, iar băiatul o trase pe zid. Era foarte uşoară.

În secunda următoare, erau în cimitir. Pietre întunecate de mormânt, buruieni, grilaje răsucite erau împrăştiate peste tot împrejur, iar corpul mare al bisericii se ridica în faţă. Se auzea orga; părea a răspândi căldură şi prietenie, iar Jim era extrem de tentat să intre în biserică. Îşi făcură drum printre morminte şi ajunseră în faţă, unde un felinar îl ajută să vadă cât erau de murdari.

– Lasă-ţi fusta jos, zise el. Arăţi ridicol.

Ea se supuse. Jim se uită în stânga şi-n dreapta; strada era goală.

– Cred că e mai bine să nu ne întoarcem pe acelaşi drum, continuă el. Podul ăla e la numai un pas de casa ei. Putem să trecem prin altă parte printre docurile astea nenorocite?

– Lângă Tobacco Dock e un pod, şopti ea. Pe Old Gravel Lane.

– Să mergem, atunci. Arată-mi drumul! Rămâi în umbră, însă.

Adelaide îl conduse pe lângă partea din faţă a bisericii, apoi în dreapta, pe lângă un atelier părăsit. Maghernițele astea erau mai înguste decât strada principală şi mărginite de case cu terasă, nu de debarcadere şi depozite. Erau puţini oameni pe străzi; trecură pe lângă un bar, dar chiar şi acesta era tăcut, deşi în spatele ferestreloŕ se vedeau strălucind lumini.

Merseră repede mai departe, şi speranţele lui Jim crescură. Erau nevoiţi să meargă pe jos până-n Burton Street, dar nu conta, o oră şi jumătate de mers nu făcea rău. Mersese destul de bine, luând în considerare situaţia.

Se opriră la colţul cu Old Gravel Lane, care era mai mare şi mai bine luminată decât străduţa de pe care ieşeau. Începea să plouă. Jim se uită înainte pe drum, cu mâna deasupra ochilor şi văzu două-trei depozite la capătul străzii, apoi un pod.

– Asta e? întrebă el.

– Da, spuse ea. Acela e Tabacco Dock.

Dădură cu grijă colţul şi porniră spre pod. Pe lângă ei trecu o căruţă cu o prelată peste încărcătură, dar Jim nu apucă să strige şi să ceară să fie luaţi şi ei. Câţiva trecători se uitară ciudat la cei doi – fetiţa speriată, cu o mantie prea mare pentru ea, şi băiatul fără haină sau pălărie în noaptea aceasta umedă –, dar majoritatea îşi vedeau de drum, cu capetele în pământ.

Aproape că ajunseseră la pod când fură observaţi.

Pe partea dreaptă a drumului era baraca unui paznic de noapte, iar în faţa ei strălucea un foc într-un alămar, şuierând şi scuipând picăturile de ploaie care cădeau din când în când, ocolind pânza atârnată deasupra lui. Doi bărbaţi stăteau în baracă şi, cu coada ochiului, Jim îi văzu ridicându-se când el şi Adelaide se apropiară,

iar el avu timp numai să se întrebe de ce făceau asta înainte ca unul dintre ei să spună:

– Haide, ea e! Ea e!

Simţi cum Adelaide intră la apă lângă el: din nou paralizată. O luă de mână pe când cei doi bărbaţi ieşeau din baracă şi începură să alerge pe drumul pe care veniseră. Nu existau locuri unde să cotească: pereţii depozitelor se înălţau abrupte şi întunecate pe ambele părţi.

– Aleargă, pentru numele lui Dumnezeu! Aleargă, Adelaide! strigă el.

Văzu o deschizătură pe stânga şi se aruncă în ea, trăgând-o şi pe fată după el; apoi o întoarcere la stânga, apoi la dreapta, până când nu-i mai zăriră pe bărbaţi.

– Încotro? spuse el, gâfâind. Haide, repede... îi aud.

– Spre Shadwell, gâfâi ea. Oh, Jim, o să mă omoare... O să mor, Jim...

– Taci, nu vorbi prostii! Nu o să te omoare. N-o să te omoare nimeni. Ţi-a zis asta numai ca să te sperie, vrăjitoarea aia bătrână. O vrea pe Sally, nu pe tine. Haide, cum ajungem în Shadwell?

Erau pe o străduţă numită Pearl Street – nu mai lată decât o alee. Adelaide se uită în stânga şi-n dreapta, neputând să se decidă.

– Uite-i, se auzi un strigăt din spatele lor, iar tropăiturile lor răsunară printre ziduri.

Cei doi fugiră din nou. Dar Adelaide obosise, iar Jim nu mai avea suflu; un alt colţ, apoi altul, şi altul, şi paşii aceia grei tot îi urmăreau.

Disperat, Jim porni pe o străduţă atât de strâmtă că abia se putea strecura, aruncând-o pe Adelaide în faţa lui. Ea se împiedică. El căzu peste ea, îşi ţinu respiraţia şi stătu nemişcat.

Se mişca ceva prin pasajul din faţa lor – un sunet ca de şobolan. Adelaide tresări şi-şi lipi faţa de gâtul lui.

– Bună, prietene, se auzi o voce din întuneric.

Jim se uită în sus. Se aprinse un chibrit, şi Jim rânji.

– Slavă Domnului, spuse el. Adelaide, e-n regulă! Ăsta-i prietenul meu, Paddy!

Adelaide nu mai avea suflare ca să vorbească şi, copleşită de frică, abia se putea mişca. Se uită în sus şi văzu faţa unui băiat murdar, roşcat, cam de vârsta lui Jim, îmbrăcat aparent în pânză de sac. Nu putu să zică nimic şi-şi lăsă din nou capul pe piatra rece.

– Asta-i fata pe care-o vrea doamna Holland? întrebă el.

– Ai auzit de asta, nu-i aşa? zise Jim. Trebuie să ieşim din Wapping. Dar sunt nişte tipi pe poduri.

– Aţi venit la cine trebuie, spuse băiatul. Eu ştiu toate pe-aici. Tot ce e de ştiut ştiu.

Paddy era conducătorul unei bande de tâlhari. Îl cunoscuse pe Jim când el şi prietenii lui făcuseră greşeala de a da cu pietre în el şi apoi s-au confruntat cu ploaia de bolovani drept răspuns şi insultele proferate de el; ţinta lui Jim era mai bună, iar vocabularul mult mai bogat decât înjurăturile cu care se lăudau ei, iar acesta le câştigă imediat respectul.

– Dar ce faci pe-aici? şopti Jim. Credeam că nu părăseşti niciodată malul fluviului.

– Am planuri, prietene. Am pus ochii pe un colier din Old Basin. Norocul tău, hm? Ştii să înoţi?

– Nu. Ştii să înoţi, Adelaide?

Fata dădu din cap că nu. Era cu faţa la zid încă. Pasajul în care se aflau era acoperit, aşa că erau în afara bătăii ploii care cădea pe strada din spatele lor, dar de-a lungul pasajului curgea un şuvoi rece care-i uda rochia lui Adelaide. Paddy cel desculţ nu-i dădea importanţă.

– Să mergem, spuse el.

– Haide, spuse Jim, trăgând-o pe Adelaide.

Îl urmară pe Paddy de-a lungul pasajului, bâjbâind prin întuneric.

– Unde suntem? şopti Jim.

– La Depozitul de Cărbune Animal, veni replica din faţă. E o uşă chiar aici.

Se opri. Jim auzi o cheie întorcându-se în broască, apoi uşa se deschise cu un scârţâit.

Camera în care intrară era lungă, întunecată şi umedă, iar flacăra unui muc de lumânare lumina numai un colţ. Peste zece puşti îmbrăcaţi în zdrenţe dormeau pe mormane de saci, în vreme ce o fată care se uita cu sălbăticie la ei, un pic mai mare decât Paddy, ţinea lumânarea. În aer era un miros greu, urât.

– Bună seara, Alice! spuse Paddy. Avem doi vizitatori.

Alice se uită în linişte la ei. Adelaide se agăţă de Jim, care privea, deloc fâstâcit.

– Trebuie să-i scoatem din Wapping, spuse Paddy. Dermot e pe şalupă?

Alice dădu din cap că nu.

– Atunci trimite-l pe Charlie. Ştii ce vreau să spun.

Alice dădu din cap spre un băieţel care plecă imediat.

– Locuieşti aici? întrebă Jim.

– Da. Ţinem şobolanii cu împrumut şi-i vindem Vulpii şi Gâştei.

Jim se uită în jur şi văzu o grămadă de oase de animale într-un colţ, cu ceva mişcându-se pe ele. Era un băiat de cinci sau şase ani, aproape dezbrăcat, care sări din culcuş şi veni legănându-se spre Alice cu un şobolan groaznic în mână. Fata îl luă fără un cuvânt şi-l îndesă într-o cuşcă.

– Poţi să stai aci, dacă vrei, spuse Paddy. Frumos, nu-i aşa?

– Nu, trebuie să plecăm. Hai, Adelaide!

O trase de mână. Era îngrijorat. Fata era atât de pasivă, de liniştită! Ar fi vrut s-o vadă că se luptă puţin.

– Atunci, haideţi pe-aici, spuse Paddy şi-i conduse într-o cameră încă şi mai mare şi mai urât mirositoare. Trebuie să avem grijă aici. Nu se ştie că avem cheie. Ţin cuptorul toată noaptea, aşa că e un paznic pe aici pe undeva.

Trecură printr-o serie de camere şi pasaje, oprindu-se din când în când ca să asculte dacă se aud paşi, dar nu auziră nimic. În cele

din urmă, ajunseră într-o pivniţă. Într-un colţ al acesteia se afla un jgheab de-a lungul căruia erau îngrămădite coarne, copite şi oase; era alunecos din cauza grăsimii şi mirosea a sânge uscat.

– Cum o să trecem peste asta? întrebă Jim.

– Ce e? întrebă Paddy. Pare gustos?

Îi dădu lumânarea lui Adelaide şi le arătă cum să urce, ţinându-se din laterale. Jim luă lumânarea şi o împinse pe Adelaide, fără a-i lua în considerare protestele, şi în minutul următor se aflau deasupra, în aerul rece şi-n ploaie. Erau într-o curte pietruită cu un gard de sârmă, ce se deschidea spre o alee din spatele unui bar.

Paddy merse în vârful picioarelor până la gard şi se uită prin el.

– Liber, zise el.

Nu păreau să existe obstacole pentru el. Zidul de sârmă părea solid şi fix, dar ştia un loc unde ieşise un cârlig din stâlp şi unde plasa de sârmă putea fi ridicată. O ţinu pentru ceilalţi doi, iar aceştia trecură repede.

– Curtea Vulpii şi Gâştei, spuse Paddy. Proprietarul ne cumpără şoarecii pe care-i prindem. Trebuie să trecem de Wapping Wall[1] acum şi apoi ajungem la râu. E doar un pas până acolo.

Wapping Wall era o stradă, nu un zid, şi îţi lua numai un moment ca s-o treci; şi aproape pe partea opusă se afla intrarea în King James's Stairs. Jim văzu o mulţime de catarge şi un petic de apă.

– Putem să punem mâna pe o luntre de acolo, spuse Paddy. Uşor. O să vâsliţi spre casă. Duceţi-vă jos – o să stau de pază aici.

Jim şi Adelaide porniră prin pasajul întunecat dintre clădiri şi se treziră pe un debarcader mic şi îngust. Sub ei, vasele zăceau în noroi, dinspre bolarzi se înălţau funii, iar treptele de piatră duceau direct spre ţărm.

---

[1] Wall – zid (n.tr.)

– Încotro, Paddy? întrebă Jim şi se întoarse, apoi se opri.

Doamna Holland se afla la intrare. Lângă ea stătea Paddy.

Jim se întinse spre Adelaide şi o strânse în braţe. Mintea i-o luase la goană. Nu reuşi decât să-i spună lui Paddy:

– De ce?

– Pentru bani, prietene.

– Bun băiat, zise doamna Holland.

– O să mă întorc, spuse Jim. O să mă întorc şi o să te caut.

– Aşa să faci, spuse Paddy, băgând în buzunar moneda pe care i-o dăduse doamna Holland.

Apoi dispăru.

– Ei bine, zise doamna Holland. Se pare că te-am prins, căţea mică. Nu mai poţi să fugi acum, pentru că domnul Berry e în capătul scărilor şi o să-ţi rupă gâtul. Face asta puilor ca să-şi păstreze îndemânarea. Mai aleargă încă vreo cinci minute, cu capul tăiat, bătând din aripi. Am făcut un pariu cu el despre cât o să alergi tu şi de-abia aşteaptă să-l câştige, aşa că nu m-aş duce acolo dacă aş fi în locul tău. Te-am prins, Adelaide. Nu mai ai scăpare.

Jim simţea cum copila făcea mişcări convulsive în timp ce o ţinea.

– De ce o vrei? întrebă el şi simţi că-l ia cu frig, pentru că doamna Holland se uită direct la el pentru prima, dată şi Jim înţelese că era capabilă să-i sucească gâtul unui copil ca să vadă dacă aleargă. Era capabilă de orice.

– Vreau să o pedepsesc pentru că a fugit. Vreau multe de la copila asta. Haide, domnule Berry!

Jim se întoarse şi-l văzu pe uriaş urcând treptele. Lumina slabă nu-i ajungea faţa, aşa că părea că nu are, părea să fie răutatea fără formă. Adelaide se lipise de Jim, iar băiatul se uita disperat în jur după o cale de scăpare, dar nu întrezărea nici una.

– O vrei pe domnişoara Lockhart, nu pe Adelaide, zise el. Vrei Rubinul, nu-i aşa? Ei bine, Adelaide nu ştie unde e. Las-o să plece!

Singura lumină de pe suprafaţa apei era licărirea îndepărtată de la o fereastră; dar pentru o secundă, păru să strălucească o altă lumină din ochii doamnei Holland, în timp ce se uita, pe deasupra lui Jim, la domnul Berry. Jim se întoarse şi-l văzu pe uriaş ridicând bâtul. O împinse pe Adelaide în spatele lui.

– Încearcă, prietene, spuse el, uitându-se la domnul Berry cu toată îndrăzneala de care dispunea.

Bâtul se prăbuşi. Jim ridică braţul şi prinse forţa acestuia cu cotul. Aproape leşină. O auzi pe Adelaide ţipând şi văzu că bâtul se ridică din nou; apoi lăsă capul în jos şi se pregăti.

Domnul Berry îl aruncă de parcă ar fi fost o muscă şi-i mai dădu o lovitură cu bâtul cel îngrozitor – de data aceasta peste umăr. Jim căzu în valuri de durere şi nici nu-şi dădu seama că a căzut.

Simţi gustul sângelui şi auzi un ţipăt de copil. Ştia că trebuie să o ajute, de asta venise. Îşi întoarse cu greu capul şi-şi dădu seama că nu poate să se ridice; braţele nu-l ajutau. Se luptă cu durerea şi se trezi că plânge spre ruşinea şi dezgustul lui. Adelaide se agăţa de el, de haina lui, de mâna lui, de părul lui – îl ţinea strâns, iar el nu putea să-şi ridice braţele să o ajute; domnul Berry o ţinea de gât cu o mână şi o desprindea de Jim cu cealaltă; copila se îneca, i se învârteau ochii în cap, gâfâia; uriaşul urla ca un urs, buzele i se înfundau în spaţiile lăsate de dinţii rupţi, ochii roşii îi străluceau tot mai aproape, o desprinsese, o ridică mai sus...

– Las-o jos, spuse Frederick Garland. Las-o jos sau te omor!

Domnul Berry rămase nemişcat. Jim întoarse capul. Frederick şchiopăta, cu o mână pe perete. Faţa îi era teribil de marcată de lovituri. Avea un ochi închis, gura umflată, un obraz înnegrit şi tăiat şi tremura tot. Doamna Holland se uita liniştită.

– Ce? zise domnul Berry.

– Las-o jos şi vei afla, spuse Frederick.

– Credeam că te-am rezolvat, spuse domnul Berry.

– Îţi pierzi îndemânarea, domnule Berry, spuse doamna Holland. Ai grijă, e un cocoş de luptă, ăsta. E deja a patra oară când ne întâlnim. Îl vreau mort, domnule Berry! Dă-mi fata!

Adelaide era moale ca o păpuşă. Domnul Berry îi dădu drumul, iar doamna Holland o prinse imediat.

– O să te omoare, Fred, spuse Jim cu glasul răguşit.

– Nu, n-o s-o facă, zise Frederick.

Apoi domnul Berry alergă spre el, iar Frederick se feri.

„Imposibil, imposibil, se gândi Jim, nu o să trăiască. Dar are curaj."

Frederick luă o lovitură în cap şi căzu, dar se răsuci în afara razei de acţiune a ghetelor domnului Berry. Nu avea bâtul cu el, se gândi Jim, probabil îl lăsase jos ca s-o ia pe Adelaide, apoi Frederick ajunse la perete şi se împinse într-o parte mişcându-şi picioarele pentru a-l face pe uriaş să cadă.

Acesta căzu ca un copac, iar Frederick fu imediat deasupra lui, burdusindu-l, lovindu-l cu pumnii, trăgând şi răsucind, dar era atât de slăbit că loviturile lui erau ca ale unui copil. Domnul Berry ridică un braţ ca o grindă de stejar şi-l aruncă pe Frederick la o parte. Jim se lupta să se ridice şi-şi lăsă greutatea pe braţul rănit un moment, numai pentru a se trezi că se prăbuşeşte din nou. Se ghemui, simţind un asemenea val de durere cum nu-şi imaginase vreodată. Se lovi cu capul de ceva când căzu. „Bâtul", se gândi el şi leşină.

În următoarea secundă, era din nou treaz şi-l văzu pe Frederick în genunchi la un metru depărtare, încercând să pareze o mulţime de lovituri care cădeau asupra umerilor şi capului său. Lovea şi el, ca răspuns, şi rata de fiecare dată, dar era atât de slab acum, încât nu ar fi rănit-o nici măcar pe Adelaide. Jim se răsuci şi se întinse cu braţul bun, până găsi bâtul. „O să mor de durere, se gândi el, nu mai pot s-o suport... dar uite-l pe Fred... nu se opreşte... nimic nu-l opreşte... e ca mine, aşa este... e bun..."

– Uite, Fred, zise el şi-i împinse bâtul în mână.

Frederick îl simţi înainte ca domnul Berry să-şi dea seama ce se întâmplă, iar aceasta păru să-i dea putere. Îl prinse cu ambele mâini şi-l înfipse în stomacul uriaşului. Domnul Berry icni, iar Frederick îl izbi din nou şi reuşi să se ridice clătindându-se.

Erau cam la un metru de marginea debarcaderului. Frederick ştia că aceasta era ultima lui şansă. Nişte amintiri de la lecţiile de scrimă îi reveniră în minte şi se balansă şi se aruncă înainte. De-abia putea să vadă; ambii ochi îi erau plini de sânge; dar simţea bâtul şi-i auzea strigătele lui Jim.

– Pe-aici, pe-aici, Fred!

Lovi din nou şi se şterse la ochi. Jim se aruncă spre genunchii uriaşului, şi domnul Berry căzu chiar la marginea debarcaderului. Frederick lovi din nou; domnul Berry se ridică în genunchi, îşi înălţă pumnul spre Jim şi-l lovi peste ureche. Jim căzu, dar uriaşul nu mai avea echilibru. Frederick îşi văzu şansa şi, cu ultimele puteri, legănă bâtul.

Domnul Berry dispăru.

Jim zăcea nemişcat. Frederick căzu în genunchi, simţind că-i e rău. Jim se târî spre margine şi se uită peste ea. Era linişte.

– Unde e? întrebă Frederick printre buzele pline de sânge şi dinţii rupţi.

– Acolo jos, spuse Jim.

Frederick se târî spre margine. La picioarele debarcaderului era o platformă de piatră lată cam de un metru; domnul Berry zăcea întins jumătate pe ea şi jumătate în noroi. Avea gâtul rupt.

– Ai făcut-o, spuse Jim. Am reuşit. L-am ucis.

– Unde-i Adelaide?

Se uitară în jur. Debarcaderul era gol. Ploaia se oprise, iar bălţile străluceau în lumina slabă. Sub ei, în noroi, bărcile cele mai joase se mişcau de parcă se ridicau din morminte; dar erau numai valurile fluxului. Jim şi Frederick rămaseseră singuri. Adelaide dispăruse.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Podul Londrei

Mult mai târziu, Sally se trezi. Limbile ceasului din bucătărie avansaseră la miezul nopţii, iar focul ardea încet. Trembler adormise în fotoliu. Totul era cunoscut – în afara propriei persoane; pentru că ea se schimbase, şi aşa se schimbase şi lumea. Nu-i venea să creadă ce se întâmplase... În afara faptului că explica totul.

Trembler se trezi tresărind.

– Dumnezeule, domnişoară! Cât e ceasul?

– E miezul nopţii.

– Aţi... of, nu, nu am adormit, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

– Nu contează.

– Sunteţi bine, domnişoară? Îmi pare foarte rău...

– Nu, nu, sunt bine.

– Păreţi şocată, de parcă aţi fi văzut o fantomă. Să vă fac o ceaşcă de ceai. Şi am zis că o să stau treaz... Ce figură sunt!

Sally nu asculta. Trembler se ridică şi o atinse pe umăr.

– Domnişoară?

– Trebuie să găsesc Rubinul. Trebuie să-l am.

Se ridică şi se duse la fereastră, părând distrasă, lovindu-şi palmele uşor. Trembler stătea la distanţă, alarmat, şi-şi răsucea mustaţa. Apoi vorbi din nou:

– Domnişoară, aşteptaţi să se întoarcă domnul Frederick...

Se auzi un zgomot la uşă. Trembler sări să o descuie şi, un moment mai târziu, Rosa intră în bucătărie, rece, udă şi supărată.

– De ce naiba aţi încuiat uşa? Oh, ce noapte! Şi teatrul nu era plin nici pe jumătate şi ce spectatori jalnici! Sally ce s-a întâmplat? Ce e? Ce-i mirosul ăsta?

Strâmbă din nasul ei ud şi-şi şterse apa din ochi în timp ce se uita în jur, şi văzu cenuşa şi chibriturile pe masă.

– Ce-i asta? Nu-i opiu?

Trembler se întoarse înainte ca Sally să poată vorbi.

– E vina mea, domnişoară Rosa, spuse el repede. Am lăsat-o să facă asta.

– Şi cu tine ce s-a întâmplat?

Dădu drumul mantiei pe podea şi merse să se uite la ochiul şi obrazul lui învineţite.

– Ce Dumnezeu s-a întâmplat? Unde-i Fred?

– Adelaide nu mai e, spuse Trembler. Doamna Holland a venit cu un tip mare şi au înhăţat-o în stradă. Domnul Fred şi tânărul Jim s-au dus să o ia înapoi.

– Când?

– Acum câteva ore.

– O, Doamne! Sally, de ce opiu?

– A trebuit. Acum trebuie să găsesc Rubinul pentru că ştiu totul. O, Rosa, sunt...

Vocea îi tremura şi o îmbrăţişă pe Rosa începând să plângă. Rosa o ţinu în braţe şi o aşeză încet.

– Ce e, draga mea? Care-i problema?

O mângâia pe obraji cu mâinile ei reci şi ude. În câteva momente, Sally se ridică, ştergându-şi lacrimile cu asprime.

– Trebuie să găsesc Rubinul ăla. E singura cale de a termina cu afacerea asta. Trebuie să fie o cale...

– Aşteaptă acolo, spuse Rosa.

Alergă sus şi se întoarse în mai puţin de un minut. Lăsă ceva pe masă – ceva greu, împachetat într-o batistă, ceva care strălucea împachetat cum era.

– Nu pot să cred, spuse Trembler.

Sally se uită la ea total uimită.

– Jim l-a adus, explică Rosa. El... ştii că tot citeşte poveştile astea... bănuiesc că gândeşte ca un romancier de senzaţie. A rezolvat-o acum ceva vreme. Era într-o cârciumă din Swaleness, se pare – nu-mi amintesc detaliile –, dar l-a ascuns de tine pentru că socotea că e blestemat şi nu voia să te rănească. Ştii ce crede despre tine, Sally? Te venerează. Dar mi l-a adus mie azi pentru că s-a gândit că ştiu ce să fac cu el. Mi-a spus întreaga poveste exact înainte de a pleca la teatru, aşa că nu am avut timp să-ţi spun mai devreme. Lui Jim trebuie să-i mulţumeşti. În fine... Iată-l.

Sally desfăcu batista. În centrul albului mototolit se afla o calotă sângerie – o piatră de dimensiunea vârfului degetului mic al unui bărbat, care conţinea tot roşul din lume. Părea să atragă lumina lămpii din apropiere şi să o intensifice, să o schimbe şi să o dea din nou afară sub forma unei călduri vizibile; iar în interiorul lui era acel peisaj ameţitor cu peşteri, râpe, abisuri, care-l fascinase atât de tare pe maiorul Marchbanks. Sally simţi cum îi înoată capul şi i se lasă genele... Apoi îl strânse în mână. Era tare, mic şi rece. Se ridică.

– Trembler, spuse ea, ia o trăsură şi du-te la Hangman's Wharf. Spune-i doamnei Holland că am Rubinul şi că vreau să ne întâlnim la mijlocul Podului Londrei într-o oră. Asta-i tot.

– Dar...

– Îţi dau eu bani, fă-o, Trembler! Ai... ai adormit când eram în Coşmar, te rog, fă asta acum!

Faţa-i zvâcni când spuse asta, de parcă se ura pe sine pentru că-i reamintea de eşec. El lăsă capul în jos şi se înfăşură în haina lui mare.

Rosa sări în picioare.

– Sally, nu se poate! Nu trebuie să faci asta! Unde-ţi e mintea?

– Nu pot să-ţi explic acum, Rosa. Dar o s-o fac în curând. Şi o să vezi că trebuia s-o întâlnesc.

– Dar...

– Te rog, Rosa, ai încredere în mine. E cel mai important lucru... singurul lucru... nu poţi să înţelegi... nici eu nu am putut să mă înţeleg înainte...

Arătă spre cenuşa opiului şi se cutremură.

– Măcar lasă-mă să vin cu tine, spuse Rosa. Nu poţi să te duci singură. Îmi spui pe drum.

– Nu, vreau să mă întâlnesc sigură cu ea. Trembler, nici tu nu trebuie să vii, trimite-o numai.

Bărbatul se uită în sus cu vinovăţie, apoi încuviinţă din cap şi plecă.

Rosa continuă:

– Te las să te duci singură pe pod, dar până acolo vin cu tine. Cred că eşti nebună, Sally.

– Nu ştii... începu Sally, dar clătină din cap. Bine. Mulţumesc. Dar promite-mi că mă laşi să mă întâlnesc cu ea singură. Promite-mi că nu te amesteci, indiferent ce se întâmplă.

Rosa încuviinţă din cap.

– Bine, spuse ea. Mor de foame. O să mănânc un sendviş pe drum.

Tăie o felie de pâine şi o unse cu un strat gros de unt şi gem.

– Sunt gata pentru orice, zise ea. Şi udă leoarcă. Eşti nebună, zău că nu eşti în toate minţile. Haide, e mult de mers.

Sally auzi ceasurile oraşului anunţând jumătatea de oră: unu şi jumătate. Mergea încet înainte şi înapoi, ignorându-i pe trecătorii rari şi trăsurile şi mai rare. La un moment dat, un poliţist se opri şi o întrebă dacă era totul în regulă, gândindu-se, evident, că era una dintre nefericitele care aleseseră râul drept soluţie pentru toate problemele lor, dar ea zâmbi şi-l linişti, iar acesta plecă mai departe.

Trecu un sfert de oră. O trăsură se opri la capătul din nord al podului, dar nu coborî nimeni. Vizitiul îşi strânse haina în jurul umerilor şi începu să moţăie, aşteptând un pasager. Râul se mişca sub ea; privea cum valurile ridicau bărcile legate de ambele maluri. La un moment dat, auzi sirena unui vas al poliţiei îndreptându-se spre Southwark Bridge. Privi cum vine şi dispare sub picioarele ei, apoi traversă şi-l văzu ieşind pe partea cealaltă şi alunecând uşor pe lângă silueta întunecată a Turnului, pentru ca apoi să cotească la dreapta. Sally se întreba dacă malul acela aglomerat de pe stânga era Wapping şi, dacă da, care dintre debarcaderele acelea întunecate dădeau spre Pensiunea Holland.

Timpul trecea; lui Sally i se făcea frig. Ceasurile sunară din nou.

Apoi apăru o siluetă sub lampa din partea de nord a podului – o siluetă îndesată, îmbrăcată în negru.

Sally se îndreptă, şi un căscat i se opri în gât. Stătea în mijlocul străzii, pentru a fi văzută, şi în câteva momente silueta începu să se mişte spre ea. Era doamna Holland; Sally o vedea bine. Chiar şi de la distanţa aceasta, ochii femeii păreau să strălucească. Intra şi ieşea din umbră, şchiopătând un pic, gâfâind, ţinându-se de şold, dar fără a se opri vreun moment.

Se apropie de Sally cam la trei metri şi se opri. Boneta veche pe care o purta îi acoperea partea de sus a feţei, astfel încât numai gura şi bărbia i se vedeau clar. Gura i se mişca tot timpul de parcă mesteca ceva mic şi rezistent, dar ochii tot îi străluceau în întuneric.

– Ei bine, dragă? zise ea în cele din urmă.

– Tu mi-ai omorât tatăl.

Gura doamnei Holland se deschise un pic, lăsând să se vadă dinţii mari. O limbă ascuţită ca de piele se târî peste ei încet, apoi se retrase.

– Ei bine, zise ea. Nu poţi să faci astfel de acuzaţii, domnişoară.

– Ştiu tot. Ştiu că maiorul Marchbanks era tatăl meu. Aşa e, nu-i aşa?

Liniște din partea doamnei Holland.

– Și m-a vândut, nu-i așa? M-a vândut căpitanului Lockhart, bărbatul pe care l-am crezut... bărbatul pe care l-am cunoscut ca fiind tatăl meu. M-a vândut pentru Rubin.

Doamna Holland era perfect nemișcată și nu scotea un cuvânt.

– Pentru că maharajahul i-a dat Rubinul căpitanului Lockhart drept plată ca să-l protejeze în perioada Revoltei. E-adevărat, nu-i așa?

Femeia încuviință încet din cap.

– Pentru că rebelii credeau că el îi ajuta pe britanici. Și ta... căpitanul Lockhart l-a lăsat pe maiorul Marchbanks să-l păzească pe maharajah undeva în întuneric...

– Pivnițele rezidențiale, spuse doamna Holland. Cu femeile – unele dintre ele. Și copiii – unii dintre ei.

– Iar maiorul Marchbanks fumase opiu și-i era frică, și a fugit, iar maharajahul a fost ucis și când s-a întors cu ta... cu căpitanul Lockhart... S-au certat. Maiorul Marchbanks l-a implorat să-i dea Rubinul. Avea datorii și nu putea să le plătească.

– Opiul, jalnic. Opiul l-a ucis.

– *Tu* l-ai ucis.

– Acum vreau Rubinul, domnișoară! Pentru asta am venit. Am dreptul să fie al meu.

– Ți-l dau... după ce-mi spui restul adevărului.

– De unde știu că-l ai?

Drept răspuns, Sally scoase batista din geantă și o așeză pe parapet, sub lampă. Despachetă rubinul astfel încât să stea roșu pe alb în centrul lucrăturii în piatră. Doamna Holland făcu fără voie un pas spre el.

– Dacă mai faci un pas spre el, se duce direct în apă, spuse Sally. Adevărul. Știu acum destule ca să-mi dau seama dacă minți. Vreau tot adevărul.

Doamna Holland se uită la ea din nou.

– Bine, zise ea. Ai dreptate. S-au întors și l-au găsit pe maharajah mort, iar Lockhart l-a făcut pe Marchbanks laș. Apoi a

auzit-o pe copilă plângând. Pe tine, adică. Nevasta lui Marchbanks murise – era bolnăvicioasă. Lockhart a zis: „Copilul ăsta o să crească alături de un tată laş? Un laş şi un fumător de opiu? Ia Rubinul! Ia-l, blestemat să fii, dar dă-mi copilul..."

Femeia se opri. Sally auzi paşii poliţistului care se întorcea. Nici una dintre femei nu se mişcă; rubinul se afla pe parapet, la vedere. Poliţistul se opri.

– Sunteţi bine, doamnelor?

– Da, mulţumim, zise Sally.

– Ce noapte urâtă! O să mai plouă, cu siguranţă.

– Nu m-ar surprinde, spuse doamna Holland.

– Nu aş ieşi din casă, dacă aş fi în locul dumneavoastră. Nu aş fi ieşit dacă nu eram nevoit, hm? Înapoi la datorie, păi nu?

Duse mâna la chipiu şi plecă.

– Continuă, spuse Sally.

– Marchbanks a luat copila – adică pe tine – din leagăn şi a dat-o lui Lockhart. Opiul şi datoriile îi umpleau mintea. Şi-a băgat Rubinul în buzunar, şi asta a fost tot.

– Nu, nu-i adevărat. Ce a zis soţia căpitanului Lockhart?

– Nevastă? Nu a avut niciodată nevastă.

Şi asta fusese mama lui Sally. Ştearsă dintr-o mişcare: şi asta era poate cea mai grea lovitură, faptul că acea femeie minunată nu existase niciodată.

Sally spuse tremurător:

– Dar am o cicatrice pe braţ. Un glonţ.

– Nu a fost glonţ; a fost cuţit. Acelaşi cuţit care l-a străpuns pe maharajah, putrezi-i-ar sufletul! Urmau să te omoare, numai că au fost deranjaţi.

Sally simţi că o ia cu leşin.

– Continuă, zise ea. Ce e cu tine? Cum te-ai amestecat în asta? Nu uita că ştiu câte ceva, iar dacă nu spui adevărul...

Luă colţul batistei. Era o minciună: habar n-avea cât de implicată era doamna Holland, dar din icnetul femeii când se întinse după rubin, ştia că o să afle adevărul.

– Soţul meu, spuse ea răguşit. Horatio. Era soldat în regiment şi a auzit de el.

– Cum? întrebă Sally şi împinse piatra mai spre margine.

– Era acolo, spuse doamna Holland repede, frecându-şi mâinile de nerăbdare. A văzut şi a auzit. Iar mai târziu, acasă...

– L-ai şantajat. Pe maiorul Marchbanks, tatăl meu adevărat. I-ai furat tot. Nu-i aşa?

– Îi era ruşine. Amarnic de ruşine. Sigur că nu voia să audă cineva ceea ce făcuse el. Să-şi vândă propriul copil pentru o bijuterie? Îngrozitor!

– Dar de ce îl urai pe ta... pe căpitanul Lockhart? Ce-ţi făcuse? De ce vrei să mă omori pe mine?

Doamna Holland îşi luă privirea de la Rubin.

– L-a redus pe Horatio al meu la gradul de soldat, zise ea. Era sergent. Eram mândră de asta. Să fie din nou soldat era o cruzime.

Vocea îi tremură când spuse asta.

– Dar de ce spui că Rubinul e al tău dacă maharajahul i l-a dat căpitanului Lockhart, iar acesta i l-a dat maiorului Marchbanks, ce drept ai asupra lui?

– Am cel mai mare drept. Mi-l promisese mie cu douăzeci de ani înainte, mincinosul nenorocit! Mi l-a promis.

– Cine? Tata?

– Nu! Maharajahul.

– Ce? De ce? Pentru ce?

– Era îndrăgostit de mine.

Sally râse. Ideea aceasta era ridicolă; femeia asta inventa. Dar doamna Holland strânse pumnul de furie şi şuieră:

– E adevărat! Am făcut un târg cu tine, domnişoară, adevărul pentru Rubin, şi ăsta-i adevărul, jur! Te uiţi acum la mine şi te gândeşti că sunt bătrână şi urâtă, dar cu douăzeci de ani înainte de Revoltă, înainte să mă căsătoresc, eram cea mai frumoasă fată din India de Nord. Molly Edwards cea frumoasă, aşa îmi spuneau. Tata era doctor veterinar în Agrapur, un sărman civil, dar toţi veneau să-mi aducă omagii, ofiţerii îmi făceau ochi dulci... Şi nu

numai ofiţerii. Maharajahul însuşi s-a îndrăgostit de mine, blestemat să fie! Ştii ce voia... Era nebun după mine, îi sucisem capul, un cap plin de cârlionţi negri... Crezi că eşti frumoasă? Eşti o spălăcită patetică pe lângă ce eram eu. Nu eşti nimic. Nu ai putea să te compari. Ei bine, maharajahul mi-a promis Rubinul. Aşa că am cedat. Apoi a râs şi m-a aruncat din palat; şi nu l-am mai văzut niciodată până în noaptea aia, în pivniţă.

– Tu ai văzut totul, atunci! Nu soţul tău!

– Ce mai contează acum? Da, am văzut tot. Mai mult de-atât: am lăsat doi bărbaţi să intre ca să-l omoare. Şi am râs în timp ce el murea....

Zâmbi când îşi aminti. Sally nu văzu nimic din frumuseţea pe care pretindea că o avusese. Nu mai rămăsese nimic – nimic în afară de bătrâneţe şi răutate. Şi, cu toate acestea, Sally o credea şi-i păru rău – până-şi aminti de maiorul Marchbanks şi şi blândeţea lui ciudată când se întâlniseră, modul în care se uitase la fata care era fiica lui... Nu, nu-i părea rău.

Luă Rubinul în mână.

– Şi ăsta-i tot adevărul?

– Tot ce contează. Haide, e-al meu. Al meu dinaintea ta, dinaintea tatălui tău, dinaintea lui Lockhart. Am fost cumpărată cu piatra asta – la fel ca tine. Amândouă, cumpărate cu un rubin... Dă-mi-l.

– Nu-l vreau, spuse Sally. Nu a adus decât moarte şi nefericire. Tata a vrut să-l am eu, şi nu tu, dar eu nu-l vreau. Renunţ la el. Iar dacă îl vrei – îl ţinu sus – du-te şi ia-l.

Şi-l aruncă peste parapet.

Doamna Holland rămase nemişcată.

Amândouă auziră plescăitul slab pe care-l făcu piatra când lovi apa, apoi doamna Holland o luă razna.

Mai întâi râse, îşi dădu capul pe spate ca o tânără, şi-l tapă, de parcă nu ar fi avut doar o bonetă veche, ci o masă de cârlionţi negri.

Apoi spuse:

– Frumusețea mea. Frumoasa mea Molly. O să ai un rubin pentru brațele tale minunate, pentru ochii tăi albaștri, pentru buzele roșii...

Apoi îi căzură dinții. Nu observă, dar discursul îi deveni incoerent, iar boneta îi căzu de tot pe față. O împinse pe Sally într-o parte și se cățără pe parapet. Se clătină o vreme; Sally, îngrozită, întinse o mână, dar nu apucă decât aerul, în timp ce bătrâna cădea.

Căzu fără să scoată un sunet. Sally își puse mâinile la urechi, simți mai degrabă impactul decât să-l audă.

Doamna Holland murise.

Sally căzu în genunchi și începu să plângă.

Iar la capătul nordic al podului, vizitiul lovi ușor caii și trase de frâie, iar trăsura se puse în mișcare.

Merse pe drum și se opri lângă ea. Plângea încă. Se uită în sus, printre lacrimi. Fața vizitiului era ascunsă, pasagerul – dacă era vreunul – nu se vedea.

Se deschise ușa. Sally văzu o mână arsă de soare cu fire blonde de păr la încheieturi. O voce pe care nu o auzise niciodată îi spuse:

– Urcați în trăsură, domnișoară Lockhart, vă rog! Avem ceva de discutat.

Sally se ridică, fără să scoată un cuvânt. Suspina din când în când, dar în mod automat: era foarte uimită acum.

– Cine sunteți? reuși ea să spună.

– Am multe nume. Recent am vizitat Oxfordul sub numele de Eliot. Ieri am avut o întâlnire cu domnul Selby și mi-am dat numele de Todd. În Orient, sunt uneori cunoscut ca Ah Ling, dar adevăratul meu nume e Hendrik van Eeden. În trăsură, domnișoară Lockhart!

Sally ascultă neajutorată. Bărbatul închise ușa, și trăsura plecă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Docurile Indiei de Est

Sally îşi ţinea geanta strâns în poală. În ea se afla arma încărcată pe care o cumpărase ca să lupte împotriva duşmanului nevăzut. Şi iată-l... Simţi cum trăsura coteşte la stânga după ce trecu podul şi porneşte pe Lower Thames Street, spre Turn. Stătea şi tremura într-un colţ, de-abia respirând de frică.

Bărbatul nu spunea nimic şi nu se mişca. Sally îi simţi ochii aţintiţi asupra ei şi i se făcu pielea de găină. Trăsura coti la stânga şi porni pe o serie de străduţe mult mai puţin luminate.

– Unde mergem? întrebă ea, tremurând.

– Spre Docurile Indiei de Est, zise el. Apoi poţi să vii mai departe sau să rămâi acolo.

Vocea lui era moale şi spartă. Vorbea fără vreo urmă de accent străin, dar rostea cu grijă fiecare cuvânt, de parcă încerca să-şi aducă aminte cum se spune.

– Nu înţeleg, zise ea.

El zâmbi.

Sally îi vedea slab faţa în lumina inconstantă ce venea de la lămpile cu gaz pe sub care treceau. Era lată şi interesantă; dar ochii, care străluceau straniu, o cercetau încet din cap până-n

picioare. Sally se simţea ca şi cum ar fi atins-o şi se ghemui într-un colţ, închizând ochii.

Trăsura coti la dreapta pe Commercial Road. Bărbatul îşi aprinse o ţigară de foi şi umplu trăsura de fum; Sally se simţea ameţită.

– Te rog, zise ea. Pot să deschid fereastra?

– Îmi cer scuze, spuse el. Ce urât din partea mea!

Deschise fereastra de pe partea sa şi aruncă ţigara. Sally îşi strecură repede mâna în geantă, dar bărbatul se întoarse înainte ca ea să găsească arma. Nici unul dintre ei nu spuse nimic. Singurul sunet care se auzea era zdrăngănitul roţilor pe drum şi tropăitul copitelor calului.

Trecură câteva minute. Sally se uita pe fereastră. Treceau pe lângă Golful Canalului Regent din Limehouse, iar Sally văzu catargele vaselor şi strălucirea focului paznicului de noapte. Apoi trecură şi ajunseră pe East India Dock Road. Undeva, în noapte, nu departe de aici, se afla doamna Chang... Oare ar fi ajutat-o pe Sally dacă ajungea la ea? Dar nu-şi amintea drumul.

Mâna i se strecura încetul cu încetul, tot mai adânc în geantă, mai aproape de armă. Şi inima îi stătu în loc, pentru că plouase tare în timpul plimbării pe Podul Londrei, iar geanta era udă. Măcar praful de puşcă să fie uscat...

Mai trecură zece minute în linişte, iar trăsura întoarse pe o stradă îngustă mărginită într-o parte de o fabrică şi de cealaltă de un zid înalt. Singura lumină venea de la o lampă cu gaz dintr-un colţ. Trăsura opri, şi Van Eeden se aplecă pe fereastră şi-i dădu bani vizitiului. Fără vreun cuvânt, vizitiul coborî şi deshămă calul. Sally simţi cum se clatină trăsura când vizitiul se dădu jos şi auzi zăngănitul harnaşamentului, simţi cum trăsura se apleacă-n faţă şi auzi tropăitul slab al calului în timp ce vizitiul îl conducea după colţ. Apoi se făcu din nou linişte.

Sally găsise pistolul. Era îndreptat cum nu trebuia; făcându-se că-şi schimbă poziţia, Sally întoarse invers geanta şi îl luă de mâner. Totul era atât de ud...

– Mai avem mai puţin de o jumătate de oră, spuse Van Eeden. Dincolo de peretele ăla e o navă care va pleca în curând. Poţi să vii cu mine vie sau să rămâi aici, moartă.

– De ce mă vrei?

– Ei, zise el. Nu trebuie să-ţi explic. Nu eşti un copil.

Lui Sally i se făcu frig.

– De ce mi-ai omorât tatăl? întrebă ea.

– Pentru că s-a amestecat în afacerile societăţii mele.

– Cele Şapte Binecuvântări?

– Exact.

– Dar cum de aparţii unei societăţi secrete chinezeşti? Nu eşti olandez?

– Parţial. Aşa a vrut soarta, să semăn mai mult cu tata decât cu mama; dar nu contează înaintaşii mei. Mama era fiica lui Ling Chi, care-şi câştiga existenţa într-un mod tradiţional, lăudabil – pe înţelesul tău, piraterie. Ce ar fi mai natural decât să urmez exemplul bunicului meu ilustru? Am avut beneficiile unei educaţii în Europa, aşa că am obţinut un post de agent la o firmă cunoscută care se ocupă cu comerţul naval şi am făcut apoi un aranjament benefic pentru ambele părţi.

– Ambele părţi?

– Firma Lockhart şi Selby şi Societatea Cele Şapte Binecuvântări. Opiul a asigurat legătura. Tatăl tău a refuzat să facă astfel de afaceri, un punct de vedere îngust, care a condus la moartea lui. Eram mulţumit cu aranjamentul pe care-l făcusem şi m-am enervat când a ameninţat să-l distrugă.

– Care era aranjamentul? întrebă Sally, trăgând de timp.

Avea degetul pe cocoşul armei. Oare putea să usuce praful cu căldura mâinii ei? Iar butoiaşul rezista oare, chiar dacă reuşea să tragă?

– Cel mai bun opiu, continuă Van Eeden, e adus din India, cultivat sub supravegherea guvernului britanic şi are un sigiliu oficial, ştii, un fel de tipar, pentru a face mici prăjituri din chestia asta, cu aprobarea Maiestăţii Sale. Foarte civilizat. Presupune o

vindere rapidă şi un preţ ridicat. Din nefericire, tatăl tău nu a vrut să facă afaceri, aşa că Lockhart şi Selby nu puteau beneficia. Sub numele Ah Ling, am făcut o practică din a intercepta vasele care aduc opiu din India. E o treabă de o singură dimineaţă să fac echipajul să accepte; într-o singură după-amiază transfer încărcătura la mine pe navă şi într-o singură seară le scufund nava şi plec mai departe.

– Apoi Lockhart şi Selby iau marfa furată şi o vând, bănuiesc? zise Sally. Foarte isteţ!

– Ar fi prea evident. S-ar fi observat imediat. Nu, aici e frumuseţea planului. Printr-o întâmplare norocoasă, societatea mea a intrat în posesia uneia dintre acele sigilii guvernamentale preţioase. Astfel, cu ajutorul sigiliului şi al unei fabrici din Penang alături de nişte opiu de calitate proastă de pe dealuri, în loc de o încărcătură am trei sau patru, toate ştampilate, certificate şi apoi transportate de respectabila firmă Lockhart şi Selby.

– Marfă contrafăcută... Şi ce se întâmplă cu cei care fumează opiul?

– Mor. Cei care fumează opiul nostru alterat mor mai repede, ceea ce pentru ei e o binecuvântare. Nu a fost deloc înţelept din partea tatălui tău să intervină; mi-a făcut multe probleme. Eram în Penang, sub numele de Hendrik van Eeden, şi a trebuit să devin Ah Ling, să vin la Singapore înainte ca tatăl tău să plece... Foarte greu. Dar zeii au fost buni. Aproape că s-a terminat. Scoase un ceas din buzunarul de la vestă. Admirabil, zise el. Ei bine, domnişoară Lockhart, ai hotărât? Vii sau rămâi?

Sally se uită în jos şi văzu cu groază lama unui pumnal ascuţit la el în poală. Strălucea în lumina slabă ce venea de la şantierul naval de dincolo de zid. Vocea lui era moale şi groasă, de parcă ar fi vorbit prin pânză, iar Sally începu să tremure. „Nu, nu, nu, calmează-te", îşi zicea ea. Dar asta nu era o ţintă prinsă în perete – era viu, şi urma să-l omoare...

Trase cocoşul cu degetul mare. Făcu un clic slab.

Van Eeden se aplecă şi o mângâie pe mână scurt. Ea îşi trase mâna înapoi, dar el fu mai rapid: îi puse o mână la gură şi cu cealaltă îi ţinea cuţitul la piept. Mâna de la gură avea un miros dulce. Sally simţi că i se face rău şi-şi împinse geanta între el şi ea, aproape de pieptul lui. Îi auzea respiraţia. Era ameţită de frică.

– Ei bine? spuse el moale.

Apoi ea trase.

Explozia păru să zdruncine trăsura. Impactul îl aruncă pe Van Eeden pe locul lui; cuţitul îi căzu din mână şi se ţinu de piept, deschise gura o dată, de două ori, încercând să spună ceva, apoi alunecă pe podea şi rămase nemişcat.

Sally deschise uşa şi fugi. Alergă departe de ceea ce făcuse; ţipa, tremura, era înnebunită de frică. Nu vedea încotro se îndrepta. Auzea paşi care veneau după ea, alergau, o urmăreau.

O striga cineva. Ea ţipa:

– Nu, nu!

Şi alerga mai departe. Îşi dădu seama că ţinea strâns arma şi o aruncă îngrozită, aceasta alunecă pe lespezile ude şi dispăru în întuneric.

O mână o prinse de braţ.

– Sally! Opreşte-te! Sally, nu! Ascultă! Uită-te, sunt eu...

Sally căzu şi simţi că nu mai poate să respire. Se răsuci şi se uită în sus, o văzu pe Rosa.

– Rosa, oh, Rosa, ce-am făcut...

Se agăţa de ea şi plângea, iar Rosa o ţinea strâns şi o legăna ca pe un copil, îngenunchind în noroi.

– Sally... Sally... am auzit o împuşcătură şi... eşti rănită? Ce-a făcut?

– L-am o... o... omorât. L-am omorât. Eu am tras.

Apoi începu să plângă şi mai tare. Rosa o strânse în braţe şi o mângâie pe păr.

– Eşti sigură? spuse ea, uitându-se peste umărul lui Sally.

– L-am împuşcat, spuse Sally cu faţa în ceafa Rosei. Pentru că voia să... voia să mă omoare şi... Avea un cuţit. A omorât atâţia oameni. Mi-a omorât... oh, Rosa, nu pot să-i zic căpitanul Lockhart! L-am iubit... a fost tatăl meu, în ciuda... tatăl meu...

O zguduiau asemenea valuri de durere acum, încât Rosa simţi că-i vine şi ei să plângă. Nu putea să spună nimic.

Dar în cele din urmă, Rosa o trase în sus pe Sally.

– Ascultă-mă Sally, zise ea, trebuie să găsim un poliţist. Trebuie – nu da din cap, trebuie neapărat. S-a ajuns prea departe. Şi cu doamna Holland, şi cu tot... Nu trebuie să-ţi faci griji. S-a terminat. Dar acum că s-a terminat trebuie să mergem la poliţie. Ştiu ce s-a întâmplat... Pot să depun mărturie. Nu o să ai probleme.

– Nu am ştiut că erai acolo, spuse Sally slab, ridicându-se şi uitându-se la noroiul de pe mantie şi fustă.

– Cum aş fi putut să te las pur şi simplu să pleci, aşa? M-am urcat în altă trăsură şi te-am urmat. Slavă Domnului că am găsit una! Iar când am auzit împuşcătura...

Dădu din cap; apoi auziră un fluier de poliţie.

Sally se uită la ea.

– Asta-i de la trăsură, zise ea. Probabil că l-au găsit. Haide...

CAPITOLUL DOUĂZECI

Turnul cu Ceas

Întâmplări ciudate în Docurile Indiei de Est

MISTERUL TRĂSURII GOALE

O ÎMPUŞCĂTURĂ ÎN NOAPTE

Foarte devreme dimineaţa, marţea trecută, a avut loc o întâmplare misterioasă şi inexplicabilă lângă docurile Indiei de Est.

Ofiţerul de poliţie Jonas Torrance, un ofiţer experimentat şi de încredere, patrula în zona docurilor, când, la aproximativ 2.20, a auzit o împuşcătură. A alergat spre zona respectivă şi în cinci minute a găsit o trăsură, aparent abandonată, pe East India Dock Wall Road.

Nu era nici un vizitiu sau cal, dar când ofiţerul s-a uitat în trăsură, a găsit urme de luptă disperată.

Pe podea şi pe banchetă era o cantitate substanţială de sânge. Torrance a estimat-o la nu mai puţin de o jumătate de litru. E evident că nimeni nu putea trăi după ce a pierdut atât de mult sânge într-un timp atât de scurt; şi cu toate acestea, victima acestui atac brutal nu a putut fi găsită nicăieri.

O examinare mai atentă a trăsurii a scos la iveală un cuţit, dintre cele utilizate de marinari, sub un scaun. Lama era foarte ascuţită, dar curată.

Ofiţerul a cerut ajutor şi s-au făcut cercetări pe străzile din apropiere, dar nu s-a mai descoperit nimic. În prezent, cazul rămâne un mister.

– Am încercat să-i spunem, zise Sally. Nu-i aşa, Rosa?

– I-am povestit de patru ori, dar nu a vrut să asculte. Nici un cuvânt nu i-a intrat în cap. În cele din urmă, ne-a ordonat să plecăm şi a zis că-l împiedicăm să-şi facă datoria.

– A refuzat să creadă, pur şi simplu.

– E un ofiţer experimentat şi de încredere, spuse Frederick. Scrie clar aici. Cred că avea dreptate să nu vă asculte şi nu ştiu de ce vă plângeţi. Dumneavoastră ştiţi, domnule Bedwell?

Stăteau în jurul mesei în Burton Street. Trecuseră trei zile. Reverendul Bedwell venise din Oxford să afle ce se întâmplase şi acceptase invitaţia la cină. Rosa era acolo pentru că piesa în care juca ea fusese anulată: cel care plătea pentru ea îşi pierduse răbdarea înainte de a-şi recupera banii, şi Rosa rămăsese fără slujbă. Sally ştia că venitul din Burton Street va suferi mult, dar nu spuse nimic.

Domnul Bedwell se gândi înainte de a răspunde:

– După părerea mea, ai făcut un lucru bun că te-ai dus la el. A fost foarte corect. Şi ai încercat să-i spui, de câte ori, de patru ori, nu?

Rosa consimţi.

– A crezut că suntem nebune şi că-l facem să-şi piardă timpul.

– Atunci cred că aţi făcut tot ce trebuia să faceţi, iar răspunsul lui nu înseamnă altceva decât dovada că justiţia e oarbă. Sfârşitul e corect; a fost împuşcat în legitimă apărare, la urma urmei, e un drept pe care-l avem cu toţii. Şi nu se ştie unde e bărbatul ăsta acum?

– Nici urmă de el, zise Frederick. Probabil că s-a întors la navă. E fie mort, fie deja în drum spre Orient.

Domnul Bedwell clătină din cap.

– Ei bine, domnişoară Lockhart, cred că ai făcut tot ce trebuia, şi conştiinţa ta este curată.

Frederick spuse liniştit:

– Dar eu? Am intenţionat să-l omor pe netrebnicul ăla al doamnei Holland. De fapt, i-am şi spus că o voi face. Asta e crimă?

– Făcute pentru apărarea altuia, acţiunile-ţi sunt justificate, iar în ceea ce priveşte intenţiile tale, asta nu pot spune. S-ar putea să fii nevoit să trăieşti cu ideea că ţi-ai propus să omori un om. Dar şi eu m-am luptat cu omul ăla şi nu te-aş judeca prea aspru.

Faţa lui Frederick era foarte învineţită. Nasul îi fusese rupt şi pierduse trei dinţi; iar mâinile îl dureau atât de mult, încât îi era greu să ţină ceva cu ele. Când îl văzuse, Sally plânsese. Plângea foarte uşor acum.

– Ce mai face tânărul? continuă domnul Bedwell.

– Jim? Un braţ rupt şi o colecţie frumoasă de ochi învineţiţi şi alte vânătăi. Dar ar fi nevoie să-l ataci cu un întreg regiment de cavalerie şi o mortieră sau două ca să-i provoci daune serioase. Ceea ce mă îngrijorează mai mult e faptul că nu mai are slujbă.

– S-a închis firma, spuse Sally. Se află în totală confuzie. E un articol despre ea pe o altă pagină a ziarului de azi.

– Şi fetiţa?

– Nimic, zise Rosa. Nici un cuvânt, nici un semn. Am căutat-o peste tot, am mers la toate orfelinatele, dar a dispărut.

Nu spuse cu glas tare ceea ce le era tuturor teamă că se întâmplase.

– Bietul meu frate ţinea mult la ea, spuse preotul. Ea l-a ţinut în viaţă în locul ăla oribil... Măi, măi, trebuie să sperăm. Iar cât despre dumneata, domnişoară Lockhart – ei bine, ar trebui să te numesc domnişoara Lockhart sau domnişoara Marchbanks?

– Am fost Lockhart timp de şaisprezece ani. Iar când aud cuvântul „tata" mă gândesc la domnul Lockhart. Nu ştiu care e statutul meu legal... sunt Sally Lockhart. Lucrez pentru un fotograf, asta-i tot ce contează acum.

Dar nu era aşa. Mai trecu o săptămână, şi Adeilade tot nu apăru, în ciuda faptului că Trembler bătea străzile şi întreba la şcoli şi azile, iar Rosa tot nu-şi găsise un alt loc de muncă, ba chiar mai rău, piesa pentru care repetase se suspendase şi ea. Acum nu mai aveau nimic în afară de ceea ce obţineau din vânzări, iar această situaţie era cea mai rea dintre toate – pentru că, de vreme ce începuseră să se stabilească şi să vândă poze, aveau nevoie disperată să construiască pe această fundaţie înainte ca publicul să-şi piardă interesul; şi nu aveau bani să plătească pentru pozele noi pe care voiau să le facă.

Sally încerca de la un furnizor la altul, dar nimeni nu voia să le dea hârtie sau substanţe pe credit. Discuta, pleda, prezenta situaţia cât putea de convingător şi nu obţinea mai nimic. O firmă le dădu ceva hârtie de imprimat, dar nu era de-ajuns; fusese singurul succes pe care-l avuseseră. Iar în ceea ce priveşte tipografia care urma să le imprime stereografiile, aceasta refuzase să plătească în avans, iar banii pe care-i aşteptau pe viitor erau prea departe ca să le fie de vreun folos în prezent. La un moment dat, Sally fu nevoită să-l oprească pe Frederick să vândă camera foto.

– Să nu-ţi vinzi echipamentul, îi zise ea. Să nu faci asta niciodată. Cum Dumnezeu o mai luăm înapoi? Ce-o să facem când o să ne extindem dacă va trebui să dăm primii bani ca să cumpărăm iar echipamentul pe care nu trebuia de fapt să-l vindem?

Frederick îşi dădu seama că avea dreptate, iar camera rămase în studio. Din când în când, mai făcea câte un portret; dar afacerea murea.

Iar Sally ştia că avea banii pentru a o salva. Dar ştia că, dacă încerca să-i folosească, domnul Temple o găsea şi o oprea, şi atunci pierdea tot.

În cele din urmă, într-o dimineaţă rece de noiembrie sosi o scrisoare din Oxford.

Dragă domnişoară Lockhart,
O să te rog să mă ierţi pentru că am uitat. Pot s-o pun numai pe seama şocului pierderii fratelui meu şi a evenimentelor tragice pe care le-am trăit cu toţii. Ştiu că am intenţionat să-ţi menţionez când ne-am întâlnit, dar am uitat şi abia după ce m-am întors la Oxford mi-am amintit.

Îţi aminteşti că tatăl dumitale, căpitanul Lockhart, i-a dat un mesaj fratelui meu pentru dumneata. În ziua morţii, fratele meu a scris ceva pe o hârtie, intenţionând să ţi-o trimită; era partea ultimă a mesajului, pe care o omisese înainte în confuzia asta. Era foarte scurt – nu mai mult de câteva cuvinte. „Spune-i să se uite sub ceas."

Nu era nici o explicaţie, dar m-a asigurat că ştii la ce ceas se referea. Asta era tot ce îşi amintea Matthew, dar a insistat să scriu şi să-ţi spun. Am făcut prima parte, dar până acum am uitat să o fac şi pe a doua. Sper să aibă înţeles pentru dumneata. Încă o dată, îmi cer scuze că nu mi-am amintit mai devreme.

Cu respect,
Al dumitale,
Nicholas Bedwell

Sally simţi că-i bate inima tare. Ştia la ce ceas se referea. Casa lor din Norwood avea, deasupra staulului, un turn cu ceas de lemn – o construcţie mică, vesel pictată, cu un ceas care bătea la un sfert de oră şi trebuia întors o dată pe săptămână. Era ceva de neconceput într-o vilă suburbană, dar lui Sally îi plăcea să se urce în podul de deasupra lui şi să privească mecanismul care bătea încet. Şi sub ceas se afla o scândură desprinsă în peretele de lemn al podului, pe care Sally o ridicase odată şi-şi dăduse seama că era locul perfect pentru a ascunde comori.

„Uită-te sub ceas..."

Putea să nu fie nimic, dar era tot ce-i rămăsese. Fără a le spune celorlalţi ceva, Sally cumpără un bilet de tren şi porni spre Norwood.

Casa se schimbase în cele patru luni de când nu o mai văzuse. Ferestrele şi uşa fuseseră pictate, era o nouă poartă de fier, iar răzorul de flori din centrul aleii circulare fusese înlocuit cu ceea ce părea a urma să fie o fântână. Nu mai era casa ei, şi se bucura; trecutul trebuia să rămână trecut.

Locatarii erau o doamnă şi un domn Green şi familia lor numeroasă. Domnul Green era la lucru când sosi Sally, undeva în oraş, iar doamna Green îi făcea o vizită unei vecine, dar o guvernantă prietenoasă o lăsă pe Sally să intre şi nu obiectă la dorinţa lui Sally de a vizita staulele.

– Sigur că nu se vor supăra, zise ea. Sunt foarte drăguţi. Charles! Opreşte-te imediat! (unui copil care dărâma standul cu umbrele). Vă rog, mergeţi, domnişoară Lockhart, mă scuzaţi, dar trebuie... of, Charles, serios acum! Vă descurcaţi? Sigur că da.

Staulele nu se schimbaseră, iar mirosul cunoscut şi sunetul scos de ceas îi provocară o durere scurtă, dar nu pentru asta venise. Nu-i luă decât un minut să dea peste cutie în ascunzătoare, un cufăr mic din lemn de trandafir, cu încuietori de alamă, care se aflase ani de zile pe biroul tatălui ei. Îl recunoscu imediat şi-l scoase.

Se aşeză pe podeaua prăfuită ca să-l deschidă. Nu avea cheie, doar un cârlig.

Cutia era plină cu bancnote.

Îi luă câteva momente să-şi dea seama ce avea în mâini. Le atinse cu uimire; nici măcar nu putea ghici cât era acolo. Apoi văzu o scrisoare.

22 iunie, 1872

Draga mea, Sally,

Dacă citeşti asta, s-a întâmplat ce se putea mai rău şi am murit. Biata mea fată, vei avea multe de îndurat, dar ai putere şi nu renunţa.

Banii aceştia, draga mea, sunt pentru tine. Este exact suma pe care am investit-o în Lockhart şi Selby cu ani în urmă, când Selby era un om de treabă. Firma se va prăbuşi în curând. M-am asigurat de asta. Dar am recuperat banii aceştia, şi sunt ai tăi.

Nu mi s-ar părea justificat să iau mai mult. Sunt îndreptăţit să o fac conform legii şi, cu siguranţă, o mare parte din activitatea firmei a fost întotdeauna dincolo de orice suspiciune, dar afacerile sale au fost atât de strâns împletite cu răul de atâta timp, încât nu vreau.

E vina mea că nu am descoperit mai devreme. Dar Selby s-a ocupat de afacerile din Orient, iar eu, ca un prost, am avut încredere în el. E datoria mea să îndrept lucrurile. Din fericire, avem un agent bun în Singapore. O să mă întâlnesc cu el şi o să discutăm împreună despre răul care s-a ţesut în jurul afacerii.

Iar răul acesta, Sally, este opiul. E un scrupul ciudat pentru cineva care face afaceri în Orient, cu siguranţă – toate afacerile pe care le avem cu China acum sunt bazate pe opiu. Dar mie îmi pare abominabil.

Şi asta din cauza a ceea ce i-a făcut lui George Marchbanks, odată cel mai bun prieten al meu. Şi, dacă citeşti asta, draga mea, ştii cine era şi ce târg s-a făcut. Chiar şi Rubinul e mânjit; pentru că averea care s-a plătit pentru el provine din câmpurile de maci din Agrapur. Câmpurile astea sunt azi mai prospere ca oricând; răul se păstrează. Iar în ceea ce-l priveşte pe Marchbanks, nu l-am mai văzut din ziua aceea, dar ştiu că e încă în viaţă şi ştiu că-ţi va spune adevărul dacă te trimit la el. Şi o să fac asta numai dacă nu mai am speranţe.

Ia banii, scumpa mea Sally, şi iartă-mă. Iartă-mă că nu ţi-am spus direct; şi iartă-mă că am inventat-o pe mama ta. Era o fată ca ea şi am iubit-o, dar s-a căsătorit cu altul; şi a murit de mult.

Îţi dau banii în numerar pentru că ştiu că nu ai reuşi să-i obţii de la un avocat. Temple e un om de treabă şi va avea grijă de restul banilor, dar va considera că nu eşti capabilă s-o faci tu însăţi şi va folosi toate metodele pe care i le permite legea britanică pentru a nu ţi-i da – pentru cele mai bune motive.

Dar banii aceştia îi poţi utiliza cum vrei. Caută o afacere mică, una care are nevoie de capital pentru a se extinde. O să reuşeşti. O să alegi bine. Eu am ales mai puţin fericit; prietenii, partenerul, toţi m-au dezamăgit.

Dar o dată în viaţă am ales foarte bine. Te-am ales pe tine, draga mea, în favoarea unei averi. Alegerea asta a fost cea mai mare mândrie şi bucurie a mea. Adio, Sally! O să înţelegi ce înseamnă când mă semnez cu cea mai profundă dragoste,

Tatăl tău,
Matthew Lockhart

Sally lăsă să-i cadă scrisoarea din mână şi-şi înclină capul. Toate se sfârşiseră cu asta: cu o cutie plină cu bani şi o scrisoare. Plângea. Îl iubise foarte mult. Iar el o asigurase; avea un viitor şi

o slujbă pentru Jim... Puteau să angajeze un detectiv să o caute pe Adelaide. Puteau...

– Tati, şopti ea.

Oh, o să fie dificultăţi, sute. Dar o să le facă faţă. Garland şi Lockhart!

Luă scrisoarea şi cutia şi plecă la tren.

FRAGMENTE DIN

DICTIONARUL LONDREI AL LUI DICKENS

1879

Un manual neconvențional

În anii 1870, fiul lui Charles Dickens,
pe care îl chema tot Charles, a realizat un ghid
fascinant al Londrei Victoriene, pe care Philip Pullman
l-a considerat de o valoare inestimabilă când
a scris *Rubinul din Fum*.

HENRY HEATH, Producător de Pălării
OXFORD STREET, NR. 393, LONDRA, W.

Înființat în timpul domniei
Regelui George al IV-lea.

Domeniul MODEI
„Aile de Corbeau" – Cel mai bun pluș produs până acum; își menține strălucirea lucioasă.

CALITATE EXTRA, Pălării de Mătase
(Preț în numerar) 17/-
Alte calități (Inegalabil de rezistent)... ... ... 13/6 & 10/6
CELE MAI BUNE PĂLĂRII DE FETRU 7/6 9/6 & 10/6

De ce să porți o pălărie care nu ți se potrivește?

LA HENRY HEAT

Sistemul performant de măsurare a capului asigură luxul unei pălării potrivite, adaptată formei capului celui care o poartă.

Principiul este aplicabil și pălăriilor selectate din stoc.

Rezidenții din țară pot să intre în posesia unei pălării potrivite scriind grupului de măsurare a capului, care ia forma și dimensiunea capului. Taxele poștale incluse. Pălăriile sunt livrate oriunde în cutii de lemn. Nu se plătesc taxe extra.

HENRY HEATH – <u>își produce propria marfă</u>, poate garanta: 1. Calitatea acesteia 2. Excelența finisării 3. Stilul. Fabrica lui are șaptezeci de angajați. Bunurile sale nu pot fi cumpărate de la magazinele cooperatiste. A refuzat întotdeauna să facă în vreun fel afaceri cu acestea. Marfa sa are prețuri comparabile cu cele ale mărfurilor din magazine. Clienții săi pot fi siguri că vor primi atenție profesionistă.

Peria îngustă de pălărie, 2/- sau cu țepi la un capăt. O perie care îndepărtează praful și petele de pe borul pălăriei. Prin poștă, un timbru în plus.

HENRY HEATH
PRODUCĂTOR DE PĂLĂRII
Oxford Street nr. 393, Londra, W.

Viaţa de boem – Un timp îndelungat teoria preferată de către scriitorii londonezi asupra acestui subiect a fost aceea că pentru a fi un bun boem trebuie să fii beat, dezordonat, murdar şi uşuratic. De-a lungul timpului, tipul de boem al scriitorilor londonezi s-a schimbat. Curăţenia, ordinea şi respectarea practicilor societăţii combinate cu o totală desconsiderare a legilor şi obligaţiilor morale au devenit atribute ale boemului adevărat în romanele recente. Aceşti doi monştri care au fost descrişi în general ca aparţinând profesiilor literare, artistice şi dramatice sunt departe de adevăr. Boemul nu se înscrie în nici un district, profesie sau clasă. Adevăratul boem s-a eliberat de convenţionalităţi şi ipocrizie şi are propriile preocupări, fără a căuta sau dori, pe de-o parte, să interacţioneze cu semenii săi, care pot să aibă alte păreri, şi fără a permite, pe de altă parte, vreun amestec în acţiunile lui. De fapt, se poate spune că toleranţa şi caritatea sunt caracteristici principale ale boemului.

Docuri – Sistemul de docuri din Londra – cel mai mare din lume – a fost aproape în întregime dezvoltat în secolul prezent. Golfuleţul cunoscut sub denumirea de Docul Greenland şi care formează una dintre dependinţele sistemului comercial de docuri şi-a început existenţa în 1660, când malurile sale pe care erau plantaţi copaci adăposteau depozite mici şi clădiri nepretenţioase; pesemne că era cel puţin mai plăcut, dacă nu şi mai profitabil decât fărâmiţarea şi amestecul din sistemul zilelor noastre. În acest moment, docurile Londrei acoperă un spaţiu de aproximativ 600 de acri şi se extind într-o serie aproape neîntreruptă de la Turn până la Galleon, dincolo de Woolwich.

Docurile Indiei de Est şi de Vest – Înainte de revocarea monopolului acordat companiilor, aceste docuri erau numai pentru primirea navelor care făceau comerţ cu Indiile de Est şi de Vest. De la acea dată nu s-a mai aplicat nici o restricţie asupra afacerilor din acest port. Compania care se ocupă de port ia orice afacere. Aşa cum era de

aşteptat, locaţia exclusivă a comerţului cu India de Vest în docurile Indiei de Vest pentru o perioadă de douăzeci şi unul de ani a dus la o asemenea legare a comerţului de acest loc, încât majoritatea importurilor din acea parte a lumii sunt încă direcţionate într-acolo. Acesta este cazul, în particular al articolelor de zahăr şi rom – în mod special rom. O mare parte din comerţul cu India de Est şi China este direcţionat spre aceste docuri, ca şi o mare parte din comerţul cu Australia. Comerţul cu lemn de stejar din portul Londrei este centrat în mod exclusiv aici şi acelaşi lucru se poate spune în ceea ce priveşte importul de tec. Afacerile cu lână, pentru care au fost ridicate multe depozite în docul Indiei de Sud-Vest, reprezintă un alt aspect. Compania are domenii vaste, inclusiv depozitele mari din Fenchurch Street, Crutched Friars, Jewry Street şi Billiter Street. În Fenchurch Street şi Jewry Street se desfăşoară comerţul cu ţigări şi cel cu indigo; depozitele din Crutched Friars sunt pentru ceai, iar cele din Blitter Street pentru pene, mirodenii, fildeş şi porţelanuri, care adesea includ articole frumoase.

Hainele – Dacă nu vă doriţi decât să nu se uite lumea la dumneavoastră, puteţi merge oriunde în Londra îmbrăcat cu un costum obişnuit. Însă, dacă doriţi să mergeţi în parc în perioada de paradă, la grădina zoologică, duminica după-amiaza, la grădina botanică sau în alte locuri mondene, sunt esenţiale mănuşile, pălăria cilindrică, haina de dimineaţă şi altele. Dacă aveţi afaceri de rezolvat, veţi fi avantajat dacă vă îmbrăcaţi convenţional. Hainele de seară nu mai sunt necesare la teatru, deşi predomină încă în locurile mai selecte. Nu vă îmbrăcaţi cu o mantie stacojie însă dacă se poate. Este considerată de iniţiaţi ca indiciu că acela care o poartă a venit cu „un ordin". Doamnele pot lua loc în loje, şi nu numai. La operele italiene, rochia de seară este indispensabilă oriunde în afară de galerie. Această regulă este în detaliu impusă şi nu are nici un rost să vă imaginaţi că aţi putea scăpa. Dacă totuşi nu

aveţi nici o rochie care să se potrivească şi nu aveţi nimic împotrivă să purtaţi hainele altora, există magazine în King Street, Covent Garden, Chandos Street şi altele de unde puteţi închiria pentru o seară. Preţurile obişnuite sunt pe zi: haină 5 şilingi; vestă 2 şilingi; pantaloni 3 şilingi; palton 5 şilingi.

Costumele negre sunt închiriate pentru înmormântări la preţuri similare, iar umbrelele la 2 şilingi şi 6 pence pe zi. Desigur, trebuie lăsată o garanţie atunci când sunt închiriate.

Curentul electric – Curentul electric, introdus pentru prima dată în Londra de domnul Hollingshead la Teatrul Gaiety, a devenit în ultimele luni subiectul unui mare număr de experimente publice şi private. Dintre primele, cel mai important a fost acela al Îndiguirii Tamisei, când întreaga lărgime a drumului şi absenţa totală a luminii din ferestrele magazinelor şi barurilor a permis sistemelor rivale ale gazului şi electricităţii să-şi încerce puterea unul împotriva celuilalt în mod corect. Poate că ar trebui să se încerce experimentul şi în alte condiţii şi să se observe efectul curentului electric alături de ferestrele obişnuite ale magazinelor; dar, până în prezent, acest lucru nu a fost făcut. Între timp, companiile care se ocupă cu gazele au fost stimulate de apariţia acestui rival formidabil, arătându-se ce se poate face cu gazul când cheltuielile nu reprezintă una dintre consideraţiile principale. Prima demonstraţie asupra puterilor de iluminare ale cunoscutului extract de cărbune a fost făcută pe podul de la Waterloo şi a creat senzaţie printre deţinătorii de acţiuni panicaţi, care au început să se gândească la faptul că, dacă s-ar deschide buzunarele consiliilor, ar putea exista speranţe de a beneficia de nişte dividende. Problema este acum deci numai una de cost. Se poate imagina că nu e ceva imposibil de rezolvat. Dar Londra nu şi-a găsit încă pe Haussmann-ul ei.

[Baronul Haussmann a fost însărcinat de Napoleon al III-lea în 1853 să înceapă un program de reforme de planificare în Paris şi a fost responsabil pentru bulevardele deosebit de

largi şi de grădinile pe care le vedem astăzi.]

Pensiunile – Extinderea imensă a căilor ferate metropolitane a deschis un orizont mult mai larg celor aflaţi în căutarea de pensiuni chiar şi atunci când scopul lor este vizitarea şi timpul presează. Pentru cei care caută cazare şi cărora le place să stea afară noaptea târziu când nu mai circulă trenurile, un loc central este, desigur, important încă; iar aceştia ar trebui să se limiteze – dacă sunt dispuşi din punct de vedere economic – la străzile dintre râu şi Strand unde găsesc pensiuni accesibile la în jur de 30s până la 50s pe săptămână sau la cele de pe ambele părţi ale străzii New Oxford, unde vor găsi camere cu câţiva şilingi mai ieftine. În Bloomsburry, din nou, un pic mai departe în nord, dar tot aproape de centru, se află o întreagă regiune a cărei principală ocupaţie este închirierea de locuinţe şi unde poţi găsi tot felul de preţuri, de la o guinee la două şi jumătate. Cei care doresc să stea în centru şi care nu sunt interesaţi de preţul pe care-l plătesc ar trebui să caute pe străzile dintre Pall Mall şi Piccadilly, inclusiv prima, unde vor găsi de obicei camere mici, adesea sărăcăcios mobilate, dar mâncare bună, trataţie de primă clasă şi o atmosferă de societate. Preţurile sunt influenţate în mod special de anotimp. Celibatari cu dare de mână locuiesc la cluburile lor, dar renta săptămânală este între trei şi opt guinee, serviciile extra fiind desigur în funcţie de preţ. În toate cazurile, exceptând poate numai districtul Pall Mall, aceste preţuri includ focul din bucătărie, curăţarea ghetelor, gazul din hol şi de pe scară, trataţia şi serviciile extra.

Podul Londrei – construit între 1824–1827 după planurile lui John Rennie, arhitect al podurilor Southwark şi Waterloo, parţial de el, parţial după moartea sa de fiul său domnul J. Rennie. Din diferite cauze, costul a fost enorm şi par să existe multe neînţelegeri din această cauză; unele autorităţi îl plasează undeva la o valoare de sub un milion şi jumătate, în timp ce altele îl estimează la două

milioane şi jumătate. E făcut din granit, cu cinci arce; arcul din centru fiind de cam de 45 de metri, următoarele două de cam 42 de metri, iar cele două arce de pe maluri cam de 39 de metri. Pentru a facilita traficul de-a lungul drumului, se află poliţişti, şi toate vehiculele care călătoresc cu viteză mică sunt obligate să stea aproape de curbă. Sunt însă adesea blocaje frecvente, iar podul ar trebui evitat pe cât posibil între 9.00 şi 10.00 şi 16.00 şi 18.00. Văzut dinspre fluviu, este cel mai frumos pod din Londra.

Omnibuzul – Serviciile omnibuzului din Londra sunt în mare parte în mâinile Companiei Generale de Omnibuze din Londra ale cărei maşini traversează arterele principale în toate direcţiile la intervale regulate din zori şi până la miezul nopţii. În afara companiei, mai sunt pe rutele principale unul sau doi proprietari mari şi un număr considerabil de proprietari mai mici, care-şi conduc maşinile mai mult sau mai puţin la discreţie.

Localurile în care se fumează opiu – Cel mai cunoscut dintre aceste localuri este cel al unui anume Johnstone, care locuieşte într-o casă dărăpănată ceva mai departe de şoseaua Ratcliff şi pentru o anumită sumă de bani le permite vizitatorilor să fumeze o pipă; a fost utilizat de multe persoane de vază alături de marinari chinezi săraci, care-şi căutau plăcerea nativă în podul lui Johnstone. Acesta e locul la care se face referire în *Misterul lui Edwin Drood*. Un adăpost similar de o calitate superioară sau, mai corect spus, cu o tentă mai puţin ameţitoare este acela al lui Johny Chang, de la Cafeneaua Londrei, şi St. Katherine, chiar pe şoseaua principală.

Servitorii – variază mai mult decât majoritatea obiectelor de uz. Cea mai bună modalitate de a obţine unul este aceea de selecta din reclamele din ziar. O a doua variantă este aceea de a da anunţ, deşi aceasta te va expune la atacuri din partea unei clase considerabile care te vor căuta pur şi simplu pentru a te stoarce de bani. Salariile medii din Londra

sunt următoarele: Majordomul – 40 lire până la 100 lire; Lacheul 20–40 lire; Aprodul 8–15 lire; Bucătarul 18–50 lire; Servitoarea 10–25 lire; Camerista 12–25 lire; Servitorii obişnuiţi care fac orice treabă 6–15 lire. Este necesar un preaviz de o lună înainte de a demisiona sau a fi concediaţi; dar, în cel de-al doilea caz, salariul pe o lună e suficient. Pentru abateri serioase, un servitor poate fi concediat fără preaviz. Când sunt lăsaţi în oraş se plătesc sume suplimentare pentru masă la o rată de 10 şilingi pe săptămână. Dacă e nevoie să se facă economie, gândiţi-vă la faptul că plata comisioanelor, de la comercianţi până la servitori, este un obicei aproape universal în Londra şi o sursă de risipă voită. Proviziile din bucătărie reprezintă o altă instituţie costisitoare creată special pentru a facilita consumarea articolelor, înlocuirea acestora, aducându-i puţin profit. Scurgerea, care este un câştig suplimentar pentru care aproape toţi bucătarii vor lupta măcar puţin, nu înseamnă numai ceva mai mult decât sugerează numele, dar duce şi la stricarea cărnii dumneavoastră prin înjunghieri clandestine în urma cărora sângele se scurge mai uşor.

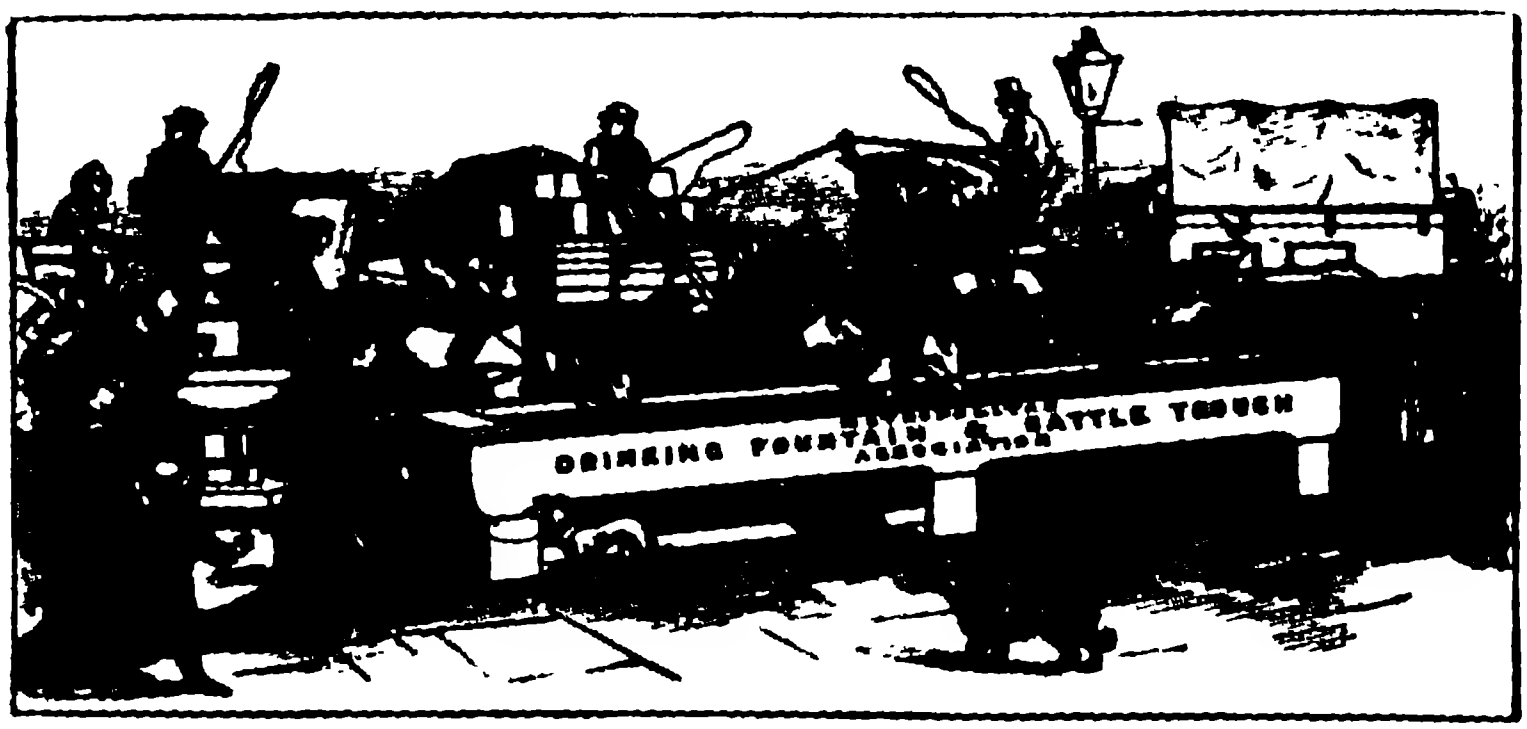

Fântâna Metropolitană

și

Asociația de jgheaburi pentru animale

SUSȚINUTĂ ÎN TOTALITATE DE CONTRIBUȚII VOLUNTARE

Oficii: Victoria House, Victoria Street, Westminster, S.W.

Președinte – DOMNIA SA DUCELE DE WESTMINSTER, K.G., &c., &c.

Trezorier – DOMNUL SAMUEL GUERNY, F.R.G.S., F.L.S., &c.

Aceasta este singura societate care asigură **APĂ GRATIS** pentru oameni și animale pe străzile Londrei. O mulțime de persoane și animale își astâmpără setea în fiecare zi la cele **391** de fântâni și **399** de jgheaburi (25 martie, 1879) ridicate în metropolă. Mai mult de **1 800** de cai în afară de boi, oi și câini beau de la un singur jgheab în fiecare zi, iar la fântâni s-a estimat că beau aproape **300 000 de oameni zilnic** vara; despre mai mult de **8 000** dintre ei se știe că beau de la o fântână într-o zi, mulți dintre ei lucrători, care altfel ar fi nevoiți să recurgă la un bar ca să-și potolească setea.

Consiliul solicită sincer contribuții pentru susținerea acestei scheme de ameliorare a suferinței animalelor și de promovare a cumpătării în rândul populației muncitoare. Contribuțiile pot fi donate domnilor RANSOM, BOUVERIE & CO, BARCLAY, BEVAN & *CO.*; sau Directorului General, JOHN LEE, F.R.G.S.

Acestor persoane care sunt dornice să devină Donatori pentru această societate le este sugerat cu respect acest formular:

„Donez și las prin testament suma care va fi plătită din proprietatea mea așa cum prevede legea în acest scop Trezorierului unei societăți, numită și cunoscută cu numele de FÂNTÂNA METROPOLITANĂ ȘI ASOCIAȚIA DE JGHEABURI PENTRU ANIMALE, pentru a fi deocamdată la dispoziția Comitetului Societății mai sus-menționate".

La Editura RAO va apărea

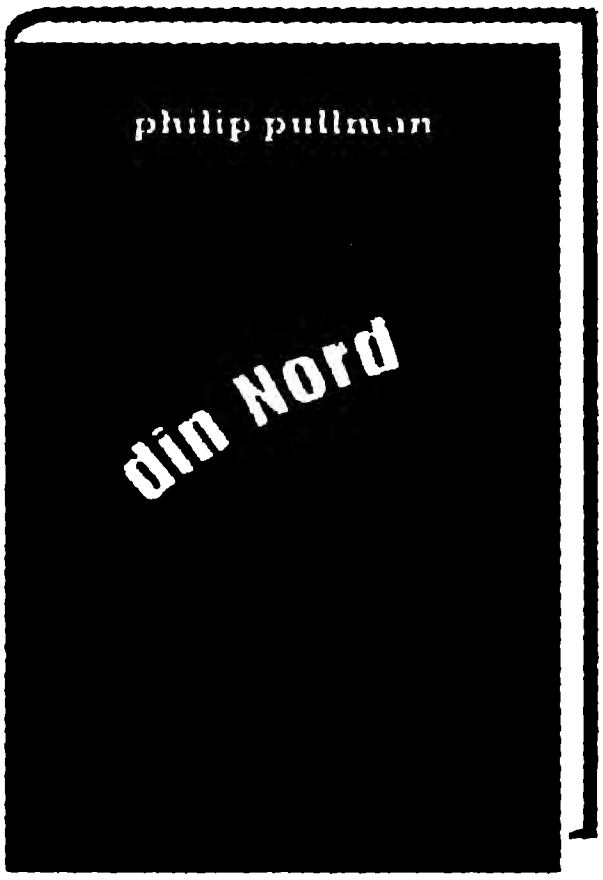

UMBRA DIN NORD

Philip Pullman

La şase ani de la dezlegarea misterului morţii tatălui ei *(Rubinul din fum),* Sally Lockhart şi-a înfiinţat propria afacere de consultanţă. Dar Fred Garland, prietenul ei fotograf, are darul de a o coopta mereu în munca lui de detectiv, căci Sally se pricepe şi la finanţe, dar şi la arme. Când unul dintre clienţii lui Sally pierde o sumă considerabilă de bani investită într-o firmă de transport naval, iar Fred se implică într-o misterioasă sesiune de spiritism, Sally se întreabă dacă nu cumva cele două cazuri nu sunt legate. Pe neştiute, fiecare pas pe care-l face o trage tot mai adânc în pericolul mortal şi în îmbrăţişarea îngheţată a umbrei din nord...

Acum, cartea RAO vine şi prin SMS!
septembrie 2010 – septembrie 2011

Comandaţi prin SMS cărţi RAO, urmând paşii de mai jos:

1. Trimiteţi un SMS cu textul „RAO" la numărul 1815 (tarif nomal).
2. Noi vă vom suna şi vă vom prelua comanda.
3. Cărţile vă vor fi livrate gratuit prin intermediul Poştei Române sau, contra unei taxe de transport, prin curier rapid.

Numărul de SMS este valabil în reţelele Orange, Vodafone şi Cosmote.
Pentru toate cărţile comandate prin SMS, beneficiaţi de 15% reducere.

Mama lui Sally murise în timpul Răscoalei Indiene, cu cincisprezece ani în urmă – împușcată în inimă de un soldat indian în același timp în care un glonț din pistolul ei îl omora. Sally avea câteva luni – era unicul lor copil. Mama ei fusese o tânără romantică furtunoasă, care călărea ca un cazac, trăgea cu pistolul ca un campion și fuma (spre uimirea regimentului fascinat) țigări mici de foi dintr-o cutiuță de fildeș. Era stângace, și de asta ținea pistolul în mâna stângă și pe Sally cu dreapta, și de asta glonțul o lovise în inimă și nu nimerise copilul; dar îi zgâriase brațul mic și-i lăsase o cicatrice. Sally nu și-o amintea pe mama ei, dar o iubea. Și de atunci fusese crescută de tatăl ei – lucru ciudat în ochii unora; dar, la urma urmei, modul în care căpitanul Matthew Lockhart renunțase la cariera militară pentru a deveni agent de voiaj era destul de ciudat în sine. Domnul Lockhart îi dădea el însuși lecții fiicei sale seara și o lăsa să facă ce voia în timpul zilei. Drept rezultat, nu avea deloc cunoștințe de literatură engleză, franceză, istorie, artă și muzică, dar avea o bază solidă în ceea ce privește principiile tacticii militare și contabilității, cunoștințe bune în domeniul afacerilor la bursă și al limbilor hinduse. Mai mult decât atât, călărea bine (deși poneiului ei nu-i plăcea stilul cazac); iar când împlinise paisprezece ani, tatăl ei îi adusese un pistol belgian pe care îl purta cu ea peste tot și o învățase să tragă cu el. Acum era aproape la fel de bună ca mama să la trasul cu arma. Era singuratică, dar perfect fericită; singura supărare a copilăriei ei era Cosmarul.

PHILIP PULLMAN a studiat limb
și literatura engleză la Oxford și a lo-
cuit în tinerețe în Australia, unde
citit cu plăcere cărți de benzi desenate
cu SUPERMAN și BATMAN. A în-
ceput să spună povești încă din co-
pilărie și și-a transformat pasiunea în
meserie, creând numeroase romane
pentru copii și tineri. Astăzi locuiește
la Oxford, în Anglia, cu soția și copiii
și scrie în continuare..

Numele ei era Sally Lockhart
și în următoarele cincisprezece minute
avea să ucidă un om.
Sally Lockhart, o fată de 16 ani
din Anglia victoriană, trebuie să afle
cine i-a ucis tatăl și de ce. Dar oriunde se duce
nu dă decât peste secrete și oameni
care își urmăresc doar propriile interese.
Și de ce la rostirea cuvintelor
șapte binecuvântări un bărbat moare ca secerat?
Cine se află în posesia rubinului furat?
Și ce legătură este între acesta
și comerțul cu opium? La toate aceste întrebări,
Sally trebuie să găsească un răspuns.

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1815
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

ISBN 978-606-92677-0-7

9 786069 267707

www.rao.ro
www.raobooks.com